

סס ביצה שיש בה אפרוח או דם טוב להמתין עד שיצטנן קורס שיצא
מן הקיים אין שיפורק עליוס מים קרים לצנן ונראה שעל זה פשט המנהג
ועל זה כתב הר"ק ז"ל טעמים אולם ביצים מבשלות טוב הוא להזהר שלא
לאכל מהן עד שיקלחן אותן לרעה אם יש באחת מהן אפרוח או דם

נהב

הנהב ז"ל חתיכת איסור שנפלה עם חתיכות של היתר ויש
בהיתר ששים לבטלה אם נשול מן ההיתר בעבור חתיכת ה
האיסור בתוך הקדרה הרי היא חמורת ואוסרת שהרי אם נפלה לקדרה
אחרת ואוסרת לפיכך צריך לזהר שלא ליטול מן הקדרה כלום עד שיצטנן
הכל ואפי' אותה חתיכה אם היא טאמדת משום חלב כגון חתיכה שיש בה
שומן של עז ודומה לה ע"כ

חורה

שהדורה להוציא איסור מן
הקדרה שיצטנן בקים
ויטלטל ולא יצטנן בקף שאם יוציאם בקף יאסר הקף ומה שכתבנו מן
הדומם לפי שלא יהיה טם מן האיסור ונפסיחנור הקף בקדירה יאסר הק
הקדירה אם לא יהיה בוט מן הקף על כן צריך מזהר לקדור טהה שאם הוציא
בקף שלא יחזיר הקף בקדירה עד שיטשירנה ע"כ במשנה וכן נמי /

הורה ה"א אהרן הלוי ז"ל בפרק צד הנשה וכו' ואמר עוד נש שכל מה שבקד
נשה חתיכת גבילה כיון שאין בה לבטל האיסור נאסרה הקף וצריך לשע
בכדי כל האיסור וכן אם האיסור בעין ואינו מכיר אותו ויש כאן ע"כ
להזהר הרבה שלא יערה מן הקדירה עד שתהא צוננת שאם מערה אותו
בקערות בעוד שהתבטל דומה ואין בקערות ס' בגדי האיסור האסור

וראי הוא באחת הקערות ונמצא טמן טעם בפחות מששים אלא אם היה
איסור שאין בקערה לא האיסור בלבד כגון שיש שם שלש קערות שאין
בכל אחת מהם לא חתיכה ואינו זכור א"ו עליה דאשונה ובאן הכל מזהר
ואין לחוש שמא עברה ההיתר ראשון ונשאר האסור עם קצת ההיתר

בבדי שאין בו כדי לבטל לפי שספק הוא ונעמו בלא מלטו מדברי סופרים
וספיקו מזהר כל זמן שאין אדם יכול לעמוד עליו ע"כ

המבטל

כחל בפט נעמו בלא קדישה וכלא נטירה מותר
לאכל ואם נטל עם דבר אחר משעריין בששים במחל עם החמץ ויהיה
המחל אסור והשאר מותר פחות מכן הכל אסור והואיל (והוא מדבריהם
הקל בשיעור שיהיה המחל מן המצוי וטעם המחל שהיה
אסור לפי שקלט מטעם הבשר ופ' החלב שבו ואסור לפי
דעת קצת הפוסקים דאי נפל לקדרה אחרת ויהיה בקדירה ששים מותר

שהתבטיל מותר: ומשכך המהבטיל ואם נפסא ארץ לקדירה אחרת אנסר
הכל כעין כן: ואם אין בקדירה ששים כמו שהוא וכן דעת הרשב"א ז"ל:

ובבב

מה שהוא החרד דומיא דכחל: כעין לב וכבר משערין במאי דנפק
מיטב לפי אומדן הדעת ולא בענין בדדיה דדוקא בכחל משערין
בדיה משום דישנן מלכות נביא: אבל בענין לב: וכן דעת הרשב"א
ז"ל: אבל הרב המורה ז"ל כת דבבול משערין בדיה: דמאי דנפק מיטב לא ידעין
כן דעת הרב דוד בר אביו ז"ל שכל בקדירה חולבת שבשיל בה בעל: או של שדר
שבשיל בה חלב משערין ונתן המבטיל אם יש בו ששים מסב חרסי הקדירה
מותר: ואם לאו אסור: בדדיה משערין דאלו מאי דנפק מיטב לא ידעין
מדאמ' בכחל: וכן נמי דעת הרשב"א ז"ל: וביאר א עוד ז"ל ושא באיסורי תורה
אמרו לא אפי' באיסורין של דביות: ומד יוסף כן פלט ז"ל כתב דלא משערין
בדיה ולא בבה שמיסורו מתוכו כעין כחל ומכירת נביא: ובדא בדי שמיס
יטול לחזור לכתב לא בבה שמיסורו בא לו מין מן החזין: כעין קדירה וכן
וקדירה שיתכן לחזור להמין בקדירה משערין במאי דנפק מיטב לפי אומדן
דעת יוסף נמי פסק הרב המורה ז"ל: וכל הרב השעור דדוקא בקדירה ברת
יומא הא ברת יומא קיים לכו לרבנן דכל תבטיל שבערה עזרתו בליה אחרת
בדפח הכל: אפי' בשדר ברחל ספק הוא ומותר בריעבד אבל לכתחלה ודאי
אסור בדאית בסוף ז' דעו' ואם ביטל בקדירה ברת יומא ויש בה ששים נמי:

ובקדירה

הכל מותר: שגמה פלוג דבאותה דאיכא מאן דאמר
דמבטילין בה מבאן ואיך מאות המין שבעטן בה
עשין באחרונה כען שהתבטיל מותר: טעם הראשון בטל והקדירה מותרת:
ואיכא מאן דאמ' שהקדירה אסורה לעולם לפי שאין כלי חרס יוצא מידי
לעולם: ונהי שהתבטיל מותר שנתבטל מה שנתפלט מן הקדירה ונתעבר
בהתבטיל אבל כיון דקיים לו דאית יוצא מידי דופיו לעולם הנה נשאר בו
מן הטעם הראשון ונבטל בו מנה השט ואסור בו בעצמו עם הראשון
שנבטל בו נשאר: אית יוצא מיטב לומר: ואסורה לעולם אם היא של חרס
ואם היא של מתכת עדיה הנעלה:

וכן

כך חולבת ששים בה קדירה
של שדר אם אינה ברת יומא אפילו: כלל ששים הכל מותר בששים
אבל הכך אסורה כדאמרינן בקדירה ויעדיה הנעלה:

וכתב

הדי' מקדביל שנתחבן כף חולבת בקדירה של שדר: או
להפך משערין בכל מה שנטעם מן הכף בקדירה דלא ידעין כמה נפח מיטב
אבל מה שכל נטעם בחוטב אית אסורו ואפילו בכלי מתכות: וקדירה עליו הדין
ז"ל:

ועל רבמותבת אומה חס מקצת חס כולן ואם היה לו לומר דגש מה שלא נבטע

בדומה פולט עבד ענה כתב הדיו ול ומשה דישם הס **האדר** יריבא שהיה בת

יומא כשיש ששים מן הקב בקדרה הקדרה והתבטיל **השני** מוכרין והסך

אסורה וביאר הקף ול בין עם בשד בין עם נבינה לפי שהיא מביעה מביעה מביעה ואפילו

בדעיבד נמי אוסרת אם חדרו ומסופה בין עם בשד בין עם חלב כלומן שהיא בת יומא עב

ואמן שאין ששים הכל אסור ואפילו בהנאה ואפילו בקדירה אך לתת למכס צון או

פירות מותרת שאין בהנאה באה מכס האיסור **השני** וירבא שאין הקב

בת יומא אין צריך ששים והקדירה והתבטיל מותרין **השני** והסך אסורה

להנחיה לא לקדירה של בשד ולא בשל חלב והקף ול כתב אך בדי עבד אינה

אוסרת מחמת בליעה ראשונה כיון שאינה בת יומא הבליעה ראשונה עב

השלישי ועד לחס מחקור אם נטא מים מן הקדירה אחר נחיצות

הקב דנראי אין אותן מים מצטרפות להימך והקף ול כתב ויש

להנחיה שהסך בת יומא ויש ששים מן הקב דאמרין שהקדירה והתבטיל מותרין

והסך אסורה בין עם בשד בין עם חלב ולמה כיון שיש ששים בקדירה מן הקב **אם**

יחשב לבק הבנעלה מבליעה ראשונה ויהיה לה דין הקדירה עצמה אם בשד

בשד אם חלב חלב ויל דאיכא אטו שלא נתחבבה הקב בקדירה כי אם מקצתה

ועוד דהנעלה אינה מועלת כי אם במים דותחך סב שגולין מדיח חורף ולענן ול

הירכסת ששים צריך ששים אפילו כטאינה מעלה דתמנות רק שתהא דותחך

כדי שתהא היר סולדת ושור דמספק דתחמה מתייבין ששים בכל הקב אפילו

בספק תחית כולה ובכנעלה אינה מועלת כי אם בנראי תחית כולה עב

הרביעי ואם שפכו המים מן הקדירה וספק אם היה בהם ששים ב

באותה שעה אם לאו לפי שכל הטעם של איסור אסור

כאיסור דעם כעקר דרבא אוליין קולא ולפדת דהוי דאורייתא אוליין לח

לחומרא ונהני העולם ספרות וכל הקף ול הא דאמריין דספיקא דרבא קולא

היינו ששפכו המים הודם שטיערו בהם איש ששים אם לאו אבל אם היו לפטא

המים ואין אנו יודעין לשער אותן כי הוי ונא לא אמריין ספיקא דרבא קולא

כיון שהחס יכול לשער אותם דעת שוטה אינו כלום עב **החמישי**

נכתב בספר המצוות חסם הבא להמיר הקדירה בשביל

שאינה בת יומא צריך לחקור אם הוממו מים בקדירה בתוך מעת לעת שאם

הוממו בן הטעם שהוא פולט במים איסור שאין בה ששים דבכס קדירה מש

משעבין ונעשה בן יומא ואסורה מאחד שאין בה ששים דוקא בקדרה הבלושה

עבדי איסור אבל קדירה הבלושה מבשר ואחר שנתממשו חמין בתוך

מעת לעת של בשר ובתוך מעת לעת של טר שנתמשו בו חלב מותרת.

מעשה

חא לפט הדי מקורביל ול מקדירה חדשה שבעל בה מים ותחבו בה כף חולבתת בת יומה ולא היה במים כדי לבטא ולאחר הימים בשל בה מים פעם אחרת ותחבו בה כף בשר בת יומה וסמוך לא היה במים כדי לבטא ואין שנבלעת ספסג בשר בחלב והקדירה אסורה להשתמש בה בשר או חלב אבל בשל בה דגס מותר והדף ול כח מיהו נראה דכיון שהקדירה חדשה ולא בשל לעולם כלום אעפ שתחבו בה כף חולבתת בת יומה ופ אין בקדירה ששים ממל אין הקדירה נעשית חולבתת בבאי לאסור אם בשל בה בשר אחר ואפי' בן בוס' משום דהוי נותן טעם בר נתן טעם הטעם היוצא בתחלה מן החלב א הכף וכן הקף אל המים שבקדירה וכן המים א הקדירה עצמה ועדיין היתר היא ומהאי טעם/ אם לאחר מעת לעת מתחבת כף חולבתת הוחמו חמין ותחבו בה כף בשר ברת יומא מותר להשתמש בה בשר בתחלה משום טעם חלב הבטוע בקדירה על ידי תמיכה ראשונה מכף חולבתת לא חשיב טעם בדפרשית.

ואמנם

חמת הוא כאשר פסק הרב דקדירה הבטועה מבשר בחלב אפילו ספסג אסור להשתמש בה לכתחלה לא בשר ולא חלב ומשמחת לה כגון קדירה של חלב שנתמש בה חלב בעין ואחר מעת לעת שנתמש בה בשר הבשר מותרת משום טעם חלב שהוא פנום לפי טאינה בת יומא אבל הקדירה אסור להשתמש בה לכתחלה לא בשר ולא חלב מפני שביא בטועה ספסג בשר בחלב ואם היא של נחשת יוצלגה לאחר מעת לעת של מעשה טעם ואם היא של חרס אין להשתמש בה לא בשר ולא חלב כדכונא מעשה דכף ראשונה בשר או חלב לכתחלה ודי עבר מותר וכן לאחר כף שניה בשר או חלב עבל הדף ול וזה אהרן ול מרב קדירות של מרתבת לענין בשר בחלב או לענין חמין בפסח אם בשל בה לפי הפסח שאינן מינין וכן קדירה שבישל בה בשר ובשל בה דבר אחר עד שלא שלא יבשל בה חלב כדי הן מותרות ואפי' בן בוס' ואפילו לכתחלה ונשלוך עומד במקום הנשלוך וכן מוכיח בסוף עין לענין קדשים רסל וכן וחס נעשה יצול להבדיל ודין אלו מפי מורי דבאי ול עכל.

ונמצא

בתשובת שאלה לרב יעקב על כיוון קדירה חולבתת שטמאה על קדירה של בשר כשהיא מנחת ומשערין בשמים בה שטמא בה והדף ול כרת בתשובה שמשערין בה בכולה והעדר ליעקב בר יקר על כף חולבתת שפנישו בה קדירה מליאה בשר

ושיערו ששים כמה שבעה בקדרה ולא לפי כולה ודעת בעל התרומה
 ומשערין בכולהו במאי דתקף לפי אומדן דעתא דרשי מחמיר נ"א דבסך
 המשערין אם יש שם ששים כפות ממנה מלאות דמתא דמילתא מי איתמר
 דבעה לפי משיעור מילואה והרשב"א ז"ל כתב עוד כוונת חכם בסך חדשה ואח"כ
 עברה ביוסא קדירה של בשר אין משערין בכל הכף לא בכונית חלב שטעור
 בה שהדי נודע האיסור כמה חיתת הכף ישנה שטעור כשר הדבה ונזומר
 עברה כונת חלב ישימי שאומדן שבו משערין בכל הכף לפי שהוא סלועה
 מבשר וחלב ואח"כ הבעל חתכת איסור כחיתכת גבילה ולא נודע שיעור
 כל מה שבעה וכל מה שטעור ולפיכך משערין בכולהו כמו שאמרנו : ויש
 מדרבנן שהורו שאין אומדן בבעל חתכת עצמה נענית גבילה ולפיכך בין
 בחדשה בין ביטע אין משערין לא כמה שבעה מן האיסור עבלי נאכל
 הדף ז"ל על מחבת של בשר שטעור תחתיה טעורא של תפוחים שקורין פנדא
 אם מונח תחת תחתיה אם טעורה של ובינה בלי טעור ליבן משום דנשמו
 תחתיה טעורה של תפוחים פחות מליבן לא הויא והתיב בשם ר' שרביה
 ליבן קורס ששימו תחתיה טעורה של גבילה משום דלא סליק טעורא בסולה
 מחבת נשמו תחתיה טעורה של תפוחים ולפעמים הם ממחרים הא"י
 ואין האש הולך בכל המחבת היכר ירידה לבן ודע שאין משתמשין באת
 המחבת אם לא בכו' וזכרנו עליה עבלי ורבי יוחנן מפריש המעור לעגירה
 אחת שבעה ביום טוב ראשון פנדא תחת הטרפא וביט שם ששניה תחת

בשר

הטרפא פבחו והתיר אם לא טעור הטרפא בפנדא:

בחלב וכל מין שאינו מימי דאיסורא היכא דאיכא טעמא

אפילו אם היהיר יותר ממאה לא באיל:

דיבעין בודאי דאיכא איסורא יותר מששים

בו טעם

הרשב"א ז"ל איסור שנתערב בתוך היתר אעפ"י

ועמד בענין וזירקו אוסר את העדובתו בפנינו

אין אין בהיתר ס' טעם כל חתיכות האיסור לפי שאין ידוע כמה פלטה עד

ששעור בה ולפיכך מן הספק משערין בבבלי ולא באיסורי תורה בכלל

אמרו אלא אפילו באיסורין של דבריהם ככחם וכדורא בו משערין בבבלי

ומתערב אה ליד למו שבעל איסור בקדרה ואח"כ בשל בה היתר בומה

שמשערין בכל הקדרה ולא באומדן פליטות וזה עיקר

עוד כתב

ול איסור שפסל לזקוק אחר ואין ידוע לז' זה מקום טעמי יש בזה להקם

ולהחמיר כיצד שתי קדירות אחת של היתר ואחת של איסור ולפעמים

שתי חתכות אחת של היתר ואחת של איסור נעלמו אז לתוך אז אם איסורין של
דבריהם הוא כגון נביאה של נשים ושוטת של נד איסור לתוך קדירה
של איסור נעלם והיתר לתוך של היתר ואפי' אין היתר שבקדירות היתר
דבר על האיסור נעלם כגון איסור מאיסורי תורה כגון חתכות נבילה
אין תולין בו להקל עד שיכנה **היה** ההיתר על האיסור עד כדי שיהבטל
בתוכו מדברי תורה אבל אם היה ההיתר דבר על האיסור כדי שאם נעלם איסור
זה לטובת היתר בטל מדברי תורה תולין גם כזה להקל לומר איסור לתוך איסור
נעלם שתי קדירות אחת של חתכות נבילה ואחת של בטל שחטות ואחת של נבילה

כיצד חתכות נבילה לתוך אחת כזו אם דבר ההיתר נספק
שבקדירות ההיתר קצת על חתכות נבילה נעלמה כגון תולין להקל כמו
שאלמדת לפי שדבר תורה אין במינו בטל בדוח ואעפ' שהתירנו חכמי להצריך
ששים כל ששיעורו של דבריהם הקל כן **היה** שתי קדירות סמין אחת
והיה חתכות סמין אחת אין תולין בהן להקל עד שיכנה היתר על
האיסור ששים סמין שאין מתבטל מין פטור מין דבר תורה פטור מששים :

שתי חתכות אחת של היתר ואחת של איסור מדבריהם כגון שומרי
של נד וכיוצא בו נעלמה אחת מהן בדיוע לתוך בטל שחטות ואין ידוע
אין והטבה אם של שומרי או של נד השעה שומר שאם אדם של היתר נעלם כאן
ואעפ' שאין ההיתר דבר על החתכות נעלמה כאן וכמו שביארנו **היה**
של תורה הוא אין מדתיו ההיתר על האיסור לא על הדבר שביארנו :

היה שתי קדירות ושניהן של היתר ושתי חתכות אחת של היתר ואחת של
איסור ואפי' מאיסורין של דבריהם נעלמה אחת כאן ואחת כאן אם יש
פאת מהן כדי לבטל האיסור ואעפ' שאין בשניה כדי לבטל שניהן מזהירות
שאם אדם איסור לתוך קדירה שיש בה כדי לבטל נעלם האיסור

כדי לבטל האיסור שניהן אמורות שאי אפשר לחבות כן ויתר מבין ואין בזה
הפך ש בין שיהיו שתי הקדירות לאדם אחד בין לשש בג אדם :

שתי קדירות של היתר נעלם איסור לאחת מהן וידוע לאין נעלם
וזה נעלם איסור לאחת מהן ואין ידוע לאין נעלם אדם למקום נעלם הדאשון
נעלם השם **נפל** האיסור לאחת מהן ואין ידוע לאין נעלם שתי קדירות ואין
נעלם איסור לאחת מהן ואין ידוע לאין נעלם שתי קדירות של היתר נעלם
איסור לאחת מהן ואין ידוע לאין נעלם שתי קדירות של היתר נעלם האיסור
אבל שניהן כדי לבטל שניהן מיערפות לבטל וזה לאחד כל שחזר

נבנה בספק מחמת האיסור מעצק לבטל האיסור ברא בשחיו שתהיו לאדם
 אחד לפי שכל לאדם אחד עשוי להתערב במקום אחד ולפיכך דנאין אורח
 מערב מאד נתנם אבל היו לשטן בצד אדם אין מעצקין וכן ראוי להיות הכסר
 למעשה: **חתיכת** האיסור הכל מותר ואין צריך להטליך אחת מהן
 כדי לבטל האיסור שנפסל שם בטל שהוא בטל התורה מדירתו ואפי' היה מאיסור
 הטאק ולא אמרו שצריך להדיר לא במתנות כהונה כתרומה ותרומת מעשר של
 דמאי ומהלך והכבודים והטעם בכל אלו כדי שלא יהא ונולד הטבט:
איסור מעט שנפסל לתוך היסוד מרובה ונתבטל וחזר ונפסל שם איסור יאם
 יש באיסור שנפסל שם מתחלה ועד סוף כד' ליתן טעם בהיתר שהוא אחד
 בפחות מששים הכל אסור שהאסור חזק ונשען שטעם האיסור אינו בטל לעולם
 וכן עיקר עבד הדש'א ול: **יגבר** שנפסל לתוך שר או לחומץ
 משערין בששים לפי שאיפסד שמשכח בהם טעמו אבל אם
 נפל בין או בשמן ודבש מותר ואפי' נתן בהם טעם לפי שמסדרין ופוסין טעמן:
התשובה לנאין ול על חבית של יין או שמן שנפסל בחמה שרין או עבד
 שיעלרו אחד מאלו והחבית נהמסקין אסורין ואם בקש לעבור
 הכל מכנסו לתוך הכבשן עד שיהא כבתחלה עבד: **ונשאל** נאין ו
 על עבד שמן בית הכנסת נאם/ אם השרץ נמורח בשמן 10
 משערין לה בששים בשמן דומה כגאר איסורין ומותר באכילה כש' להדלקה
 ואי צונן הוא מעבירו במסגרת ומותר א אפילו באכילה ולא בעיני שטי' ס'
 ולפי' נדיות של בית הכנסת אם הוא מעטין שהוא אסור באכילה אסור בהדלקה
 משום הקדש וא לפתחו ונ' ע': **בשר** שנפסל לתוך חלב או חלב
 לתוך בשר ונתבטל עמו ישעורו בגותן טעם כיצד חתכה
 של בשר שנפסל בקדירה רומחה של חלב טועם וי' הקדירה נאם אמר ה'י
 שיש בה טעם בשר אסור ואם לאו מותרת ואותה חתיכה אסורה ברא
 בקדירה והי'א החתיכה קודם שתפלט החלב שכלע אבל אם לא סק אותה
 משערין אותה בששים מופע שהחלב שנכלע בה ואסור י'א ונתערבש
 שאר החלב: **נפל** חלב לתוך קדירה של בשר ונעבין אותה חתיכה
 שנפסל עבה חלב אם אין בה טעם חלב הכס מותר ואם יש בחתיכה
 טעם חלב אע"פ שאם תשחט ההתוספת לא ישאר בה טעם חלב הואיל ויש בשר
 עתה אסורה אותה החתיכה ומשערין בכולה ואם יש בכלמה שברירה בין

החתיכות והירק והמרק והמבטל כדי שתהיה חתיכה זו אחד מששים
החבט החתיכה אסורה והשאר מותר בד"א בשלא נער הקדירה שצ"ל החב
לבסוף ולא כסוד פ' לא כסוד הדוטב כל החתיכה אבל זה נער מתחלה
ונער סוף או כסוד משעת נפילה ונער סוף הרי זה בטוח טעם: וכן אם
נפל חלב בתוך המרק או על אחת מכל החתיכות ולא נרע לאי זה חתיכה נפל
טעם זה הקדירה כלל עד שיתערב הכל אם יש בקדירה כולה טעם
חלב אסורה: ואם לאו מותרת: ואם לא נמצא וי' שישטט נסמך עליו משערין
מששים בין שער לתוך חלב בין חלב לתוך שער ואם יש בה אחד מששים
מותר פחות מששים אסור: **ויש** כתבו שטפת חלב שפלה בתוך
שער בקדירה שלא נפץ בדוטב ולא נער ולא כסוד נמצא וי'
שאין טעם החלב לא באותה החתיכה לבדה אם יש באותה חתיכה לבדה
ששים כנגד טיפת החלב הרי כל התבטיל מותר ואפילו אותה חתיכה וכן
אפילו אין באותה חתיכה ששים אם נער או כסוד מתחלה נער סוף משער
לאותה טיפה בכל מה שבקדירה ואם יש ששים בכל כנגד הטיפה הכול
מותר ואם החתיכה נעמה ואם חתיכה נעמה נעמה נעמה נעמה נעמה
באותה חתיכה ואילו נער הקדירה נרעשט נעמה בכל הקדירה וכן אם כסוד
אותה מיד לפי שמימי בשוליים העולים למעלה על פה מחלקים הטעם בכל
הקדירה והחתיכה נעמה לא הספיקה לקבלו ואם לא נער או לא כסוד בה
בתחלה לא בסוף או בתחלה ולא בסוף ואין בחתיכה ששים כנגד הטיפה
החתיכה כולה נעשית נבילה ואם יש במה שנגאד בקדירה ששים
כנגד אותה חתיכה הכל מותר ואם החתיכה דק"ו/ו כן כדכ"ט דמין כמין
בטין ואם אין בקדירה ששים כנגד הכל אסור ואם אותה חתיכה נעשית
נבילה דאזוה להמבטל לפי האגדה אם היא מכירה וזוהר דאזוה נפלה
לא בטלה ואם אין מכירה אין לא בטלה לעולם ואסורה לא אם נמוח ד
לדעת הראב"ד וי' **וכתב** ר"י אפרים ז"ל דלא אמרי חתיכה
נעמה נעשית נבילה דעבש ששים כו"ז א בה
אלא באיסור שער בחלב שכל אחד לבדו מותר ועדין נסודו נעשו
כנגד נבילה אבל איסור אחד שנבלע בחתיכה של הימר ואם נפלה
זוהר חתיכה האסורה מחמת בליעת האיסור ונרעשט בהבטיל אחר
לא בשני ששים כו"ז א בה לא ששים כו"ז א באיסור שנבלע בה לפי
אוסרן הדעת ואין עדין לומר שהאוסר מאותה חתיכה כו"ז א לוקה

ועל ד'

שאין כולה אסורה כמות כות בשדר בחלב שטלה איסור והם התרומה וז' **והב**
 הבא זה ונראה כמורה במקצת מקומות **והב** ההשלמה של
 והיו יודע דמאן דלית ליה חתיכה עצמה נשת **והב** נבילה אם לא
 שער בהמה לא בסוף אף אותה חתיכה שקבלה טעם האיסור מעטפת לבטל
 עב (לדעת הר"י) והם והם ודוב חממי נרפת ול חתיכה עצמה נעשית נבלה
 בכל האיסורים והדברא ול כל שאין אונן חתיכה עצמה נעשית נבילה בכל
 האיסורים לא בשדר בחלב בלבד **ואם** נפל טפה של איסור על
 הקדירה מעודנה על האש כותב **ואם** הקדירה נפלה על האש כותב
 דם טהור אם מפעפע תוך הכלי אם לאו הילכך אם נפלה כטר הדוט
 ויס בדוט ששים מן הטפה מותר ממה נפטר אם מפעפע בתוך הקדירה
 הרי נמכטלה ואם אינו מפעפע לא יאמר אדם אם נפלה בדיקטת שמא
 מפעפע עד סמוך לדוט בדפץ הכלי כס שאין ששים מן הטפה ונעשית
 אותו מקצת מן הכלי נבילה ונשיערה הדוט מן הכלי ולכך נעב אותו מק
 מקצת כל יאסור אותו לפיכך אם הטפה מיד להצטט שלא יביר
 הדוט בעת שפלה הטפה עד שהצטט למדי מותר אי נמי בעוד
 שהוא דוחק יקובו שלי הכלי מתחת כדי שיצא הדוט דרך אותו הקב
 ולא ילך דרך אותו מקצת הכלי דיקטת שפלה הטפה עליו שהוא אסור
 וכן כתב השדר מקורו בתשובה שלא ודף ול סת מיהו בקושי ישיבתיה
 עב די קצית קדירה דהא אי אפשר שלא ינעם הקדירה משני ונע
 באותו מקצת שאסור לך טוב להמתין שלא ינע בכלי עד שיצטט
 והעולם נהו לאסור בשפלה בדופן שלא כדרך הדוט ודוקא בשפלה
 שלא לזר האש אלא לזר האש הענין לכתוב לפי שהאד שורפן
 ומיבשו מיד ודוק טיפה בעלם שהוא דבר מנעם אבל אם נפל רוב חלב אין
 להחזיר אפילו כדרך האש אלא אם כדרך הדוט נע ששים ואפילו שלא
 בשדר דייבא שהיה מתיר נס שלא כדרך הדוט נע ששים ואפילו שלא
 לזר האש בענין ובענין עב **והב** טעם שאדלם שהוא אסור
 דוקא כשהוא לטבח אדם **והב** מותר והוא שיהא פלג מהמלה ועד סוף אבל פלג ולבסוף משבחין או
 משבחין ולבסוף פלג אסור **ופנים** זה שאמרו מה הרשעא ול
 לא שפלים למדי עד שאדם קץ באכילתו אלא אפילו
 פלג קצת אינו אסור העדו ובהו שהדי קדירה שאינה בת יומא אינה
 פוזמת התבטל ונעלה היא אפי' לשלמן של חלבים ואפילו כן לא אסר די

הורה אלא בת יומא כח ארנטט מורית נר אין אומד נרת טעם לפנ
מותר אלא באיסור שהוא בטל בששים אבל אסור שיער שיעור וכל

מזה כגון כרית או תרומה אפי' פקש אסור כח הדשטא ול
שאינן פקש כגון ענינו לא אל סייענו בו בדמים אחרים

איסור בפנימיות אפי' כן מותר כיצד איסור טעם לקדירה
שיש בה חבלין או מלח ולכל דבר התבלין או המלח לא היה האיסור
פנים אפי' כן מותר: **ועריר** שיהא פקש מתחלתו ועד
סופו אבל פקש ולבסוף השביח השביח ולבסוף השביח

ולבסוף פקש הדין אסור כיצד חומץ שטפל בתוך גביסין צונגן ופקמן
והדחתו והטבוחו הדין אסורין וכן כל כיוצא בזה עב:
הטעם אם הוא בתרומות עם קדשים טעם אותם כח

ומירו ובשאר איסורין טעם אמת הני' (סומכין) עביו אם אפי' טאין
בן טעם או שהוא נרת טעם לפנ עב פני' ופרש' ול לא שידיעהו טאין
צריכין לדעתו שאין אין דאין לסמוך עביו דילמ' משחק לא שיאמ' משיח

לפי' לגמור והב' העטור ול כל טעם שידיעהו סומכין עביו מושח
דלא מרע נפשיה' והב' יתעטור ול כל דאין סומכין לא עב' דני'
למכור בשד מבושל ובקי בטעמיה ואם אפי' טאין בו טעם או שיש בו

טעם אבל טעם דע הוא טעמו הכל מותר והוא שלא יהיה סוף להטבוח
ואם אין טעם וני' שיעשו משעבין בששים או במאה או במאתים לפי' שהוא
האיסור: **נמצא** שחבלה בידים שחמד מששים אינן נרתן
טעם מיהו אפי' ביד לן דנרתן טעם כגון שהוא מרע

מבדדים טעמטן טעם ביער מתעורבותו אין משעבין לשיעור ששים
ואסור עד שיהא טעם היתר כדי שיבטל הטעם נמה שאינן דנרתן
טעם בטיל דוקא כשהוא אסור מצד נפשו כגון תבלין של תרומה

ועל כלאי הכרס אבל היתר שטפל טעם מן האיסור מעט שהיה
נרתן טעם בטיל וכן כתבו המסכתות פה דבי' עב: **ומין** במיט
מתעורבו עב דבר אחר כגון קדירה שיש בה חלב

אליה וניסין ונפל בה חלב כליות ועמה הכל נעשה וף אחר
דאין חלב האלה וקביסין כלא הוא וף אחר ומשעבין חלב הכלות
אם הוא אחר מששים כגון הכל מותר ואם לאו אסור:

ומין במיט שאמרו ול שהוא בטל בששים דוקא מין במיט דלכא
למיקם אטעמיה בששים פי' דהכלתה דאפי' מין במיט

נעל בששים וכן פסק ר"ת וכן הדי' מקורבים ול שכן הנה העולם וכן דעת הרשב"א
ול' וכן במיט' דיבט כתב ול' ברכא דחד בתרי בעלי אכל מדרבנן וכן דעת
הב' בעל התרומה והאב"ד והב' השלמה וכן:

כתב

חזיתת עיריך שנינה דאזיה לרעבד —
 אחרות וכן כל שאר אסורין שנגרבו יבש ביבש בטען אפילו את —
 בתוך טען אפילו אסור בדבריה אף כאן ואוכל כל אחר בטען עצמו —
 וסמכות אחר אלא שיש שואל על הרוב כן כולס ואפי' האחרון אומ' מה —
 שחבל דאסור היה על אסור וזה שית' מה טעם בדבריה בטען —
 ולפסק אינו אוכל כאחד ואין מבטלן כאחד עבר וטען כל אחד —
 מותר בטען שער' (ורעום באתר טעם ויל' שאין דברים א' אסורים אלא —
 באתר אסור' ועמים אבל בשאר אסורין לא כן תרומה ופיוצא שר —
 באתר יבש יבש אינו עולה בפחות מהלך —
 דבריהם הקלים שאין להם ערך בתורה כן חלה —
 חזיתת עיריך שנינה דאזיה לרעבד —
 אחרות וכן כל שאר אסורין שנגרבו יבש ביבש בטען אפילו את —
 בתוך טען אפילו אסור בדבריה אף כאן ואוכל כל אחר בטען עצמו —
 וסמכות אחר אלא שיש שואל על הרוב כן כולס ואפי' האחרון אומ' מה —
 שחבל דאסור היה על אסור וזה שית' מה טעם בדבריה בטען —
 ולפסק אינו אוכל כאחד ואין מבטלן כאחד עבר וטען כל אחד —
 מותר בטען שער' (ורעום באתר טעם ויל' שאין דברים א' אסורים אלא —
 באתר אסור' ועמים אבל בשאר אסורין לא כן תרומה ופיוצא שר —
 באתר יבש יבש אינו עולה בפחות מהלך —
 דבריהם הקלים שאין להם ערך בתורה כן חלה —

[illegible]

שם כו' כד' להב' הקדירה (מן מין) חסין שטוב לו אוסר הפס בהנאה
אפילו אחד בלא **ועל** מלח שבולע מרס או מאסור אחר שטנט
קדירה כה ה' התרומה שאם יש שם ששים לב המסור
מותר ואם שהמלח עביר ונתן טעם (ומבטל את חסיו ויבטל מל' היה
אוטו ר' אן שחר אוסר הבולע לו כד' פסק הרשב"א ול' **ואם**
מלח הבולע מבשר או תבלין הנדון מסור טעם שד' שטנט
קדירה של חלב או איפכא אף דרך ששים אפ' מן המלח כ' אם ששים
שטנט כ' כיון שהמלח בלוע מאסור עב' **ושאור** של תרומה
של בלא חסין שאין בה ד' לחם באחד פס' של תרומה ועל עמין
נערפין לאיסור העשרה שטנט כ' לשר' מן תבלין של תרומה ועל עמין

הכרס וכן תבלין שיש להם טעם וטעמה שמונה שהם סמין אחד או ג' מינין
וסם אחד מעורפין להבב וליאסור הכל וכן שאור של חטים ושיעורים
מעורפין הואיל וישם שאור להם הרי פן סמין אחד וסמיעין בקן כד
לחמץ נפשה של שיעורים או טעם שלהם טעם שיעורים וזהל שאך בקן
כדי להבב או לחמץ ישנו בשיעורין תבמיה באחד נמאה ועברה וכלא
הכרס באחד ומאמץ:

התרומה

הכרס באחד ומאמץ: מעורפת עם החולין כלה
להעלות עברה וכלא
הכרס מעורפין להעלות המדומה אחר שכלו בשיעורין וזהל עברה מעברה
את הכלא הכרס וכלא הכרס את העברה וכלא הכרס את כלא ה
הכרס וזהל עברה את העברה כיון שנתבטל את העברה שנתבטל האיסור
שנפל טעם המלה נעשה הכל כחולין המותרין:

בגד

עברה וכן תבשיל שנטל בקליפי עברה וכן
בקליפי עברה ישרק הכל שאם ועברתם עברתם את פריז לרבוד
הטפל לפדיו שאסור בהנאה כפדיו:
בשיעורין ותבצר שארין מלא היסט
שט חלדי הורה בהכרס של עברה ואין ידוע איזו עברה בשיעורין
וכן סימן עברה שנתעבד בו בסימט הימר ישנו בשיעורין:

תעשרו

כצט שנתעברו במי יבוע יבטל ברוב:
תעור בין יסין יבונן ואחכ
בקליפי עברה או כלא הכרס בין חדש
יחממו אותו בעני הימר ואם בשל בן את התבשיל או אפה בן ארס
הפת מורס שיצט אסור ואם נבך כל האש אעפ ששכל או אפה בחס
אורה הסקה הכל מותר שהרי הלגן להם כל עני האיסור וכן אם בטל
על נבן נחלים אעפ שהן בועדות הכל מותר שכוין שטעמו נחלים הלא אסורין:

כלא

חדש שנטלן היוצר בקליפי עברה אסורין בהנאה שהרי
הדבר האסור שאין חס:
אסור ואעפ
שזה נזה ונרס לפי ששערה שנתבטלה בעני איסור עדיין לא באו
עני הימר נמצא שנתבטלה מקצתה באיסור ומקצתה בזהל:

קדירה

כל עברה שנתעבדה בשיעורין וכן ערוץ של כלא
הכרס שנתעבדה בענינות לקט לכהלה מהכל ואם
היתה עושה במאמץ עושה ונערוץ במאמץ ערוץ של הנלקט
מותר ופדט כל הנלקט אסור והמירו לכהלה ללקט ולא כדלכו:

נטיעה

הכרס שנתעבדה בענינות לקט לכהלה מהכל ואם
היתה עושה במאמץ עושה ונערוץ במאמץ ערוץ של הנלקט
מותר ופדט כל הנלקט אסור והמירו לכהלה ללקט ולא כדלכו:

לעקור הנטיעה ולבזיץ הערונה שחוקה אין ארס אסור כדמו בעיניה
 אמה ואם היה ידעה היה מוציאה : **המעמיד** נביעה נשרף
 פני ערלה או בקבת הקדושת עין או בחומות שם
 נזים אגף שהוא מין בשאינו מיין אסור בחטא ואלף שהוא כל שהיה לפי
 שחזר האיסור עבר בן ומשידיו : **הערלה** נבלאי הנדס הפיית
 שלה ישרץ והספקין שאי אפשר לשדפן יקברו :
אסור לבטל איסור של תורה להתחלה ואם בטל קצו אות חכמים
 ואסרו הסב ונראה שאין לאוסרו לא עשה הכבשט אבל לאחר
 הסב מותר וכן דעת המכסס ול' והלאבד ול' אבל באיסורין של דבריהם
 מבטלין להתחלה כגון בקדירה שיש בה עוף וטפל בה חלב עד שגרמן
 בן טעם מרבה עליו בשד עוף עד שיכלע הטעם וכן כוונת פנה כך כתב
 הרמבם ול' : **והרשבה** ול' כתב דין חלקים בביטול האיסורין
 איסור של תורה ואיסור של דבריהם שאין לו עיקר בתורה : **איסור** ש
 תורה כגון נבילה וכיוצא בהן אין מבטלין להתחלה ואם
 עשה כן במקור אסור לו ולמי שביטל בעבורו אבל אם עשה בשו"ס מותר
 שאין קושיין טו"ס אלא מניין : **איסור** של דבריהם שיש לו עיקר
 בתורה כנביעה של נזים שאסור :
 של עץ שאסור משום צד אין מבטלין אותו בידים עבר ועברו בהמר כדי לבטל
 במקור אסור בשו"ס מותר : **אסור** נפס מעצמו בהיתר אלף שאין בהיתר כדי
 לבטל במקור אסור מותר להוסיף בהיתר להכשיר למה הדבר דומה
 לעצם שגזרו מן הדקל בתוך התערובת שחומר להוסיף עליהם ענינם
 מוספין להסיק : **איסור** של דבריהם שאין לו עיקר בתורה
 כתרומת חוצה לארץ מבטלין אותה בעדים להתחלה
 ואסור להאכילה לזדים וזה כל שאר האיסורין שכוונת בהן ויא' שאין
 מבטלין להאכילה לזדים לא לבסן בימי טומאתו ויש לחוש לדבריהם הסב
 למעשה שכל : **ויש** והא דאמרינן דאין מבטלין איסור להתחלה חו לאכילה אבל
 אם עירך לאנשיל כל אחד נתוך הקדירה נתון בה מים כדי לבטל האיסור
 הוציא מהסב כי היכי דלא יתערך להנשיל הסב אשר יעשה בהסב וכי
 הא' ואלא מבטלין להתחלה : **ויש** מותרין לבטל בקדרות שראויים
 האוכלים נביעה ונזים : **ויש** מי
 שאוסרין נראין דבריהם : **ועל** חתיכה הראויה להתבכר לפי

[illegible]

ואם לא הסירו הטלפוס יגב : **כתב** הראב"ד ול דהא דאמרין
 רביה לא בטלה דמיאסור
 עם כריות אחרות של היתר כגון נד הנשה שנתעבר עש ונפין אחרים ואין
 מכור אין של איסור ואין של היתר אבל אם שמוחה בקדשה אף הוא בטלה
 בששים כשאר איסורין וכן הניחה של איסור הראויה להתעבד בה לפי הא
 האחרים שאינה בטלה המ בחתיבת איסור שמוחה שנתעברה בחתונת
 של היתר אבל אין את חסורין אין של איסור ושל היתר אבל אם שמוחה בקדשה
 אעפ"י שהיתה קודם שמוחה בקדשה חשבה אעפ"י להתעבד בה לפי האחרין
 אף היא שמוחה בטלה כשאר האיסורין וכן דעתה העשור ול יוראין דבריהם
 מדאמרין פ"ה הלוקח דיוסק טעמים והביא אחת והסלימה להנות אלהם היבא
 דיוסק נפק ליה מלכות בריה ונפלה הדין בריה אסורה שלמה שנתעברה
 בתוך הדין אומר כל העובדו עד שדבה ההיתר עליו תתקם חקיקים לפי טעם
 בריה בטלה בפחות מכן אבל אם נחתך ממנה אבר או נתרסקה עד
 שנאברה צורתה בטל חשיבותה והרי היא כשאר האיסורין ואף נחתך ממנה
 האבר לאחר שנתעברה אם נחתך בשוין אבל במוזר הרי היא אוסרת כמות
 שהיא : **וכאן** וה דיה אמרו בבבית נשמה כגמלה ונ"ד הנשר
 וכן אמר בכך שאר בדין כגון חנה של כפאי הכרם וכו' אמר
 בן אינה קרויה בריה טעם להתבטל כשאר איסורין : **וכן** לא אמרו לא
 לבטל את נפשה אבל במקום שמוציאה ודקה והחוטב
 שאין לפלטה חשיבות ולא דין בריה ע"כ : **כתב** דה' הירושמי
 וצ"ע שדורה שנתעברה או נתרסקה אעפ"י
 בריה יוצא היא שלמה כדאיתא פ"ה כל הבשר אף הרי אינה בטלה אפילו בשם
 אם הוא דבר שמינין או ראויה להתעבד אבל אם נאסרה מחמת בליעת
 איסור או דג טהור שגבלה מאיסור ונתעברו עם היתר אפי' הם שלמים אינם
 קדיין בריה וטעמים שמינים ולא דבר שמינין ולא ראויין להתעבד אבל חזקה
 בשם מחלב אינה בטלה כדאיתא פ"ה בתבא דע' והאכל כית למנה טוקה
וכתב ה"ה ול אס בטל דגם במחבה ועדה קצת מהר"ם ששלחן
 בב"י אחר ואם נמצא במחבת דג טמא כל מה שבמחבת אסור
 אם אין בה ששים כגון הדג הטמא ואם חור נעדר מה שבמחבת עם הדגים
 ששרה כראשונה ונתעברו בהם הראשונים עם השנים הרי שהשנים
 בטלים בדוב ואעפ"י דבריהם לא בטלה המ כשנאסרו מחמת עיזמן אבל הני
 נאסרו מחמת בליעת הדג הטמא ולא חשיב בריה עם ומו' שמוצא שרין

פראש הרץ והרץ קטן ואין פום כיון שיש דגש אמרים באלסם כולן מעצמם
 לבטל וידיה מהתא דאמריין בטל נבי חבות של צור ומעא בחת ככתיב
 ופולן פתוחות מותרות דאמריין מין שכן פתוחות כמעשהבות דמו
 עדר שלחן ארי או נאב מחתסחן והמורה נתעברה יש רועין ל
 סתירה כל אחת נאחת לבדד משום ספק ספיקא שמה אינן זה
 שלחן הארי נאב המצא לול היא או שמה ברזל הכה אותה או בשן (אין דייס
 אלא ביד אבל אין להדר מטעם בטול ברוב דבטל חייט משויבס ואים בטל
 וליכא למימר דלכבשינבן כי היכי דנדי ונמא כל דפריש מרובה פריש דף
 מיכא למינר שמה לקח מן הקבוע כי הדיא דובחייס פד התעורבות לבן
 נבוא דיש לאסור כל העדר עד שיש עדר חדש בזכרים ונבחינות עד ש
 שיתעברו וילדו וצריך שיהיה העבור גמי לאחר הספק עב לשון הרף ול
 והטבא ול כלל בהמה או עוף שהם ספק טריפה שנתעברו באחדים אפילו
 באכה לא בטול נתפרחו כולן מותרין שאם אומ' כל טפוס מרובא פורש
 בדיא שנתפרחו מעצמן אבל העדר הוא אסורין נידרה שמה יקח ממקום
 קבוע וכן אסור לקבץ במקום עד מרי טיגור ויתפרחו פרשו מקעת למקום
 אחד המועין מותרין והמרוצין אסורין שאם אומ' האסור נשאר עם הדוב
 נאבד אחר מהן השאר מותרין שאם אומ' אותה שנאבד הוא האסור והוא
 שנאבד משעבד ולא נאבדו בדיים נשטנו כולן אם בטול כולן מותר
 שפבר בטל חשיבותו ואם במזיד אסורין והא' להחיות אסור שפלה לתן
 חתוכים של היתה אפי' נפלה לתוך עשירים ואין היתה חתכה הראיה להחבר
 בפד האורחין או משאר איסורין שאין בטלם ונפלה אחת מהן בטול ליכא
 הקהל או נאכלת בטול וכנרא בקן הומד כל השאר שאם אומ' אותה שר
 איסור נאבדה ואין אומ' לתוך הדוב נשאר לא בטולין לפטע אבל שטאכלה
 ונאבדה לא בלא לאכול הנשאר שנים שנים שיש היתר עפס כמה שהוא
 אוכל אכל אחת אחת לא ונתעם לפי שפבר נחבט ברוב דבר תורה
 איסור שפלה לפחות מן ואפילו היתה דאיה להתברר

חתיכה

או ברירה כען נדר הנשאר או דבר שיש לו מותרין שאין להם כל
 בטול לעולם אם פרשו העשירים למקום אחד והשולשים למקום אחד כב
 העשירים מותרין והשולשים אסורין שאם אומ' האיסור לתוך הדוב נשאר
 נפלו כל השולשים למקום אחד הטל אסור כלא נפלו שם האיסור בודאי ואין
 אוסורין בכל כירא בזה ספק ספיקא לולא שכל שפלה הדוב במקום אחד
 כלא היה האסור שם בודאי ויראה לי שאם נפלו שם ספקין מותר שביעא

כזה אין דין ספק ספקיה לקולא סיידא אבא אומי טמא האיסור לא היה בתוך לו
שנפסל באן יחס המצא לזמ' כאן היה אבא אומי שזה טמא אובל עבשין לא זרין
של איסור בדא בשנפסל האיסור תחלה לתוך דוב אבא אומי תעדרה חתנת היתר
עם חתנת איסור וחורה אחת מאלה ונפלה לתוך חמש של היתר אין אומירין
כזה ספק ספקיה לפי שאין דואים כל אחת מאלו כנפסל של איסור

דברים

אילו שמדעו בספק ספקיה שעל ידי תעודות כמו שאמרת
אבל שכל עב ידי שט תעודות לא סייד ספק טריפ
שנתעדרה באחרים טון איסורין עד שיהא שם היתר כדי לבטל דריא
אתה אומי טמא לא זהו ואם תמצא לזמ' והו ספק מותר היה והלוי כבר חסרתו
מספק שנפסל כנפסל נאמר שאמרתן היאך אמר חנוד ומתירי

התיבת

בשר בחלב או נבילה יאר' טמא שנתעדרה בחתיכות של
היתר אם קטנה היא שאינה ראויה להתבבד לבשתבבט
איה חסונה ובטילה ואם היא נרולה ביותר שאין דרכן של בני אדם להתבבד בה
איה חסונה שערות היא לחתוך ונטלה אבל אם היא ביטנית שדרך להתבבד
בכיוצא בה בפע האחרים איה בטילה ואפילו תעדרה בשף בדא לבטל את
שצמה אבל פליטה בטל בששים ודברים אן בחתיכת אסורה מעצמה נחתנה
נבילה אבל חתיכת היתר שנאסרה מחמת נבילה איסור פדי היא כשאיר
איסורין שאין חשובין שאין הבטל חשוב שלא להתבטל מוצ' במשך בחלב שהיא
עשית נבילה חולין ונחלב בסוף לאוד שנתעדרו עד שאין חשובות להתבבד
בטל חשיבותן עב' פרשמה זל' עוד סל' נל' בתשובה יבש ביבש שאין ח
חשוב וטאיר דאין להתבבד בפע האחרים בטל ברוב וזה בעוסות שמיצ' ו
טריפות לאחר מוצ' מעב' ולא מדע מאי זה מהן אם הם דאנים להתבבד
כאחר מהם בפע האחרים אין בטלין בחתיכה הראויה ואם הם נדונים טאונים
או קטנים בעצמם שאין דאין להתבבד בהן בפע האחרים מתוך ערין
או מתוך קטנותם בטלים ברוב עב' הרמיה הרבה בהמן

לרב

ת

חתיכה לחתיכות הרי
הראויה להתבבד ועדו החתיכות יחד ואח' נמצאת ריאה אחת טריפיה
ואינ' נדע אין מהן היתה כזו איסורות מפע שכל אחת דאיה להתבבד עב'
דבר חשוב כגון חל' פד' ודימוז באדן ודומיות אסורין במינ'ם
בכל שכן ודבר חשוב הוא כל דבר שנחשב לאנשי המקום כגון
אנשי פד' ודימוז באדן לט' ארץ ישראל וכן חבית סעודה וכסדות של בעב'
הבית והחלטה הראויה להתבבד של בדמה חיה ונקף הטמאים או של דל'

וכל

טא שנתעברת במסות אלפים הכלל אסור עד שיבוא אותה חתונה ואחר
 ישער השאר בששים שאם לא יבואנה הרי הדבר האסור עומד ולא נעשה
 והמתנה חשובה אצלו שראויה להתקבד בה לפעם האחרונה והם בחתונה של
 נדה באלב וכן נע העשה שנתבטל עד הקדים או עם הבגד בזמן שחזרו
 סביבה והוא מותר שאין בקדים בגדן טעם ואם אינו מכירו הכל אסור לפי
 שהקדש בריב הפע עממה והרי הוא נחשב ואסור בכל שהוא
וכן חיים חשבוין הם נאמרים בטלס אבל שאר דברים עולים

מזיערן אלפ שדרין להמנה
נשתנה הדבר החשוב כן שפצע
 האנגל או שפצה הדמיון או ש

שפצס הכסד אחר שנאסר או עדוכה המתכה בכלל המתכות יעלן נשיעון
 ואסור לשנות אותו לפי שאין מכלין אוסור להתמלה ואם נתעברה ביצת עוף
 טמא או ביצת טריפה או ביצת שגמא בה אפרוח עם בנים אחרים שיערן בש

בששים וכבר נאמרו שמים ול שיעור ששים ולא אסורוהו
 שנמצאת בה אפרוח ששלקה עם הבנים המותרות בין
 קלופה בין שאינה קלופה אם היתה בהם ששים ואמת ופיא הרי קומתוהו
 עם ששים בלבד ואסורו הכלל הפע שהיא בריה הפע עממה עשו בה היסר
 והסיפן שיעורה פי ולא נאם בין של היא של עוף טהור בין שהיא של עוף
 טמא לפי שהאסור מפיא האפרוח והם אפי לא נאם בה האפרוח לנאם

אלא שדקמה או שיש בה קרדוס
ויש כתבו שאין זה בכלל אוסור
 שהוא בדיות עממה כן שחייב

יהענה ול כה משמע מה בא דכל אוסור של תורה דאמרינן
 בששים לאו דוקא ששים אלא ששים ואחת בענין וכן נמי דעת הר דור בד מילין
 שכתב וכן לחתונה דנאם ולחתונה נכילה לשארה בענין שלא נמנהה ערך

נפ ששים ואחת לפי שהאסור פלג אוסור כגון שיעור ונפן הילכך אם לא היה
 סם כי אם ששים והיא נמנה שלא היה סם ששים של היתר לא ששים פחות אחת
 שהיא יש עם מפתחת האיסור כמו ונפ האיסור על כן ערך ששים ואחת ופיא

והרשבה ול כתב טעם אחר מפת מה הוסיפו כאן אחת מפת שהם
 שהבנים יש מן ודלות ויש מהו קטנה ולפי כן הוסיפו

אחת להשוות מדתו כדי שלא נעדר לעשר כל אחת ואחת וכפופי ביצה שעת
 נשתערה בתבשיל בטילה בששים נאם אוסורין ונפן כל ול בתעבה ואם
 נמצא דם ביצה ששמוה על החמץ להצמח הדברים פשוטים שאין תבשיל
 נאסר וסמך עממים חרא טבל הביצה למעשה מן הכיסוי ואין שם דנטב

להגדיר מדלי וצ"ל בדבר שאין סופעפ בקליפה וביצה לא יבער קליפת
 משעור קליפה ולא עוד לא היתה קליפה בין שרוע שבקדירה אינו
 עולה למעלה מן הכיסוי אין מה שבקדירה בלע סומנה ולא עדין מחתכה
 מקצתה תוך הדוט ומקצתה למעלה מהדוט נשאל עבר וניסב אין אמן
 שהאמה שפמעלה מהדוט כאן נכנס בתוך הדוט עכל
וביצת עק שטורק ביצת עק טמא פ' אעפ שטורה בה קודם
 שערפה דברה הכי וראי לא איפשר דהא לא הדרה ושענה כמו שטאר בעד
 ואעפ אסורה לפי שטמא באיסור שטענערק ופ"ה עקד ט האסטול סבבניה
 ואם תעבדה ביצת טריפה או ביצת עק טמא עכ ביצת עק טמא או שטורק
 אמן עד לא ישערן בשטחים **ואפרוח** של ביצת טל טריפה טמא
 פ' שדבר ידוע שהביצה נעדרה ונפסדה לזמדי וחורר
 טעמא עכל קודם שהוא עזר ממנה עס אפרוח וכבר הלך כל איסור ה
 לזמדי ותמדת ממנה בדיח אחרת ולא נחשב כבא מן הטמא שאין מיט טמא
 שטמא אעפ שלא נהפחתו עשו מותר לאוכלו כיון שייצר
 מהקליפה יצא מאיסור נבילה ומותר עצמו בשחיטה למי שא
 שאין מאוס לא לו **וביצת** נבילה פ' שנתעכל העק בשחיטה
 או בדבר אחר ונעמא בן ביצה מותר במערת בשוק פ'
 פליג בה בש וזה בעצרת בית שמי שריו ונית הכל אסרי והכלל כציתא
 דאסרי וכל אדווקא דרור הכין ול וכן פסק הרמב"ם ול יוש ספרד
 שכתוב בהן בהפך ומדע דעוטה סופר הוא כי יעניע בספרי הרב המדויק
 כתוב בהם כמו שכתבנו עכל **וקן** נמי דעת הרמב"ם ול דביצה
 נבילה וטריפה ואפי' כיוצא בה נזכרת בשוק אסורה וזה
 אהרן הלוי כת שלא ונדו לא בביצת נבילה שנתעכל אבל טריפה שנתע
 לפטן והיטלה ביצה ללמה שטמא טמא קודם שטורפה בן נראה
 שהיא מותרת כיון שהטלה אותה מאליה עכל " כת הרמב"ם ול ביצתה
 שהיטלה אותה התרנולה קודם ונמנה מכה הסאה כסדה ברא בשאינה
 משורת הנשים אבל אם מעורב בנשים הרי היא כפד שנת מן החי ואסורה
 והדף ול כל וצ"ל אם יש לחלק בן נפדה בקליפה ללא נפדה וזה אהרן
 הלוי ול כל ונעול ביצת מותרין וכן ביצת שטילה התרנולה קודם ומן
 ועד שלא נפדה וזאת מלשון שורו עבר ולא יצטל עכל **וביצים**
 של ספק טריפה משהן אמת עד אשר נראה אם ישען
 ערימה ושיה ויתמיל ללר ואן ויתרו כולן שאם הייתה טריפה לא הייתה

כל 13 ק"ד
 וכן רש"ם הלכות
 מילתא קטנה פ"ה
 וזהו ענין

יולדת עוד ואם לא ילדה עוד הכל אסור והם דבשימה שניה מותרין
כסלם ששהתה בין סוף לידה להתחלת לידה כאן יוס טלמס כי כן זמן עשרה
כדאמרו ז"ל בבבא בתרא תרין יום אכל אם מזה לידה לידה הך כאן יוס אמה
עדיין הם מעריכו דאשונה והכל אסור והם מותרין שלא ילדה מעולם
שטלד בה סוף עריפה שם ילדה לאחר כאן יוס מזמן שאכל בה סוף הטרפה
היא והביט מותרין טע סוף אדעתא מוריטו הך טע טוב פלגי י"ז

המותרת פי שיש בה התרשלות עליה עד שנתמססם
ומאסה סלאטל אבל לא קמסו כלל טעם היפה האכילה

מאכל היצא ממין מן המינס האסורים שזקין עליהם כגון חלב
בסור (מהו הטמא) וביצי עוף טמא (דג טמא) אסורין באכילה אבל

אין לזקן עליהם לא על גשרם אבל מכין אותן בסת מדרות:
ביצי עוף טמא התבלין באטכול שערין לא פידשו וכן ביצי

דגים טמאים הנמצאים במשקן באוכל בטעם שכלן ולקוח בבית:

עוף טמא שהתמים האפרוח להתרחק בה שאכלה לוקח עליה
משום שרץ העוף ואם ביצת עוף טמא הוא מכין אותו מכת מדרות:

עוף טמא שנשלקה עב ביצי עוף טמא לא אסור והטעם
משום דביצה לא פלטה טעם ואע"י דפלטה מיא כדמנחי

לה כנגד המדרות והם טעם לקוח בקליפתה אבל אם היא קלופה אע"י
בה בששים ואמה כשאר אסורין וכן דעת הרשב"א ז"ל וכת עוד דבריהם

לא אסורין בבית עוף טמא ושל טריפה ושל נבילה אבל ביצה טמא כה
אפרוח או קורט דם והיא אסורה אף היא אסורה תעובות בין קלופה בין

שאינה קלופה שאין פלטה של מי ביצים אלא פלטה בשר עכ"ל ואע"י
דקיימולא דביצים לא פלטי ודאי פלטי ואם שולקו בקדיחה של ונס אסורות

אם היתה בתו ונסא ואפי' בקליפתה ויש כתבו דכ"י אמרין דביצת עוף טמא
לא אסורה וכל טעם כדכ"י אותה שמשליכין אותה והטמא מותר אבל אם

נהפשה באמרות ואין מבידן אותה אינה נאכלת לעולם משום דביצה לא טמא
אבל דעת הרמב"ם ז"ל דנאכלת בששים ולא משביט לה בבדיחה וכן דעת ר"ב

הפוסקים ז"ל ועל דבריהם ודבר צדעש כתבו ז"ל שמותרת
לפי שאין תמיצת נפח לא שמכנסין לתוך פיהם פתח

מכל הששים ומקיא אותן בוארת מביטין לה בבדיחה וכן דעת ר"ב
מבשר האדם איש טמא ב"ה האדם טעם מיה

שקדי מנה הכהן מי מיה האכילין ואם הן את זה האכילין מכלל האון

חוזק מהם לא תאכלו והי' הוא לאו הבא מכלל עשה לפיכך האוכל מבשר
 האדם או מחלבון בין מן החי בין מן הצמח אינו לוקה אצל אסור בשעור
 אמנם אין איסור חלב האדם לא לזנות מן השדים אצל חובלת אשה לתוך
 הכל נשמה ונפול השותה מן השדים מפני אמת מכת מדרות
והתנעק יעקב והלך עד ארבעה או חמש שנים והוא שלא העלה
 העתקוהו משה נ' ימים או יותר על בורין אצל העתק
 משה נ' ימים שלא בבירי מחניין אותו ליתן ובמקד כד' חרש מחניין
 אותו ליתן אפילו הועתק חרש או טעם **זהל** בהמה טהורה
 שטרפה אסור כחלב בהמה טמאה וכל הב' התרומה
 בהמה שטרפא טרפה מה דינם של נביאת הללן שעשעס ממנה דב
 שמואל התרס משום חזקה וכן מר יהודאי ואין בהכלות אותו ואת בן
והררי מקורבלי כל כח השוחט בהמה נמצאת טרפה נעשו ממנה
 נביעס אם הטרפות מוחט אם הן גלד פי המכה של מוחט כל
 הניעס שעשו ממנה חר' ימים אחדים אחי אסורין אצל קורס נ' ימים
 כחניין נאחר מיט טרפות מוחדין אצל טרפות הבא מן הבטן כגון
 ויתר סוף אסורין וכן נבי דעת הדף על **והרשע** ול סתם
 שטרפות מידם וכיטאבו שאי אפשר לזון
 ערפה אסורות וכן אמרו משם מקצת הניעס היו עמה בהמות רבונת
 הולכין בה אחד ששים כטאר אסורין **כל** בהמה טהורה או חיה
 ועוף טהורין שמתו או לא שחטו כראוי הרי לא נבילה והאוכל
 מהן סוית לוקה והאוכל עוף מי טעם לוקה משום נבילה אעפ' שאין בו כוית
 ואם אכל אחד שמת עדי' שיביה לו כוית בכולו והאוכל כוית מבשר
 טפל בהמה טהורה לוקה משום נבילה **ואף** זו היא טרפה כל שאין
 כמות חיה כגון שטרפה ארי' או זאב וכיוצא בו ועדין לא
 מתה **ויש'** חללים אחרים שאם יאדעו בה תחשב כטרפה והם
 הלכה למשה מסיני ואם עתיד לבארם בעה' בהכלות טרפות
 ואין בכולן כפי מן התורה רק הדרוסה לפיכך החמירו בע' שכל ספק ד'
 דרוסה אסור וספק שאר הטרפיות מותר **והאוכל** כוית
 מבהמה חיה ועוף טרפה לוקה **ואסור** שלא עשה שמנה ימים בבהמה
 מבהמה שטרפה על ליל שמי' נפל אצל אף לוקין עליו ואם טרע לו שכל לו חרשיו מותר לאוכל אפילו
 כיום שגור וכתב הרשע' על בתעובה שאין סומכין על קוץ בנ"י

מה

קטנה ה'תק"ח: סמך כ'אמור שהם בב' סמנה שלא מ'מין מקום שיהא להם
 אל' בעדות אשה וכל מקום שאין חוששין ספק קטנה ש'מין ב' סמנה לא י'מין
 מ'ד' ספק באמירת הכ' כ'ט שהיו אומ' לב' ש'ח מקחו וכל מקום שאין לה' ספק
 מקחו אין סומכין על א'מל' לה'מדי וא'פ' בא'מדי תרה כ'ט שאמר פדות אל'
 כל' ע'רה אל' א'ס' כ'ס' לא נתבול אל' לב' ש'ח ק'ב' (כ'ב' ד'ר'ב
 נגדא' ו'אן א'מ'ר ה' א'מ' לא לב' מ'רה א'ב' בב' א'ר' י'ד'ל א'פ' כ'ן י'מין
 ש'חשין את' ש'אן פ'ות מ'ש'מנה א'ס'ר אל' ק'ר'ב' ו'כן נ'מ' כ'ר' ד'ל' ה'ל'א
 ו'אן כ'י' ט'ב'ר מ'רה ל'חשון ול'כ'ל ב'יומ' ע'ב' ו'ח'ד'ש'י ה'ע'ב'ר
 ה'ב'ב'ה נ'ס'ר ה' א'מ'ר'ס' ו'ל'ק'ר'ב' מ'רה: ו'ה'ש'ל'א
 ה'ב'ר א'מ'ר'ס' ה'ר'ש'א: א'מ'ר'ס' ב'ר'ר

[illegible]

חמאכל

אחד ממנו השדעים ולאכול משם דפאה ויהיה דמות דאין כאן לא עפר
 בעלמא עבד ונראה כי הטעם כמו שאמרו וכל כל העדפין אפר מותר ויחשבו
 באיסורי הנאה והאכל כוונת סכס דומש עם הארץ כגון הדברות העבריות
 בןשן העבילות ובאשפות כגון דמה וכו' ועד וכו' דאין מוכר
 ומקנה לוקח והמניין העבדים בןשן המאכלות ובןשן הפירות
 אם פרטאין אעפ שמור לתוך המאכלות או לתוך
 הפרי האוכל מהן כוונת לוקח ואם לא פרטין אוכל הפרי עש התלכ
 שבתוכו והוא שהתלכ האוכל התלכ במחבר לא יאכל עב שברוק הפרי מתוכו שמא יש בו תולעת
 נמצא הדחש בתוך הפרי אעפ שמור וקוב לחץ אין מוששין שמא
 יינא וחור פירות שדחן להתלכ באיבה לא
 יאכל מהן בלא בדיקה ופסין וכו' אסור לאוכל תוך יב חרש אכל בדיקה וכן נמי דעת
 הרשב"א וכל שיהא אחד שנקר יב חרש לאוכל בלא בדיקה
 שאין התלכ שכן מתקיים יב חרש פי איש מתקיים דהור
 עפא בעלמא וכן נמי דעת הרשב"א וכל שאין בה עבד אינה חיה וחרשים וכל
 הוא דלא הוי אבל מתקיים הוא עד יב חרש ונקרא מינה שאם נמצא
 מי אחד וחרשים בדרוב שלא התלכ במחבר וכן לא פריש שרי אך
 הב העמוד וחדש וכל ממדין ואומ' שהתלכ שבהן לאחר יב חרש אם מי
 הוא וכל פריש מותר אבל אם מה הוא אסור דשמיא במחבר התלכ
 ומת' אבל עדיין קיים ועמד באיסורו ודדיו מקורבין וכל מה
 אותו קיימאן שבפסין בשאר הקטעין בגלש ואח' שינאן ופרטין שבאין לענין סגנון טוב לכתוב במים דומין
 כדי שלא ישרא בדפס הקדרה וקדש כל מזה דבי יחיל היה אסור וכן
 התוספות משען לפי שהם באים לא שהתרום לפי שאין דחשתי אלא
 בתוך הקטעין ולפי שהם מהויר קדש בתוכו ולא דמי לבישול שאכלת
 באיבה פי קטאים שהתלכין בקרקע במקום ידועין דאיסורא דחש
 התלכ הולך בקרקע מלא וכן וכו' דאסורא בתוך הקטעין לפי ש
 שבתוכה מלא כל דבר בתוספות משען ומדי דבי יחיל היה תופש שרץ
 במות טעמא אפי' בלא דיוח והלך וכן נראה שכן באן במחבר שדרי
 באותן פסין נמצא בקן תולעים בעדן לחם במחבר סמוך לבישול ונא

ונראה דאזנא מלשון נחליס ונעשים קרונש והמחמיר תבא עליו ברכה
ול כל פולטי רחשים מעניין בהם אחד קטן הנקרא
במחומר ותוא נדל בין קליפה לבשר או בבשר סמך
לקליפה ואחד נדל הנקב ויותר פגמים עד למצנע אותו הנדל לאחר
מכן מותר קודם שיפירש ואם פירש נאף מזה אסור כמנ שביארנו

ולפיכך

הבא לבשר בלא בדיקה יציד הוא עשה שורה אותו
במים צוננן כדי שיפגעו המים בחוץ ויניאו הדג
שבתוכו ויפירש כל מה שעתיד לפרוש ואם ישם בקדירה אחד דתחת
המים כדי שימותו השארים בחוץ נאם נמצא קצת בתוך הקדירה משל
אותו ואוכל השאר שאין בהם כל שיאכלו בפירותיהם את העד למנו יל שאסור
לעשותו כל יבדש מדש מפני הדש הקטן המצוי במחומר והרי איפשר לו
להתקיים יבדש ולפיכך כל יבדש יציד בדיקה

עבר

בשל בלא בדיקה תוך יבדש אם יכול לבדוק בזה
ואם לא מותר לפי שיש כאן גוי ספקא ספק היה שם ספק לא היה שם
ואם היה שםא נמנה וכל מחשש שיש בו כדי ספקות הולכין לו להקל אפי' לו
באיסור הנזהר עכ"ל
ועדע ויציא בכן כל הדאקה ול כתוב
שזה שמשלך אותו לא נאסר ההבטיל בין שהיה חס בין שהיה צונן אבל
נפסק אותו השדך בתבטיל שיעור נאסר איסורין שבמורה בששים

ועל

והי' טעם ול מה ומעל חסידים הדאשונש להטיל של ידן
שמצא בו מלשון סבורין אותו אחד ששלקו חידות עד
אדבעה אבל יתר מאדבעה לא רצו להתיר אלא שיש בה יתר מששים מפת
כי אחד טעמה נעשים ולא בדיק יפה ויפה קודם שליחתו אל הז בהן יותר
נשמחון וכן דעת הראב"ד ול ונאסר עד דאשה שמצא אחד בדיקתה שרא
מסור לאכול מבדיקתה כדין טבח שמצא אחד בדיקתו חלב והל' דב
שיהיה נראה לעיני כל חושט או כיוצא בו אבל המלשון המתקיים בתוך
העלם שאין נאמן לא לאחר שליחתו מותר לאכול מבדיקתו עכ"ל

והרמנע

כתב ונעל הנדל הנמצא בתמחו' שהוא כלי שט וסלקין
ממנו בפה ונורה באומה הקס לשאר קדושת הכליות
דשמו בכלי טעל וכלי שט אינו ממשל ונהי דבריה לא בטלה המ הי' י
נעלה אבל אם נמצאה הדבר בקערה ואם אחד שנמקרה ההבטיל נפ
ואסא ספי' טובא ונחנה עליו הדף ול מיהו אם טעל וצוב בכה מכל דאמן

ביתך הפי כן אל הוויין שביתך הערשית והפולין שמתבשלין בדרך הקדירה ומתוך בדרך הפי נאל ונכח הכהונה נרצין ויוצאין לחוץ און
שנמצא תולעת על הכענה מבפנים און שייצאו מתוך האוכל לתוך אוכל
אחר כל אה אסורין מספר ואין לקחן עליהם **תולעת** הנמצא
במשך דנים אעפ שאין דרך בית הדש אסורין פעמים

בבית דרך און כשהוא יסוד **וכן** תולעת הערמאות נמוך שבהאש
הבהמה וברציה והנמצאות בבשר אסורה אבל דך שהתלשע
היה הוא כפירות שהתלשע אחר שנתקרו **וכתב** דך זל על
האשם הנמצאים בהמטות נטר און בחמטות
ממיי הבהמה און הדך אסורין ואותן טבאן אחר שמיטה מחמטת סרחון ד
הבשר און הדך מותרין לאחר שימולכו אבל אם מחיים פירשו על הבשר
אסורין לעולם כמו פירשו על ובי על תמרה ובהא לא חייטין דבשעה
שמדריח הבשר במים יבואו על הבשר לחוץ ואם היה בחוץ מן הפלים

והרשבה זל על התולעת הנמצא אים במשך הבהמה ואפולין בין
עוד לבשר אסורין וכן און הנמצא במשך הדנים אבר
אם נמצאים טן עוד לבשר און בדרך הבשר מותרין טאן באמת מבשרין
נבילו ולפיכך מותרין שהדנים אעפ טע שמיטה והטעם מפיט מה אסורין
הנמצאים בהמה לפי שאין דבר שבהמה מותר טאם שמיטה על
והרת טה ותולע הנמצא בריאה ולא ידעין אם קורס שמיטה אם
לאחר שמיטה פדוש פלגין טה אמרין ואוליין לחומרא ואסורין
לה עפ שהתלשע טפש היפה לאכלתה מן תולעת
גבינה והא טלא פירשו **וכן** המים שהשריט

בכלים מותר לשתות השריט עפ המים **וכן** מי בורורה
שיחין ומעדות הרי פן בכלים אבל חריצין ונעיצין לא ומי
בורות שיחין ומעדות שהשריטן שוחה ושונה מהן ואינן נמטע אבל לא
יקח מן המים בידו און בכלים משום שרץ השורץ על הארץ קרינא ביה
לפי שפירשו **פירשו** לרפס הכלב און הבור וטולא בו ממי
ממקום ברייתו וחורו לתוך המים מותרין

והמסנן המשקין שנבראו בהן אעפ שהחזיר לכלב ואם
מהן כזית לוקה שהיה פירשו ממקום ברייתו וכן
אלו השריטין טלא אבל בריה שמיטה כמו שכתבנו
האוכלין האסורין שמצטרפין לכזית זה עפ זה נביטה

והדיפה מעטרפות לכזית וכן כל בהמה הטמאה מעטרפות לכזית אבל שם
 עבירה ובעד בהמה טמאה אין מעטרפות וכן בהמה טמאה ונקה טמא או דג
 טמא אין מעטרפין אבל כל העופות הטמאים מעטרפין וכן כל הדגים הטמאים
האזנה מן בהמה חיה ונקה הטמאים או מן עבירה וטריפה דברים שאינן

ראויין לאכילה כגון העצמות והעצבים והקדש והטלפים וכו' וכן
 בן אדם מאסור פטור ואין מעטרפין עב בהמה לשיעור זית
ואלף מעטרפותו כבעשר יום עורות שקן כבער והאכל מן כזית

מאכל זית מן הפסד ואף הן עור האדם ועד חזיר היטוב ועד חוטרת הקמל
 שלא עברה עליו משה ולא תנע למשה ועד בית הבושש ועד שבתת האכילה
 ועד חטליה ועד האגדה והכח והלמטה והחומש והמטמא כל או עזרתיה
 כפסדן ששן רכות כן לאיסור אכילה כן לטומאה **ואסור** לעשות
 סחורה בזה מן האיסורין שבכל מקום שט בתורה לא יאכל

לא תאכל לא תאכל אחר איסור אכילה אחר איסור הנאה במשמע עז
 שישיט לך הכתוב כדך שישיט בצבולה לך אשר משעריך הנהגה ואכלה או
 מכור לגדירי ונחלב כתוב יעשה לך מלאכה או עד שיתרש בטורה שבעל פה
 שהוא מותר בהנאה כגון סק צים ודמשים ואמר מן הכי ועד השנה שכל אלה
 מותרין בהנאה מפי הקבלה אעפ"י אסורין באכילה וכן נמי דעת הרשב"א וז'
והר יונה וקצת מלכמי צדפת ול אסורין צד השנה בהנאה
כתב הרשב"א ול בתשובה כי חזיר וטאור בהמה וחיה ונקה

הטמאים וכן שרצים מותרין בהנאה כדד ש"ס פ"ד כל שעה מדרשו' לכה שלם
 יהו אבל אסור לעשות בהן סחורה ולגון מלאכתו בהם עב' **כל**
 מאכל שהוא אסור בהנאה אם עבר גרבה בלתי אכילה כגון

סמך או נתן לנים או לנבלם אינו לוקה ומטין אותו מכת מדינה והדמי
 מותרין וכל דבר שהוא אסור באכילה ומותר בהנאה אסור לעשות בו סחורה
 ולגון מלאכתו בדברים או האסורין חוץ מן החלב שהרי נאמר בו יעשה לך
 מלאכה לטעמו אין עושין סחורה לא בצבולות ולא בעטרפות ולא בשקצי' **ס**

ודמשים יוש מתדיין מזה לעשות סחורה מחלב חזיר שלא חלק הסנה בין חלב
 טהור לטמא אבל לסוך לו אור בערו ונא' אסור משום דבכלל טהור היא
 והה בהלב שאר בהמות וחיות ועופות הטמאים ובהלכות שבת כה דעת הג'
 הגרומה כדן חולה אבל לסוך בהן עומות ודאי מותרין דעת יעשה לך מלאכה
הציד שהצידו' לו חיה או עוף או דגים טמאים וצדן או שגדמטן לו
 טמאים וטמאין מותר למכור אבל לא יכין מלאכתו לטמאים

ומה שאמרת שמונת למכרן הכל ביחד תמיתה (הטענה) אבל לא הטור
בפני עצמו דכיון שהוא יחיד אמרו שהוא כיון מלכא כחיה וכן עריך שמו

ואסרו זה

לכרן חודים בכל מקום לפי שהם מוקין וכן אמרין
הפוסקים לוקח אותן בחיובו אבל עופות טמאים נראה שמונת לנצל אוכל
כיון עופות המדברים וכלבד שלא יוכל אדם להשתכר אבל לוקח אותם בחיוב
אסורין דהוא לה כסמורה ואם הוא כמצי' ממונת ואמרינן דידענא דמי
שלקח חוד לערך פועלו ניש או ליהא ואדם לא נמא' לו כסמורו אימ' מוכרן לא

בדמיו' וכן רבי שמשון ז"ל במה שקראו ולא יתר' **ומותר** לעשות סמורה
במחנה טמאה שאינה מאכל הרי"ם כיון הסוס

(והפדר והקמל)
(והחמור ודומיהם שלא יורו לא עם הראוייה לאכלה וכן מפרש בירושלמי
במוסכת שביעית כהן טמאים הם ומתב' טמאים יהיו לבשר לא אחר אי סור

אכלה ואחר איסור הנאך במטעם פירש הרשב"א ז"ל איסור הנאך דרך אטלה
לעשות סמורה בחלב שלבו ווי ואין ישרא' דמאח' וכן עפ"י וס' יצא

ומותר

בזמן שכל שאיסורו מדברי פוסקים מותר לעשות בו סמורה
והיתר טעמו זה בזה מה שחם אין צוין בצוין כיון העדר טעמו

איסור

עם חלב ע"י בישול או טעמו חם ליתר חם או צוין ליתר
חם שטעם אסורים אבל אם טעם חם למד צוין קולם בבשר טעמו חם החלב

ואם נאכל השאר באי זה חם אמרו כהרש"א ז"ל אפילו אין היד סולדת בו אסר
הוא חם ע"י האש

ואם נעל צוין לעך צוין מדיח חמית' **ואם** נעל צוין לעך צוין מדיח חמית'
ואסלה ואם בעד ונבעה טעמו במטעם (ועל זה נבד' מדיח

כל אחד ואוכלו וכן צב איסור והיתר אם נעל זה בזה עריך היתר
הם דברים שאין דרכן להדיחן קודם שיאכלו עריך לעבוד שלא

ואם

ינע זה בזה שמה יטבח ולא יד' חו' **אבל** כל דבר שדרכו
להדיח קודם אכילה אין קפדה אם ינע זה

וכן קודם להשתמש בצוין ככל שדרכו להדיחו בעצת ששתמש בו
אין חוששין בבית המטבחים של גוים אם ינע בשר השמושה

ולכן

בבית שחי' אי אפשר שלא יד' חו' בבית
המסד בסכין שחתך בו חלבים להמלחם שמה לא ישתמש

הבשר כל ערכו כי ערך שפשוף וכול' **מיהו** אם הטורח הפל והטא
מליח ונעל זה בזה אם שיתבו זה עם זה עריך לעד או לקלח

בשר

בבית מלח שגבול עמו בשר שחוטף אסורה שותמית' **ואסור**
אם הטורח הפל והטא זה עריך לעד או לקלח

173 א' י' ז' ח'

אסורה כגון שאר חמורה שדבוק בן החלב יש בה ששים סין החלב ואין
 מותרת אונתה חמורה שדבוק בה אכן סוף עירך לקלוק אונתה לנר החלב
 ואונתה שיהיה מותרת אצל החמורה שיהיה דבוק בה אם הינה לנר
 החלב ודבוקה לחלב ואין בה ששים סין החלב החלילה לך אסורה ואעפ שאין
 החלב דבוק בה ששים דמספיק בכל החמורה אבל אם הינה מותרת שאין
 לנר החלב אפי' אין בה ששים מותרת דאבל אין מספיק מחמורה לחמורה
 בלא דושב: ואם אין החלב דבוק לשון חמורה אונתה חמורה
 אצל החלב אסורה אם אין בה ששים נסב שאר

המחמורה מותרת: אבל אם אין חמורה אחת או ששים בחלב ואפי' הכי אונתה
 מותרת כשאין בחלב ולבסוף נהגדמן יחד שאין מוכר אונתה אם יש
 לשון מותרות טלן קטן בחלב יותר מאותן שנים כגון מותרות ואפי'
 אין סוף דהר במדי בגיל בדבר יבש אפילו דאין להתבד כיון דלא אם
 אסור לא משום בלעה עב' שהשיב דה' על חלב
 הדבר שהיה תלוי בקיבה ומלחוחיו עם הדבר בט

תשובה

מעט ונסא לו מה יעשו ונענה הדב כי אונתה קיבה שחלב דבוק בה אסורה
 דמסתא אין בה ששים ונענית נבילה ושאר בט מעט טעמלחו עולה ל
 מצורפין לבשל חלב בששים מסוס דספיקא דאורייתא לחומרא ואיכא לטק
 שרא נמלחה לבדו והחלב היה מכוסה בתוך הקיבה אבל הבט מעט
 אחרים שרן משום דמאי אמרת אי אמרת חמורה טעמה נענית נבילה
 המלח מולך הטעם בכל בט המעט זה אינו דכיון דהא אסור היה מכוסה
 בתוך הקיבה אינו מולך הטעם לא על חוטב וכן משה' בשיפת חלב ואי
 אמרת מסוס דספיקא דאורייתא לחומרא נשאל מכל החמורה זאת החמורה
 נמלחת עמה ואסורה מה לא איתגרי דכיון דאי אפשר דקש בבולחו אמר
 דכל אחת שנמלחה עמה מיד בטלו האמירות דהר במדי בגיל והקיבו
 אסורה והבט מעט מותרת עב' טמא טכבשו עם ד' טהור
 ע' הכל אסור לא אם היה הטמא אחד מן המאמץ מן המעור

כתב

ה' אסור אסור ו' ע' עשירי ותרומות ד' טמא טכבשו עם ד'
 טהור ו' נ' נ' טהור מותרין סאתים אם יש בו משקל עשרה וזו
 ביהודה שכן ה' פלגים ב' טמא ע' אסור ד' ויהיה זולו דביעור
 בסאתים ד' יום אום אחד משש עשר מטבע זון חסידה לא טהר בה
 לא אסור ולא יהיה ובידולמי קתב עולה ד' יהיה כן פ' בשם בן דצור
 אום ד' טהור טכבשו עם ד' טמא אסור' הע' ד' חייא מדימו ומותר' טל נ' נ'

שהוא מחזיק סתמים לא איירי בעתה טעם דשעורו בששים אלא בן טמא
 טעם שנתעבה עם דגים טהורים דמיתבדי טהורו משום דבריא לא בטל
 ואשמושן דשעור זה בטל וכן הוא חבית אם הוא מחזיק סתמים ומלא
 דגים טהורים ונתעבה בן דג טמא משקל עשרה זוז מותר ופרש בידו
 שהוא אחד מהשעור מאות נשים כיצד סאב עבדא עשרין וארבעה לזין
 ולן עבד שני לטראות הדי לסאתים משעור נשים מאות זוזי שהן עשרה
 לפי ד סאות פחות ונתעבה בן דג טמא משקלו עשרה זוזי נמצא שמקטע
 לבב זה אף שהסר העשור של ארבע מאות וסלמו ארבעים נמצא בדיה בטלה
 במשעור מאות נשים וקאמרי עלה בידושלמי הורה לי יוסי בד בן עבדא
 אחד לף עבדורי שס מקום כדאמרינן פה הוזכר את הפועלים הנפו בי
 עבדורי ומסא לי יוסי בד בן בדיה שעלעבה בלף והתייך וכה אם מצא
 משע פחות אבא בטבל שהוא קחב לף נקט אף רביעית במאות שמה
 פחות ופד נד בשער פרך ואמא לי יחורא מין במיין לא בטיל ומשע טאט
 נד ריזעה בעלמא הוא נאן איסורו לא מדרבנן וכן משע פד אין מעמידין
 דמפלגין לפי ספק דגים טמאים בן לטבל כנפס בן לטבל בדין וסבך אס לי
 דבטל קרוב למאות נד יוסי אמר דבטל בשעה עשר עם מלשון ולי והתעס
 ולי פי כל זה להודיע היד אבא לא הדא דאית בטל לעולם לפי דעתו ולי

ורגים

טהורים מלוחים שבתמאן ביד ולי מותרין ונאן חוששין שמא
 נמלחו עם טמאן שהן מליחת טמאים וטהורים טהור ופרכי להקל
 בספקן ונער שאין נד דגים טמאים אסור לא מדבריהם ולפיכך טרית טרופה
 פי דגים קטנים וטופים מלוחים שדאין ושרדן נבר שהן טהורין מותרין וכן
 כתב הרשבא ולי שאין טאבל מחמת מלחו הדי הוא כדלית
 ואיסא מאן דאן
מליח שאין טאבל מחמת מלחו לא מלחו חוץ
 מאד כמו הכשר שמלחין להביא בדרך כדאמרי ובי שבת דמולח בשר מיי
 משום מעבד ומקל לה דבש לה לאורחא אבל לכוניה לא משני איש מיכסה
 עין וכה המדומה ול דוחה אע דעת זה דהא חזינא כמיל דמית מליח הדי
 הוא כדומה ובי הנהו אטמאחא דאימלחין בבי דין נלמא בנדיא דשאי
 וכן דב מדי דאימלח ליה בשר שחושב כבדי בשר גבילה ומאן לימין דכל הט
 כל השעה הוא שאין טאבל מחמת מלחו שדרך לערמוהו במים ולחורוהו כהכר
 כשרויטן אספסל אבל דל ולי מה דכל מליח לקדוהו הוא הקרא אין טאבל
 מחמת מלחו והדי הוא כדומה וכן נע דעת הרשבא ולי וטעמו דמילתא

חזן וסבול חזק
לדור וקצת מלח
שחפצו בו את
הקדש

דכין דהקנין האונס שיעור שהיית המליחה לקדירה כשיעור שהיית עבדת
הבשר מטעם מליח הדי הוא כדומה דעל מסכל דשיעור זה המלח נכנס
בבשר ונבלע בכל חלקיו עד שגדל צא שסומך וספלט הדם כולו כמו דומה דעל
ונכר הוא נדומה ממיט ונדאבד לו פי אינן טאכל מחמת מלחו שאותו מלח
אי אפשר לאוכלו לבדו כל העבדות טאכל אחד מחמת שיקן וקנין כמין
הדומה שמשב לו בן את הפת ולפיכך הותרו בנן אותם בן יונה דנפל לם
למכא פי עוף מליח שטפל לבד הסומה שיש בן מלב ופרשטא לו פי בסומה
אין בן לא נסיוני החלב שהוא הקוס שלא היה מלוח הדבד והותרו רב חייטא
בדחה בשלב דין צוט בצוט דלא אמרי מליח הדי הוא כדומה אס לא נעלה
טב שאין טאכל מחמת מלחו בלא הדחה ושטיפה וענ בנן דדוקא בהיותו
העוף מי אכל אס היה צלי שהוא דך בלעב עד קליפה נאי אילנה פילחי
פי מקדש לא סבבה בקליפה ואסור וכן אס הוא סמבל בתבלין והם העשור
ול כלב דדוקא צלי צוט דמחמת חמימותא דקרא יביש ובלע טפי אבל
מבשל צוט לא נדעה הדש ול דהה למבשל צוט ונדאבד לו כל ואס יש
שול סין דסמכא דומה הדי עד יונה דנפל לנשיב אעפ שהוא מי טאכל מחמת
מלחו ויטי סב ליה בדחה והלא צוט שטפל לתוך חס אסור לומדי דאפילו
בקליפה לא סבב וקנין ליה שטפה חמין אבל לענן מליחה כל מה דלא הדי
מליח הדבה טלי יהא טאכל מחמת מלחו בדחה סב ליה לא אס הוא צלי או
מטובל אן אית ליה פילחי שהכשירן חמור עבד
של מלח בעד כך של סמך פי כדמה מפי שהוא
נמצא מבשל הבשר במלח זה שיש לו טעם חלב ניש דמו זאת הסבא ואמרו
טי זה חששא דחוקה שהמלח ישאב כב שיעבור טע חרסי הכדים כד המלח
וכד הסמך ולפיכך נתנו טעם האיסור שאפשר שיפול טפר מן הסמך כל
כשיצא וזהו מן הכד שול ויפול על המלח הקדושה לזו וימלח אהם הבשר בו
ועל כד כלי עין או כלי מתכות שאמר בבליעת איסור מן האיסורין והעבד
באחרים ואינן טבד אינן כלי דרשטא ול אעפ שאפשר להנשך
ולחמורין להכשירן יראה לי שאין דין אותו בדבר שיש לו מתירין לאסור את
כלם עד שינשכלם או יבגשם לא הוא באיסור יבש שטעמם ביבש ונטל כדום
שכל שאין מתירין שכלן באין מאיזהו ואין צריך לפור מעותין ולחורין א
הוצאות במתירין אינן דבר שיש לו מתירין עבד
שעלין בשר שחוטח קורס מליחה כל הדשטא
ול שהוא

אין

ועל

אל קרירה בת יומא בלבר בשל בה מיום שט נהלאה נפוש טעם השמן שגבלה
 בה מן הכבילה ומוחבד סופדים לא בשל בה לעולם ולפסיד אין לנחמן
 כלי חרס ישמע מן הנשים ששחמטין בהן בחמין כגון קרירות וקערות לעולם
 ואפי' הין שושן באבד ואם עבר ונשל בה מיום שט נהלאה ההבשיל מותר
 ונתב הראבד ול דוקא טעמיה הכלי יפה יפה אב בשל הירח אסור שהאסור
 שהוא טען אינו נפוש בשחמט יום אחד וכן נמי דעת רבותי שבתגספות נהרשט
 ול אבד דש' נלה ונהרמטין ול אמרו שאעפ' שלא הודח הכלי ואפי' טיחת
 האיסור על פטו בלילה לילה אחת קרוי נטות טעם טעם מותר ומה דאמרינן
 מותר בדיעבד אבד לכתחלה אסור וכן כתב רב שירא ול כתובתה וכן פסד
 הרשב"א ול ומה ויזעזע ול כתב פירושיו טעם אין מושטין בפתם בלילה לפי שאין
 דרך הנשים לבשל בלילה לא מבעוד יום ואסורן בדיקת הכוסבית היסוד לכתב
 למיחש לקרירה בת יומא ולא טעמיה עב: **ועל**
 ול שסמם סליון אינו בט יומן וכן כלי שאינו
 וכן נטות טעם לפי מותר ואעפ' אסור לבשל בהן לכתחלה ולפסיד יראב ילי
 טעמיה ומה לפי בשל לי ידקות בלדחך וכן לא יאכלו עשבים מדיקת או פת
 וכו' ומה נה שכל האסור בשל לי כמו שכתב הוא בדיון ואיפשר שעב יד הפל
 הפלטים ועב ידי הדקחים מותר שכל האמנים כלים נקיים מייחשים למחמם
 ובעם נפש יחוש שדברים לא מבאין לידי נקיות וטעמה:

כתב

הד אדון הלי ול קצוות או קרירות שלטן שלמדו ברשות
 וכן בלא סימן נחמק לט אם נחמט בהן הרי זה משהבד אגון מועת לעת עוד
 הרי שלא נהא בת יומא נשום אינו כאן אסור לא מדידי סופדים ואפילו אם נחמק
 למחר ששחמט בהן הני נטות טעם לפי הוא מכיון שאינו בת יומא ואסור וזה
 וכן פסק סמא טעמיה בהן ולס סאסידו מדידי סופדים שפיקו מותר דביס
 אלו אינו לא בדיעבד אבד לכתחלה אסור לט לכתחלה בליט ברשות הני אלא
 אל בסימן שלא יוכל להשתמש בהן עב וכן נמי פסק דה' המאורות ול ומה
 זה כתב דה' המספות שהנמן כלי לט לתקן אין יליך כן עבד עב:

ועל

קצוות מלכות שדחין במחבת של בשר הכפר כמ' רב התרמוד
 ול אם שדחין בו יומן הכל אסור ואם האסור שאינו בו יומן אפי' לו
 היה בשט בו יומן הכל מותר דאמא הלא נחמט טעם על ידי מים אחר
 בשד במחבת כה יומן במחבת במים וכן המים בקערות שאינו בארס
 יומן שהוא היתר קצת וכן לא קבלו לא טעמיה שט אעפ' שט עגרת הקערות
 במחבת וכן דרין בקערות של בשד בנות יומן שהדחן במים דומחין עם הקערות

חולבת בס' ראשון אם אינ' בנות ימין סקורה שנגז' זו בלו היו במים חמים שהם
 נ' מרגע טעם של הימר : **וכן** ידקות שנעלמן בקדירה חולבת מונג' להמן
 מבשיל של בשר אפלו הקדירה בת יומה וכן להפך :

וכן כשם שגבשיל בקדירה חולבת מונג' להמן בסגור או הפך
 להמן בפלידיון : **וכן** פליס נכונ'א מן שגבשיל בקדירה חולבת ואפי' בת
 יומא מונג' לעדיון בקערה של בשר אפי' לסלמל' כמו דגס טעם
 בקערה מונג' לאונל' בנות' נ'ה'ל' כשהקשרות אינ' מלכלכות משידי המאכל
 דאן טייך למסמר הילג דעמן טעם בר נתן טעם : **ואם** שטח ב' יומן
 אסור הכל שהמים נאסרין מחמת בשר של זה וחלב של זה

מעשה ואין סאן מן טעם בר נתן טעם דהיתר :
 ול' מחמת שגבשיל בר חלב נ'ה'ב' דהיתר :
 על הקרקע ומן מונש נעורו החלב לתוך קערה של בשר נ'אסר הרב בקערה נ'ה'תד
 החלב משום ספ' ספיקא : ספק שאין הקערה בת יומא ואם תמצא סוף שהיא בת
 יומא שמה אין יד מולדת בן שהדי שהתל' אחר כן : עפ' הד' היתר מזה ול' : נעור
 אידע מעשה בבית הרב ול' שלטו עשה ולקחו מים חמים בקערה של בשר ולט' בכן
 העשה נ'ה'תד הלחם לאוכלו בחלב אפילו אין במים ששים מן הקערה כדאמ' ריט
 דגס טעם בקערה נפ' שהוא נתן טעם בר נתן טעם נאפי' לא נקנחנה הקערה
 נ'ה'ה בר שממטת בשן משום דאונ' שמטות דבר מונש ניש' במים ס' לבבין :
 נעור כתב הרב ול' בתשובה רבי שדין נתן טעם בר נתן טעם דוקא בבשר בחלב
 משום דהיתר בדיק' הוא אבל על בשר דהיתר או איסור אחר ההוא נ'ה'ה אסור
 מחמת עשמו אסור לעולם נ'ה' שיהיה בתבשיל כגון האיסור וכן נגז' פסקו הרשב"א
 וה' העשור ול' : ומה שאמרו ול' דעמן טעם בר נתן טעם מונג' דוקא בדיעבד
 אבל לבתחלה אסור לעולם : דגס דומחין בקדירה של בשר כדי לאונל' בנות'
 נבדן בשר בחלב האיסור עד כזה הדיון : **ועל** הקשרות של חלב הבאן
 מעבר לים שקעירות ונקירות או אחרמות מצאת' גס

כתב הראב"ד ול' שאסור להשתמש בן בחמין לעולם וכן כל דבר לח לעולם : ואפי' ר'ו
 ביעוט : ספ' שאינ' חרות' כי הוא טעם מאדס נדול שאומ' טעמי טעמ'ה
 סעודה שזכר מן באומטס הקשרות כדרך שאמ' עשין ססלי נוסית ואחר' כן מ'
 מחזיקין אותו לה' ואן ברבר כד' נ'ה'לך לאו חריות נגז'ו נ'ה'מנה העשרה
 על כל חרס שאמ' יוצא מידי דופן לעולם נ'ה' : **כתב** הרשב"א ול' משום
 מי שבעה לבדו של נ' יס שם בליס קרובים למדוס נ'ה'ה
 משיח לפי תומן שרשים הם אינ' נאמן על הספק אבל אם קדר הוא הולסין בו

אחר הדוב וכן מעשים בכל יום שאין לוקחין קדירות מן הקדר נסכינן וא
אוסבבאות מן האומין ומורי הד יונה ול ביה נהיה שטא ליקח אלא במקום
שיש אמרים קדירה מתוך קדירות נסכין מבין הסכנים אב ממ באה שורת
הדין שכל שאומן לפי תעשו שהיא חרש ויראה כמו שאומן מותר לפי שאין
נשאל מש בן סתמו אינן בן ימיו ועד שאפי' בן ימיו איפשר שלא נשתמש בן
בבדים האומרים ועל טעם זה אמר סומכין בדיעבד כמו שנשתמש בסתם
כתיבם עכ"ל

אין ואעפ"י שאין נשאל זה את זה והם בעד סמור
בדיעבד אב בדיעבד מותר ובעד שטא יושן זה בזה שאין אומר לא נעמנו
של איסור פ' ולא בדיח דדיחא לאן מילתא היא והלוי פסק דאפי' בן
בדיעבד אסור ודוקא בתנא אחר ואין ביניהם כלום אבל כגון שמו קדירות
כגון שטא ספורין והפסק בנפול מן מילין או אפר מותר: **ורא** ול כתב
דוחא בזה קטן דאליס פאימי אב בתנא דבול דלא נפיש
פאימי מותר **וכתב** דהי מקורב' ב' הוא מקובל מרבנן כי
תנא המחזיק יב עשרה הוא מנא נפול:

ורא ההשמה כל לעולם דבר שאין עקרו לריח דייחא לא מילתא

היא מותר בדיעבד כמו שכתבנו: **וזה** שפוט המעין לטבולת
ולאפות במגד אחר טפילה של בעד נטפלה של ביער להתלול
ואין חוששין לפי שאומן אסור להתלול לא ע"ל על ב' חללים שהריח
דבול מפי' השמנטות טעם על החללים ומעבד עין דבול ועבד נטבלע
מזה בזה אבא מאכל שנטפלה במרחשת ועל המחבת נכס מוסקה בבצק
כגון לן הטפלות אין לחוש לכך ומה דאוי לבעד יעיד של חללים באמצע
שאל ג' משהם הבשר או ממין הביער שיטרוק בחללים ולא יעבור מזה
ל זה: (נכסיהם במרחשת או במחבת יעיד החזקה כדי שלא יעניו הענינות
והענינות מן לון: **מיהו** אם לא הרחיק אפי' של שמוטה בשל
מותר: שהענינות מיעוטן דמי עניטא

ה' ונפלות והם משא' במסכת ע"ל עכ"ל: **וראה** ול ראה דייחא
מילתא היא והם בגמדים קטנים אב
היא: והם שיהיה פ' המגד פתוח אב סתום דייחא כמגד קטן ודיחא
מילתא היא ואם אפי' ישרל פטרא ביד זה נפ' בעד אחר כשר: אב
אם יטא שמעטת מן הפדח של וי' נעמד ממת הפדחה של ישרל אב
היו רבא אסור: **בשר** נעבד שכן שטא בשר ע"ל שמוטה או

בשר שחוטתו סמן עם בשר נבילה כחוש אסורה וכתב הרשב"א ז"ל וכן דר' ובשר
שעלהו בתגור אחד אסור לאכול הדין עם כותנו וכן פת שאפאה בחגור עם בשר
אסור לאוכלו בכותל ששגלו מתגור צד וכו' וכן בנ' אכל תגור רחב הדוח מתגור
אין כחו צול להיותו מתעשר עם בשר השחוטתו והפת והדף ויש

מי שהורה בכל זה להיתר וכן הסכמת רוב המורים הראשונים

והאחרונים ומה לבתולה אסור בתגור צד ואם בא לבטל בקדירה זה לעצמו /
ועל עצמו ואפי' בתגור ובמקום צד ואפי' הקדירה מונח מותר ואפי' לבתולה
שאין רוח המתבטל צול לה: **וכן** ישרל וכן שטפתו שתי קדירות זו
בדד זו: זו בשר שחוטתו וזו: **וכן** בשר נבילה ואפי' מן פירות מותר ואין
חושש שמא יתגלו שנתנת זו לזו וכן אין חוששין שמא כשיחיה ישרל פט
לבא ולבאן יחליף הדין בשל ישרל או ישרל מזה שבקדירתו לקדירה שר
ישראל נכלל: **ועל** הפאס שנתנת כן הפת בתגור כתב הדין ז"ל אם
נמטר עליהן: **ועל** שמן נבילה אותו הדין לא ישתמש בה ישרל אכל
למחר מותר להשתמש אע"י דבבולה תלמודא נצ"י אינה בת יומא אוו בת
יומא הכא שרי' משום דלא איתרד בענין אחד משום דלא יעשה פאלא חדא: **ועל**

וסבין שחטבו בה בשר זלי ואח"כ חוד וחזק בה צאן וכו' וכן בנ' הדדיס

החריפין אסור לאוכלו בכותל: **אבל** קערה שאכל בה בשר

ובשל בה דגים מותר לאוכלו בכותל וכו' **אבל** קערה שדמן טעם בה

נותר טעם הוא דהתם הוא משום דדרך להדיח הקערה ולשפוך אותה יפה

יפה ולהעביר השומן מעל פניה היטב אבל בסבין אין דרך לשפספו כה' ויש

כחוש שמא בלע הדין איך מורפיה משמנות הסבין ומה אי טעם קורא

למנו' ולא אשכח בזה טעם בשר בכל מותר לאוכלו בכותל: **וסילקא**

אע"פ שאינו מדדיס חריפין כח המושך יש לה: **ואם** חתך בה קשואים ואבטיחים שאין להם חריפות

חתך בהם בסבין ודין: **ואם** חתך בה לפתות מדיחן היטב וכו' ומה

וישום ובעל שיש להם חריפות דין כצנן לפיכך דאין לה

למדיח העדים שלא לחתך בסבין שחובבין לו בשר החיור

(השומים) והשומים שמבטלות בחלב או בבינה' ואם חתבו קרוב הדבר

למדיח יראה בהבטיל שיעור ששים כדי כל מקום החתך מאותן הבינה'

(השומים): **ולפי** דכח למדיח מה שאם חתך בסבין של צנן שסתמו

מלובב: **ולפי** משמנות נבילות וטריפות שלהן דבר שיש לו

חריפות כגון חזיר ובעלים (שומים) או פירות חמוצים כגון תפוחים וכו'

וכוונתו בזה שאי אפשר לשרש לעצמו הלכך צריך שיטול מקום החתך ויעמיד
 ולא סוף בן יריד: לפי שהדבר הזה אפילו הוא עומד מוטא האיסור הבא
 בסכין ואומץ אסור ממנו הדבר החד והוא לשבח ובדבר מעט היו עומד
 טעם לפנים מותר: אבל אם חתך בן לחם יצא עדר כל פני החתך יפה יפה
 ואם חתך בן גיד חי יצא סוף בהדרגה: אבל אם חתך גיד כמו שחומתין
 אותו רק דק אסור כל החתך: ואם יש חתיכה עבה שאי אפשר לה לפרק
 ולטול מקום החתך יטול או יחתך משם חתיכה דקה ויטיל כנה והטאר
 מותר: כי נראה מדברי הראב"ד ז"ל: על כן דלשון צורה משמע שטול משם
 ממקום החתך: וכן דיש מעט באמתא בעיא בירידה משמע שטול מעט
 סוף דבר לשון צורה משם/ ומדבר את מקומו/ ולשון קליפה יצא שיעמיד
 יתיר מעט מן הציורה: ויביא דאם יטול את מקומו כגון חס לתוך חס
 יצא שיעמיד יתיר מעט מן הקליפה: **השוחט** בסכין של צד
 כל הדיקה ז"ל דדי לו בהדרגה במיד
 השחיטה: פי' דבית השחיטה יצא ואין לו כח לבאוע לא הרבה בו מאותו
 שמתנת מעבדין אותו בהדרגת המים: ואע"פ דבא"ח הכי נמי הו"ו מיה
 מדיחין לה בראשונים מדיחין ופולחין ומדיחין דילמ' בזה הורה יצא שפסוק
 טפי: והדש' ז"ל פסק דצריך קליפה ואע"פ דבסכין טריפה סוף בהדרגה
 יצא או בקנה טאף הדם ולא אישתמשו בו באיסורא לא לפי שעה כגון
 בסכין של צד: **כתב** הדש' ז"ל בהשואה נסבין שנקדבה בסר
 שצריך להדיח אותה או מקנהו במטרות קשה בין בלחך
 וחרך ואין סומכין על דרחת הכשר לבסוף שמה יסבין ולא יטפסין היטוב
 בהדרגה בעלמ' לא סוף לה: על כן נהו מקרי הבשר להטח לפניהם סמרטוט
 קשה לקחו בכל פעם ופעם להסיר שמטות חלבים הנדבק על פני הסכין
 ואע"פ שאין להם לא סכין אחד אוס' את שלא הידיסן שני סכנים: אלא
 בחתיכת חלבים ומדיחין אבל נד' (שומט) אינו דבק סוף על צד הסכין: ואמר
 שישקוף צדו יצא יצא: ולפי' צריך כל אדם ללמד במדך ביהו שיהיה להם
 שני סכנים או לשפסוף הבשר היטב אחר העקור לזאת מיד: ספקותא: **וסכין**
 ששטח בה כיון דליכא איסורא לא משום דם אפי' הורה לא בע
 אם דעה לחתך בה יצא לפי שאין הדם נדבק בדפני הסכין
 כמו השמטות אבל לחתוך בה לזנת יצא קשלה: (והמבט' ז"ל כתב
 שצריך לעשות בה ליבון או השחמה או לעצמה בקרקע עזרה פשמים
 אם אין בה פשמים: ואם לא לעצמה במשחות של טפלים ומעבירה על אב

היטב עד שמשיר בה קל פתה מותר לחתוך בה טעם אפילו דברים חריפים
 וכן נמי מה שהשם זל וכן נמי דעת רוב סויד הפוסקים זל וכן נמי מה שהשם זל
 לחתוך בה חתם סוף לאו בהמה דאכל בהו בית השחיטה צונן ויש מדרבין בה
 שפסוק וחדרה היטב לענין ואפילו לחתוך בה דברים חריפים כגמלין וצמין דמי
 שפסוק וחדרה וכן כה הדשכא זל וזל בא לחתוך בה צמין ואפילו דברים
 החריפים כגמלין וצמין משפטה היטב וחדרה דמי ומה הפרש יש בין זה
 לסבין של צניס וזל לא בלעה עי דומה נמיר וזו בלעה עי דומה נמיר וזו בלעה
 פנים אחת וזו בלעה פנים הדבה אבל לחתוך בה דומה אבן דומה אבן דומה אבן
 בלעה היא מן הדם שהיא צניס ופולטת היא עי דומה נמיר כהן אי כבולט עי
 שחוט בה טריפה די לו בקטל שחוט שאין הסבין נאסר שחוט
וסבין ולפיכך עדין לזהר השוחט שהיה מקנה הסבין בן בהמה לבהמה
 יפה טמא יש מן טריפה ויש נהג לקנחה בעשר היטב של בהמה שחוט בה
 דמי כבליאמא של פסא ויהיה זל כה דהלכא כשמוס דאם קולח אם הסבין
 מן יומו ויש שדנין להתיר מוכאן בער דומה שמתוך בסבין חולבת אפילו בן
 יומו עי קליפה דהא איכא ליטא דאמרה בית השחיטה דומה הוא ואפילו הכי
 קאמ דסן בקולח וכן פ' דב' מיד נספדו אבל הלכה למעשה לאסור בער דומה
 או אוזן דומה שמתוך בסבין חולבת מן יומו טבל ההלכה אסורה אם אין בה
 ששים מן הסבין ואפי' כמה שמתוך הקרא מעין ואפי' לא תבד בה כ"א מעט
 מהסבין עדין ששים כבול שמוס דמתבת חס מקצתו חס כבול וכן הורה הר"ר
 יצחק בר מנח זל עב ויהי מקובל זל כה אבל אם אינו יודע שהוא מן יומו
 כשהוא אין לאסור ויש למי שחט מן יומו דמתב כלי צניס אינם כלי יומו ומה
ויש כהן דנין לאסור בהמה שהופשטה בסבין מן יומו של צניס וליתר
 דבצונ נמיר לא אמר דב לא בבית השחיטה דמי חס קצת וכן יאמר
 שמתקדש בסבין של צניס דלא עדין כלום עב **כתב** הרשב"א זל בער
 אסור לחתוך בפינה אפי' יונקת בסבין שרץ
 ולא עוד אלא הפה שאוכלין עי ה' ביה אסור לחתוך בסבין שחוטין מן כשר
 מפני השומן שנקדש עליו עב **ורבינו** שמשון זל לל היה מתייר
 בסבין של בער לחתוך בו חס ולאכיל עי בניה שחט דמי
 ענין טעם בנחל טעם אבל לחתוך בו בניה והוא אסור אם לא עשה בקרקע
 עשירה פגמים או שפסוק באבן קר או בפסס סך כה כה המדומה זל
 בלא קנה אפילו כלם אסור משום שמתבת טעמו ומעשה
ומיהו בא לפי הד' שמשון זל שפיהו שמתבת בסבין של בער

בזונה של נשים ואומה נבינה המורה אצל האם : ואם הרב שהסכים סדר
ואין יצחק אלא דרחה כדאמרינן צנו לומר צנו כ"ח והאי נמי צנו ומי
דאין הד סולדת בו : **וכתב** רבנן יומין הן הא לאו בע יומין מותרין
וסתין דאמרינן בשמעת
ודין הכשר סתן של ניש או סתן שנתאמר בבליעה אסור כהנא למעשה בהלכות
שפלה וסתה דאמרין הילן של כלים של ניש שהיוהו יפה מותרין ליתן בהן מבין
וכן בעל וסת כוצא בו חרף שאמא מוצא רב ר קשה יבט ביש עב

ועל עין בלית העין או בהבטה הורה הרש"י על שאסור למשלן ויתן בכל
ראשון שהעבדו מרותן מן האם : מפני שהוא כבשל רש שבו דקיימא לו
כל ראשון כבשל : והלכך יצחק לטעון מים בכל שט ומולין סס :

ההוא קדירה שמלן בה תרנוולת בעגדה מלוותחת ונא מנשה לפת ל
ואם תקדירה תעבד והתרנוולת אסורה :

וכתב הרמב"ם דתרנוולת אסור
שבתלך בקערה חולבת אף היא בת יומא הקערה והתרנוולת
מותרין כי כל שט אינו כבשל : והנה עליו הרף ול דוקא כשעלו המים תמלה
בכל ואח"כ נתמ שם התרנוולת אבל אם נתמ שם התרנוולת ואח"כ עלו המים
עלה איש המים דותרין הן התרנוולת אסורה כדי קליפה אם ראשי הנצה לל
למעשה אבל אם למטה הנצה מנצה כדי קליפה :

ההוא קדירה שפסל בה בשר ופוחמו בה חמין פגע אחת ושל
רפ חולבת וחורו ומלן דתרנוולת בחמין שהוחמו בה ונא מנשה לפת דבית

ואם שהקדירה והכא יצברו והתרנוולת האכל מפני שמלן נה בכל שט וא
אינו כבשל : צייס וטלאים כול הדשכל א שאסור

ובלית לא **והרוצה** אחר מלן ושקור
להבדל חוץ ומתרנוולת לחך טיורי נצה דוחץ בת

השחינה ומסחו כדי שלא יתבשל הדם ויכלע בכשר ואח"כ מעבדן עלהאס
ולא יעבד איתן באס פרנה כדי שלא יכלע דק בצשן על האס שמה טיכלע
על האס איתן יוצא על ידי מלחה : דברים הרבה אסור חכמים
לשמה טי וטענות צדיקים לצדי
המורה הרמב"ם : והס שאסור
לשתות עם הנשים במס' בימא ואע"פ שיהיה הישראל שותה מכליו לבדו ואפ"ל
יין מבושל שאין בו משם יין נסך ואם רוב המים בה מישראל מותר : וטעם

וישבר האיסור כדי שלא יבואו להתערב בהן וכיוצא לדי חתנות :
שלהם שיעשו מן הכהאס והרמ"ם וכיוצא בהן אסור
לשתותו במקום חסידותן שיהא יבא לסעוד אצלם אבל מותר להבאן לביתו

ולשמונת שם : **והיין** הפוחים וריחות : מותר לשתותו בכל מקום לפי שאינו
 מביא לא נדרו : **עביו** : **והיין** צמחים הרי הוא יין נמוך ומתעורר :
 לאוכלו משום חממת יו"ט מ'ק'י'י'י'
הפת לקטת מן הנחתום במקום שאין נחתום ישרא' מופת שהוא שעת
 הדחק אבל פת בעל בתים אין בו שמונה בן להקל שהיא יבוא לסעוד אצלם כך
 כת' הרמב"ם ז"ל : **והדך** אהרן הלוי ז"ל כת' דכל מקום שאין פלטר מצי' בכל
 מותר אפילו פת : **והדך** שם בעל בתים נאכלך לאוכלן משהו חוץ להתחום וכן
 בתוך התחום אין כאן איסור : **והדך** שם הוא חוץ לעד שבועים אמה ושירים לא שהוא
 המותר לתבואת חס' : **והדך** קטן שאין שם פלטר ישרא' ולא נ' הרי הוא טעם ומותר
 לאוכל פת של בעל בתים שם : **והדך** בעל הבית ביד פלטר מותר : **והדך** פלטר ביד
 בעל הבית אסור : **והדך** ז"ל כת' דבית משהקרא אוליין ופה בעל הבית ביד
 פלטר אסור : **והדך** פלטר ביד בעל הבית מותר : ואם פלטר תמין ישרא' הרי
 פתו כפה בעל הבית : ואם הניע פלטר ישרא' שם פת פלטר נ' אסורה עד
 שימנור פלטר ישרא' פתו : ואחר שכלה פתו של ישרא' חוזר פתו של פלטר
 נ' להנשיר עבב הד' ומהרן הלוי ז"ל בספר בדיק הבית : **והיין** מוחמדיין
 שוד בפת בעל הבית ואומדן שצריך לעמוד : **והיין** בלתי יא'
 יחולת פת קודם שיהאכל פת בעל בתים : אבל אחר ג' ימים מותר משום חיי נפש :
והדך : **והדך** ז"ל כתב דאפי' פת פלטר נ' אסור דמה שאנו אין כאן פלטר
 וסבירין העם לומר פלטר נ' נמוך לא יא' אלא פלטר ישרא' אבל פלטר
 נ' נדאי אסור : ואפילו גברה מינה דבא נדאי שתם פלטר זבין נדייק באיסורין :
ופת של נ' אפילו בביתו של ישרא' אסור משום בטולי' נ' : וכן כל שארין
 ביטולי' : **והדך** אסור יס אפי' בביתו של ישרא' אבל אם סייג ישראל
 אפילו בביתו של נ' מותרין כל שאר איסורין חוץ מן הפת שהוא אסור בכל
 מקום אפילו אם סייג ישרא' עבב : **והדך** אהרן ז"ל כת' דאפי' פת שמוכר
 בהיתר בביתו של נ' ואפילו הוא : **והדך** שם נ' הרי זה היתר : **והדך**
 ואין צד כחוס הרקע ויטות עומדים : וכן כת' הרמב"ם ז"ל בפתו וז"ל אחר
 שהביא כל האיותו הילכך פת של בעל בתים שאפוא ישרא' או שהסיר את
 התגור או שהסיר הנחלים עבב : **והדך** ז"ל כתב טעם דהעב
 היתר בפת של נ' ויש לסמוך : **והדך** על הירושלמי דפ' כל
 שנה ראש חמץ של נדאי שיעבר עליו הפסח מותר בהנאה : **והדך** באכילה אסור
 מדאדתימא במקום שנה' שלא לאכול פת של נ' : אבל במקום שנה' מותר :
 ורקא משום שעבר עליו הפסח אבל בטאיר ימות הסתה מותר : **והדך** רבנאמא

ומה נקטו שישלש סמיות באפיתיו מותר לאכול כש ליהנות:

והרד

מקורביל זל סל הפת עבדו עבדו חכמים והתירוהו מיהו
עשת ישרה שואפית ע' ו' אסור לדבד הכס ואין מוכרין אותה
לנשים שמא יתוור הנב וימסרנה לישראל ונקה הדף זל אס לא ע' חתוכות

כתוב

קטנה או יחלקו לטפחות נניות השמדות בבית ישרה עבד
בתשובות האונס כי מותר לאכול פת של נשים בשבת אס

אין לו פת אחרת מראשית ביהושע דעמנו עשר והתירוהו נכס ואין נון ון
וידה על הצבור אלא אם כן מוכר יוכלו לעמוד בה' כדי שלא ידענו שבת

כתב

הדף זל אובליש וברגליו ופת שטחו פתו צביס
ליקח מן הנשים דאי משום בישול נשים הא אמרין

קיימחא עיקר ופת נבט עבד והתירוהו נא' משום צביס הא אובליש ברג דובא

וכן נבי פסח היטב זל שמואלין במקום שבהן לקמה פת של נשים שהלמי

עיקר והביצה טפילה להם נבא' עוד הדף זל נא' משום טפחות בקערה לא

חיישין אלא אם אית בישראל והכל דליכא דיעורא ליכא למיחש אבל אותה

נבט יש אופרין משום דאין לם קיימחא עיקר כבבלש משום דאין בהם

היריתא דנחמא מאר שאין להם קבב לביסל אבל ד' כמדא אותה נאמר

כין טפחות כח פת ונש אפיתין ביוצא ונש לפעמים טיבשין שיערתו עליהם

כתב

התשובה זל כל ביטול נשים אסורין אפילו במקום שאין ל חוש

לביטולם והכל משום חתנות ולא נדו עליהם אלא בדבר שאין שואכל

כמנהגה ואין ויעלה על שולחן חכמים ללפת בו את הפת שאין דרך לזמן

בכד שאין ראוי לטבול בו את הפת על שולחן חכמים וכל הדא נד' זל לא אסרין

חכמים בשול נשים אלא שיקוני חבטל בביתו אבל אם הוא חבטל בביתו ישרה

אין לחוש לא משום חתנות ולא לרבים שחיים עב ור' זל פת קלא חלקו חכמים

וכן בביתו של נש וכן בביתו של ישרה הכל אסור

הדרה

ואתה מן ישרה או שהדליק את הישרה ואתה בו

א' שהדליק הנש ונא' ישרה עבד את הדא משע או כבשו להם הואל ונשתדק

ב' לאותה הפת הד' ו' מותרת אפ' לא נק' לא ע' לזר המגר המד כל הפת

שנ' ו' א' כן כפה שלא כן כפה שכלס ס' ב' חס' שאין זה לא להיכירא בעלמא

שהפת שלחן אסורה עב' ו' כן הד' מקובל זל והדף כל דהה בהבטול דסוף

ביתו או בהטלת קיסם ואמ' דלא בעינ' כוונה במת' וזהו אדון חלי זל סתם

שהתקטע פת בחיטיו לא התקטע לא בחיטיו שגשגה דוש הטבר לקדם הביטול

המבטול דין ישרה
למכור דין ישרה

ע כר כשאמרן שהסיק התגד ע' ישראל מלאכה חשובה היא לרובי ארד
מטלל בטיח ונים לא אמרו לא בזה שהסיק הדגד לענין פת מלאכה חשובה
ושלא היה אמן אבל הדלתה האש לענין שאר ביטולין אינה חשובה ולא כלום
לענין פת פודט שלטן שאפדה ע' ונים הרי דבס נמופלגים נהגו בו היעד והדבר
המהי' ויש מטיטין בקעה לטרך הפודט להכשירו מתוך שמענינו בהסידון
ומחובלן מרדנות שזה ענין של הכל ואין מעשה ואין מורה כל שכד פודט
ש'אין מושל לא בעשה דושה הטבר היבר מפרסס אבל יש לדון לזכות ולחיים
מנהגן של ישראל שהיה תורה וכן בט נביאים אבל אט נאמן שבו' וצדקה
המלכות לא פותה הסל בפודט ואין אדם דמא' לקבוע פודט לעצמו לאו להיתר
יותר לענין פת ישראל מפת פלטר ונים וע' ש'אפדה בבית מיוחד לכך ואין
מתבין לא פותה לעצמו ולא כלום אדם מיוחד לא מתבין למלאכה לפי ש'
שטכיר לא פותה ולבשל לכל בני העיר בבית מיוחד לפי שאין אסבין ושמעון שס
והוא דשות הדבים לכל העולם כולו בזה אפסד לדון לזכות שבו' צ'א בזה אין
משום שייכות והדקל עמדם נעם במתניהם ואין כאן משום חתנות וראוי להיתר
לענין פת שמעון שהתורה פת פלטר ופת בעלי בתים כשדה עכל ופ'י
דעת המדבן נה' יונה אינו מושל השלכת קיסס לא באזהר מן מלאכות היסן
התגד ואפ'יה ופסדך הקיסס והרשע'א ול כח יש מנדול המורים שהתיר
אפילו השלך ישראל קיסס וכן נהגו ונהגו של ישראל תורה היא

ואלו הן הדברים שאין נאכלין

שמן מין כן שד וד' תפל וכ' צד וידקוה ושעלין על שולחן מלטים כן
שד וצדס וד' צ' קטעס שמלחן ישראל או פני' כפני' הרי' ח'
כמי שנתבטלן **ודגים** מקצת בשול ואם צל'אן פני' יחידים מותרין
כדך כל בשול ששטל ישראל קצתו **וכתב** לשלש מוטול וכן דרומא
שהבשל בשאכל בן דרומא פי' שהניע
היה לטעם אחר שאכל כל מאכליו שהניעו לשלש ביטולין ואם הניע לל'
הביטול ביד ו' אין חתני הישראל מושל מכאן ואילך דני' היכי דא' כל שהוצא
סמאלס בן דרומא אין בן משום ביטול ונים מלאן ואילך הכא נמי שמה אפסד
אט דעת הרשע'א ול'הקד' ול' כח מיהו אומ' הרס דאף נאפה ביד ו' סמאלס בן
דרומא מותר שקרוב לאפ'יתו כלל היא' סל כין שסמבוח שד נאפ'יתו מושל
בן חתני הישראל להכשירו וסוף' ביד ישראל קרינא ביה כין שממבין שג'
באפ'יתו עכל הרס' וכן עשה מעשה הד' יקד בבס הרס' והד' טוביה מולקן

ממ' גראה פ' הדי' וכן נטון לעשות עבד הדי' זל' **וררשבא**

זל' מבי' ר' פ' ישר' על זב' וז' אומנות זל' היה
התבטל מתבטל בהן כמאכל בן דנוסאי אם זל' הדי' בהן הדי' זל'
אסור כלל הדי' זל' וז' זל' זל' **הניח**

והנח הדי' לטמור ולתפך מותר
הדי' קודם שיגיע למאכל בן דנוסאי
מותרת של זל' וכבש במבטל לא **אעפ**

כבשה עז זל' דבר דברים שטמאים באכילה עז עישון הכל מותר ביד
זל' לא אסור לא דבר שנתבטל או נטלה עי' האור:
חמשים על ביטול זל' לא נדו לא על דבר שאינו

נאכל כמזה שהוא חי ודבר חשוב שעלה על שולחן מלכים לאכילת
או לאכילה ללפת בן אמה הפת אבל אם נאכל כמות שהוא חי אעפ' שחשוב
לעלות על שולחן מלכים או שאינו עולה על שולחן מלכים אעפ' שאינו אכל
כמות שהוא חי אין בן משה בשול' זל' לפיכך דייסא מותרת וכן קליות
וכן דגים קטנים מלוחים שבטל הדי' אבל דגים גדולים מלוחים שבטל
הדי' אסורין: **דבר** הנאכל כמות שהוא חי שנתערב עם דבר
שאינו נאכל שבטל זל' ראוי עקר התבטול אם הדי'

מדברים הנאכל מותר ואם מדברים שאין נאכלין אסור: **כל**
שאסור חמשים כעין של תורה אסור של אסור פליטתו וזל'

ולגדוהו: לפיכך נשר או דגים שבטל הדי' עם ידקות אעפ' שנאכלות
נשה מין הירקות אסורין: **וכן** כשר שמתבטל בדרך הפריה
אם בטל זל' אעפ' שהסיק ישר' את התגל' ואין הפת אסור

מושג ביטול זל' הדי' היא אסורה מחמת פליטת הבשר רכל ששאר הבשר
מחמת ביטול זל' אף פליטתו שאר וכן הסכימו זל' והמחברים וכן עקר:
הכלים שבטל בהן הדי' דברים שיש בהן מטון ביטול

זל' אסורין לפיכך יציר לזכר בשפלות גדרות של
יטחון זל' זל' האור ואם הפח יציר שיהפך ישר' קודם שיגיע לאכל
בן דנוסאי: **ואותן** החמים שנעשו בתבטול וטמין פטור

בדיעבד לט': הדי' לו מותרין שהלחמים עוקר ורביצה
שעורן טפילה היא להם עבד: **ושל** ענין ביטול זל' כח
המבטל במשוכת שאר דענין אין שאין אסור כח
בשפלות הכלו הקטניות לא נמלאכה דעבר עזל' מלאכה ישר' היא

דקני הוא למעשה ידיו ומטהר עליו שמרת מן המדה ולקחה בכלל גנים והלכך
 למיה בבבל וידרה דידהו וכן נהג עמ' וחד אהרן ול כה אעפ' שהדעת
 נוטה לרבינו בעל נפש דאין להחמיר על עצמו וכן כח הדשבה ול
 בהשבה ואט נהגן אסור בביטולין ואפילו בדיעבד עמ' :

כתב

המבט ול כל שבטל ישראל מועט בין במחלה בין בסוף מותר
 לפיכך אם בטח הניג נגר או קדירה על ב' האש והסך ישראל הבשר והבגד
 בקדירה או שהטח ישראל וצמד הניג מותר והקלות שלחן מותרות והרמבם
 ול סל דניג טאפה קדירהו של ישראל ולא הסך בה ישראל לא במחלה וסוף
 ביד וני שהבטל והקדירה והקדירות הכל אסור :

וכל

שם לחוש לניגולי כליהם כגון הפוליס והערד שים
 בהן שולחין אותם למכרס אסור משום ניגולי גנים ובמקומות שעלין
 על שולחן מלכים משום פדירת אסור משום ביטול גנים ומשום ניגולי גנים
 בכל מקום וכן הסופרין שקולין אותו בטחן אסורין משום ניגולי גנים שמד
 בשלל אותם בב' שבטל ב' ה' אסורין ומשום ביטול גנים אסורין אפילו
 לאותן שאוכלין פת של גנים דלא טיך למימד בהן חיי נפש ויש מי שמעיד
 עדמותם מבטלה בכליהם :

כתב

כונה כגון שהצירה ארס האור לא נפ' להעביר החסיד
 אן שמרך הראש להעביר השיער מותר לאכילה מה שנתבשל בתוכו מאותו

התמרים

מעשה שהיו מתוקים ממחלתן אם בשלל אותן
 מותרין אבל אם היו מרים ממחלת

אסורין וכן הבטש הקל של עדשים שדרסן ללש אותן בחומץ אסור אבל
 של חטים ושעורים שלשן במים מותר :

והשמן

אסורו במחלה ואחכ נמנו עליו והתירוהו :
 ול ומי שאסורו עמד בחטא ציול לפי שהמדה על פי בד' לפיכך אין

לפקח בהיתרו ואפילו נתבשל השמן מותר שאין לאסורו משום ביטול
 גנים שהרי נאכל כמות שהוא חי ולא משום ניגולי גנים לפי שהבשר פורץ

השמן ומסירחו וי' משום דסתם כלות אין בה ניס' :
 מותר טוב הטעם ואפי' בשלל אותו הניגול נעשו ממנו

והדבש

מט מעטקה ונדון סתם כלות דברט על המדקחות הכוספן של גנים פ'
 פסולת תמרים שעשו מהן סכר וקולטין אותו בחמין ואוכלין אותו ואינן נעשה

על בשול לבגלם שהחמין ממין בין בירה וצולה בין ביורה קטנה מותר
 מפני שנתקן טעם לפום הוא :

וכן

הכבשים שלחן שאין דרכן לטמ

למקח חומץ או יין כגון זהם הכבולים (חובים הכבולים הבאים מן הארץ
מוזגין ושדכן לזה לטוב חומץ אסורין ואפילו שלפני ערבין חומץ שדכן
אסורין חומץ שדכן של חם אסור מפת שמעבדן בן שמד יין

המוריים

במקומות שדרכן לזה לטוב יין אסור ואם היה היין
יקר מן המוריים מותר וכן מותר לכל דבר שמן שדכן
שמן ועדכן בן דבר אסור שאין מעבדן היקר בזה שדכן מפסיק כך כל
המכסם וכן נתיא האומנים אומדן שאין משימין יין מעבדן במוריים ואם
נמא בהן יהא נמא טעם לפנים על נהון עשיתי לזה אומא מכל אדם
כך כתב הרשב"א ז"ל: על כתב המעבדים שכתבתי היום מוזגין אפ"ה
דפנים הרבה ואין משטין טמא ולפני ערבין יין וכתבתי של חם
שמעבדן בן יין יש מדבדני שדכו שמכדן כלל חוץ מודמין יין נהר שדכן
ואומדן כמה דרס לעבד בכינא בל נמכדן חוץ למדי היין נמכדן הטמא
שכן פ"ה שמן של דמים אסור בכל מקום אם לא

והמוריים

במקום שה"ן בוקר מן המוריים נאמרו מעבדן שהשיב עליו שומד
טעמו וכן מותר ליקח ממנו בכל מקום שידע בודאי שאין נמא בן
יין וכן מקפידין נשקליו אומא על יד שדכן אינן יודע שה"ן יפ"ה
למוריים ואם בא להחליף מים הוא נמא עב"ל הרשב"א ז"ל:

חלב העבדא ביד יין אסור וטמא ערבין חלב בהמה טמאה:

כתוב

בתוספתא בורק אדם בעדרו של יין אם
בהמה טמאה אוכל מן החלב
ועל יין שדכן מקצת אנשים לאוכל חלב שחלבן יין ואין ישרה
דואהן כיון דידענין דאין בהמה טמאה בעדרו נסמך לו

בדמי חמצי המטה וכן על ביטול חמץ ואסור מפת שמעבדן יין
אומן בעד קבית שמיטתו שריא עב"ל ולפי שהיא המעמיד אינן
בטל במיעוטו ונעדר מפת שמחליקין פניה בשמן חזיר ונעדר מפת

אסור

שמעבדן בן חלב טמא: לעבדן הבכירה בעור
קבית השחטה ואם העמיד טעמן אומא
יש בה טעם בעד אסורה ואם לאו מותרת מפת שהמעמיד דבר

מותר הוא ואין כאן לא אסור בעד בחלב שהוא בטמא טעם אב
אם העמידה בעד קבית עב"ל נטרפה או טמאה ואסורה משום
עב"ל ונכר בחלב: והר"ש ז"ל כל ואין מעבדן הבכירה

בעוד הקיבה דעור נשר הוא אבל מעמידין החלב הקדוש שבה דפרישא
 מבטא הוא וכן בקיבת נבילה הוא החלב הקדוש שבה נכנס מותר וכן
 בקיבת שמיטה חלבדי וכן בקיבה שיעקה מן הטריפה חלב שיש לה שאלו
 החלב היה מן הטריפה לא נעשה ופרישא בטעם הוא עכ"ל הד"ש וכן
 הם עובדים וכן נשי סת הכשרא וכן שם האונס וכן נעשה חלבדי
 בפריש וכן שם מעמידין בקיבת טריפה שיעקה מן הטריפה והנה וכן
 נעשה סאסור לסתחלה להעמיד בקיבת שמיטה הנכרי אבל בדיעבד מותר
 אבל בקיבת כשירה שיעקה מן הטריפה מותר לסתחלה דמאן דקריש
 הוי פרישא בטעם **וכתב** דת וכן שאין מעמידין טעם בקיבת
 נבילה ולא בקיבת שמיטת נכרי ולא בקיבת כשירה
 שיעקה מן הטריפה ולא בקיבת טריפה שיעקה מן הטריפה שלם נדון אונס
 לפרישא בטעם אם לא נעשה החלב בלוד הקיבה אחר שנכנס ע"ה
 שיעקה אבל בנולדה עומד באיסורו אם נבילה נבילה ומשטתה שם
 הדבה הדי הוא כמעט וכן הוי כפרישא בטעם ומותר ע"ה

הכשרה

ואסור לשדות הקיבה עם עורה בכל טל מים וכן אינו כד לרדש
 החלב הלח שבה שטעם לחלוחיות הקיבה נטעם בעור
 ונעור ונפלט והוא נשר בחלב: **כתב** הד"ש וכן חלב הנכרי
 בעוד הקיבה קדוש שמנולחין אחרת בחלב משתגע טעם זה בזה שטעם
 בה חלב אחר בין שמנולחין אחרת בחלב משתגע טעם זה בזה שטעם
 אסורין משום שם בחלב משום ליאסור הנביעה איסור נמור דמק שטעם
 בקיבה חלב נמור הוא כדעתן כשירה שיעקה מן הטריפה קיבנה אסורה
 טמא מינה דחלב טריפה חשבוט לה וטריפה שיעקה מן הכשרה קיבנה
 מותרת מפני שטעם במשבו ונזהר ליה נמנן בקערה ונעשה קיבה טעם
 בחלב אסור מפני שטעם במעיה וזהו ליה נמנן בקערה

כתב דף וליאסור נביעות הונים משום ולי אין עיר עשה לפי
 שאין הנשים מציין ביטן אבל מל אסורין מפני ששעמדין
 אונס בעד קיבת נבילה וזו כשירה בחלב: **וכארי** פרישטא
 שאין מעמידין אותן לא כפרחים אין חטא
 מה אבל דף יתכן היה אסור אונס משום ולי דא שרית ליה כפרונג
 שאין נשים מציין טל את למישינהו במקום שהנשים מציין שם עכ"ל
 וכן מה אפי' למאן דאסור נקור אסור לעולם ואפי' עכ"ל
והרמב"ם במקום שאין חוששין לנפלי לפי שהנביעה אסורה במציין

ויערך מנחם אמר להנהיג כד נדול מומין אבל טאר המענן לא הושיעו עמיהם
 כד ולא נאסרו ביושן לא שחיו אנשיהן עמיהם סתן שסכנה מעיד להן עב
וכתב הרשעא ול במדומיו דמה שאמרו ול שאין כד יכול לבטל
 דברי כד חביו וכן דוקא ביה דבר שאם יבא איהו ויאסור
 אין שומעין לו והטעם מופת שפוט איסורו בכל ישראל אבל בשאר דברים ש
 פוט איסורן יכולין לבטל עב ונבינה טיה דבר לפי הירושלמי דנכסין התם
 בפקד דשבת ונדן עב פקדן ועל שמין ועל נבינתן ועל במיתרן ועל שבת דרין
 ועל מיתר דרין ועל הדיבה בעל קרי ועל הלילה ארץ העמים וכן :

כתב

הקדמ וכלב שחלבו וי צריך ליהודי להיות שם בשעה שהיה חולב
 וצריך שיהיה שם בתחלת ההלכה ויערך לבדוק הכל
 שחלבו בהן הני שטא יחיד שם חלב טמא וכן פסק רמל על עב ודרי מחותב
 ול כתב שצריך הנואה להיות ונדן מיל טעא נסעלה ובפחות מיכאן אין דא עב
 והרשעא ול כל חלב שחלבו וי אסור כמו שאמרו חושטין טמא ערב מתכו
 דבר טמא לפיכך אם היה החולב בבית ישראל והוא יושב בחוץ אם ירע שאין
 בהמה טמאה בעדר מותר ואעפ שאין ישראל דאקון בשעה שהוא חולב :

היה

דבר טמא בעדר וישראל יושב בצד העדר והקב חולב לעור
 ישראל יושב בצד העדר וירע שחלב טמא אסור לישראל
 אעפ שאין לישראל דאקון בשעה שהיו יושב אם דאקון כשהיה עומד
 מותר במידא הוא טמא עמד ויראהו :

ומקומות

מותר הניסן שחין שאין מעברין לעולם
 טמא שמואוס הוא בעצמם ונפס ידוע שנהו לאסור לטוח פתחם בשמן
 חויד כהןס חלל שאספין נבינה בימי מעצתם ואסור להם לאכול בשר
 באוקן הימים ונפ ידוע שאין מעבירין לא בתיני הפרחים אעפא אסור לאכול
 נבינה של נניס לפי שדבר זה יראה שטאסר במשין אעפא שאסורו לטעור
 ובטלה הטעור האסור במקומו עמד עב ע כהם במעצת נבינת הניס
 שישאין ישראל וקבע בהן מותבן והטחן בידו וכסיר מונחין אין מושטין שמוא
 יחליק פתחם בשמן חויד כהןס אם הם של ישראל עב :

והאוכל

מקובלת הניסן או חלב שחלבו וי ואין ישראל דאקו
 מכין אותה בסת מדרות וכל דרי מקרבין ול ממו מוטחין אותם בחותם סל חס
 בבית הני דלא טח ומייף עב והרשעא ול כל שספתח אמר אינו עשה לתת
 אחד : עד שאין האומ לחטור לאכול נבינה של נניס עשה
וכתב מנפיה שצריך או קח לי נבינה מהיהודים הבדוקים
 לי תשטיל

שאין להאמינן אם לא שמהל לוקח לי מישראל פלטי אבל אם אלו לכן נאמן
 רב המלך שמואל תפוס קנה וכן אם אלו קח לי מאיש פלו והקד נאמן
 לא מצינו אבל להחיותו מאיש אחד שהוא נאמן אינו נאמן עד כתב לו
 בשבועה שאפילו בשבועה אינו נאמן עד אותה דבר עד שיקבל מהדור
 בפני ששה כדקרא הכא לקבל דברי חכמות צריך לקבל בפני ששה
 ואם איהא בפני ששה שש ונאמן לא דאין אותו כששומר ומור לאורו
 דבר ואינו נאמן ואפילו בשבועה עבד וכן

שש אחד מן הדבוקים אצל אונס
 דאין מהלך לבאי נחוש ליה בדא בני שאין מחדר עב היול לא יאכל
 שמואל החלף עבד ויש מתדין לבשל בקדירות ישראל האונסין
 ובימות חורב אסר הם מקוננות יפה כאשר כתבתי למעלה
 שכן יש מן הנאונס ול המידות לפי שלא עזרו רק
 על ובינה וחלב העמאה אינו עומד ויש

מן הנאונס ול אסור מיום צמחתי חלב ששאריו בה בן
 בקשה וזין אותו חלב מערב בחמאה שיבטל במיעוט
 אס בשל חמאה עד שלא ששאריו בה צמחתי חלב מותרת

כלי ספק שאם האם ששאריו בה נעבדס הכס בטלו במיעוט כך כתב
 הרמבם ול' והרשבא ול' כל ומי שהתיר החמאה אחד בשול לא נבאו
 דבדיו כלל והרמבם כת שרת ורח מותרין לאסל חמאה של ונים
 הנאונס נהן להחיד אונס בתשובה

הנאונס של מערב תשובה ה' נתן מאפריקא ול' עד עבדיו נהן בה הית
 אבל משהתגילו להביאה מהמלך ומניח חלב ומניחין אותה אין מהדיו
 כל מי שיאסל אותה נ' ישר כחן ממי שאין אונסין אותה ומי הוא
 נהן מופמייהו דבטל להתיר לא מחמדין כול' האי לאסור הכלים
 שנהבטלה בהן לפי שאין דקלות לאסלה ומנהג דווח בכל אשטן שלא
 לאסלה לבד מעשרות העמדות על ופס דרפת עבד' והרשבא ול'
 אונס אותה וחמאה בשבועה ונים אסורה מיום נשגל ונים

ובשר אונס אסור בשול ואסור לאונס ואסור בהמאה וקובר
 אונס ואסור אסור בהמאה אסור כל העקבים ומשיבטל
 בהן כוית לוקח וכן האוכל כוית משתהם מן הבשר והחלב שנהבטל
 כאשר לוקח אונס שלא בשל בשול אסור כל אכילתו והרשבא ול' אם
 להדי הוסיאו הכתוב בשול בשול לך שדך בשול אסור דבר תורה

מסוד

ובל שאינן בדרך ביטול אינן אסור דבר תורה אלא מדברי סופרים עב
אסור מן התורה לא נשך בהמה טהורה ששולח עש חלב טהורה
אבב המבטל או האוסר בעד בהמה טהורה עש חלב בהמה טהורה

או בעד בהמה טהורה עם חלב בהמה טהורה אינן חייב משום בעד בהמה
ומותר בהמה: **וכן** בעד חיה ונשך ששולח בין בחלב בהמה בין בחלב
חיה אינן אסור: באכילה לא מדברי סופרים: שלא יאכל אדם עור

בהמה חלב בהמה ומותר בהמה: מותר לבטל: **המבטל**
בחלב שבידי אפילו היה צלל מותר וכן מותר וכן מותר וכן מותר

דגים וחייתם מותר לאכול בחלב: **השוה** תרנגולת
ומצא בה ביצים ופירות מותר: **השוחט** תרנגולת
בחלב: יא' דוקא ביצים ומותרות באורה חליפה דקה ולבנה לא שערין היא

דבה: **והר** יהונתן לא כהן אלא דאפילו בלא חליפה דקה החייתם
מותר: והוא שיעקרו מן האשכול: אבל אם שלד עדיין רבויין
באשכול אסור: **והב** הדש לבנה לא כהן דאפילו מעדולת בשר מותר

יא' דכיון דאין: **והב** פירות דנשנן טהורים ונשנות כסוד
טהורים יב' לבן אוך נידה ראשן אחד מד' וכאחד כד למעשה: אותן לא

הפלטאט שכן עבין בביתו אפי' יש עש חלבן מבחוץ ללא פירות הן
וכן עש דעת אדון נחל עד דוד רחמן על דבר ימין שכן תלויין באשכול
אסורין לאוכל בחלב: ודעין מלחה כבשר ודוקא משרבין בחלב הוא

דאסור: אבל אם אכלו בשר עשין מותר לאכול אחריו ויבנה או חלב
כלא קנה פה וכלא שילה עש: **המבטל** בעד חלב: **וכל** המבטל בעד מותר
בחלב מותר: או בחלב הזר: או שבעל דם בחלב

פגור ואינן לוקח משום בעד בחלב: **וכל** המבטל בעד מותר
בחלב לוקח עב ביטול ואין לוקח: **וכל** המבטל או האכל טעם בחלב חלה: אבל המבטל או האכל
טעם או עשין או שחמית או עשין הקדשם הדשים חסד:

בהב העשין לא טעמה מיעט כבשר בחלב: בעד בהמה בחלב
טעמה בהמה אסורה מן התורה: בעד חיה ונשך אפילו
בחלב בהמה: וכן בעד בהמה בדי חלב או בחלב משנה כחם אסור

מדברי סופרים: **וכן** בעד דגים ומינים בחלב או אפי' בעד בהמה בחלב
הקדש מותר אפי' מדברי סופרים עב: **וכן** שאכל נביה או חלב
תורה מותר לאכול בעד מיד: אבל ערך שרידי ידיו ויקח פיו

מן חבירה והפסד סגן שלטון פתח צדקת ויבטל כל קולו ויהי חסד
 איש ואלו שם בשד אחר נביה דין בשד עוף אכל לאחד חלב אכול כל בשד
 ורעב חסד הפוסק ים שאין לחסד בין ובינה לחלב וכן נהג העולם לאכול בשד
 בין אחר חלב בין אחר נביה בקינח ופדחה וקפיל בשד בוימה :

ובבד דבר מקנחן הפדח חסן מהמרים נדקת וקמח :

וכתב דב' יהודה שרביט שמואל ב'ר מאיר זל היה טהר

למרות פת במים או בין ואוכל מהשרייה עולה העביל שעה קמה (הדחש)

או שאכל דבר המוקנה ואח' ישתה יין או מים אם ידע וזה עקר : ודעא היה

מקנח סתם לבדו (והדחש לבדו) שהיה מנח לתוך פיו ומקנח **וב** והדחש זל

כלב כי דילן באחת מחסן **וכתב** אמרין דעיד לבדיה ידיו דוק

בליטא דאפסר דאיטא פדורין מן חבירה דלא חיי לבו' אכל

בסמא לא עידר גילת דיש דהא חיי אי אית בכו פדורין או לאו מיהו קמח

במטלה עידר משום וזהמא : וכן פסק הדחש זל : **ואם** דעה לאכול

אחר נביה בשד עוף אכול כלל גלילת דיש

הפה והעולם מין דבשר עוף בהלב אימ מן התורה אין עידר לעשרת עשר

דחקה דביו סלא יאכל ימר וכן נמי דעת הדחש זל :

ודוקא שאלו קורמית ודוקא בשד עוף אכל בשד חיה אכל

שחאן ופ' מדבגן עידר גלילת דיש וקמח הפה והעולם לפי שאין קפדה בין

בשר חמה לבשר חיה ויבוא לעשות **דיושרביו** זה יוסא

היא דגסל חובץ פדוש נביה (ובדעתיה)

פ' בשד יתין מבערה פיסתיה פ' עידר לבשר החסד שיהיה בשולחן

שחאן הנביה שלא יאכלנו עם הבשר (הדחש זל סת' במשוכר שד'ר

לחמך המופק זל לפי שהיה לאכול בשד על חמה שאכלו בה נביה וכן אמר

לאכול נביה על חמה שאכלו בה בשד שאין לך כל חמה וספה שאין גלילת

בשר טיף בשר שאכלו עולה ולא מחמת מה שהוא לבסוף כלום שהכלו את

זכא לא ש' דבר חס' אלא משום לבסוף הבשר שיש בה (ופעמים הרבה מלפני

עלה טיף הדבשיל והיה פעמים ידקן לבסוף הבשר במשכו כנביה נשחך

או כלחם אשר הוא אכול ויאכל בשד ונביה בנפישא אחת וזה דבר בדור עב

אין נחלין לשחור שחמיט קנה שחור נפשו ירחק מהם יעב

ואחר שום בשד יפילו בשד עוף לא יאכל אדם נביה או חלב ער

ששהיה ביערם שיעור סעודה אחרת והוא כמו שיעור ו' שעות לפי שהבשר

מבן הששים איש סר בקימח הפדח ונער מהנשר מדיא שומן ונדבין בשר

וְסֹאדֶךְ בְּעֵמֶמוֹ : **וְאֵל** חֹשֶׁשׁ בְּפֶתַח בַּעֲדֵי בֵּין הַשִּׁיטִים אֶפֶס אַחֵר
מִדְּבַר יְהוָה הַבְּעֵשֶׁת עֶדְיֵי חֶשֶׁב בַּעֲדֵי

וְאִסּוּר לִאֲכוֹל בְּיָמֶיהָ אִם חֶלֶב : וְהָיָה יִחוּתָן זֶל כְּתֹב רִמְשֵׁשׁ שְׁלֹשָׁה וְאִי־כָל
חֲשִׁבֹתָ לֵב כַּמְעוֹכֵב וְלֹא חֲשִׁיב בַּעֲדֵי כֹכַב וְכֵן נִקְרָא דַּעַת הַרְשָׁב זֶל :

וַיֵּשׁ נִמְנָעִים מִלֵּאכּוֹל בְּיָמֶיהָ בַּמְעוֹדֶת מִנְהָה שֶׁל עֲזֵרֶת לִפְיִי סֹבָא
טְהוּרִיכּוֹ בְּתַפְלָה עִד חֲצִי הַיּוֹם אִם קִדּוּשׁ וְאִם עֲרֵב שְׁעוֹרֵי

מִנְהָה שֶׁל עֲרֵב לִכֹּא וְשַׁעֲתָ : וַיֵּשׁ שְׁאִין חֲמִשִּׁין לָקוֹחַ כִּיֹּהן שֶׁהוּא יִשָּׁב לִאֲכוֹל
כִּבְר נִתְאֵל בַּבַּעֲדֵי אֵךְ טוֹן שְׁעוֹרֵה הַשְּׁחִי"ה מִכֹּכֵל בַּעֲדֵי שְׁבִין חֲשִׁיטִים מֵאֵךְ

לְמִי שְׁאִינִי נִמְנָע מִלֵּאכּוֹל בְּיָמֶיהָ בְּאִוְלָה שְׁעוֹרֵה לְחֻצֹץ שִׁטּוֹ וְלִחְצִית הַבַּעֲדֵי
קוֹדֵשׁ שִׁיאֵכֵל הַקִּבְיָה : וְכֵן נִמְיָ כְּתֹב הָהֵזֶל בְּשֵׁם רַבּוֹ : וְאֵעֻפֵּךְ בְּזִמְנִי אַחֵר אִינִי

לְאִנִי לְסִמּוֹךְ עַל חֲצִית הַשִּׁיטִים אֵל לְשִׁהוֹת שְׁטִיטוֹ : **וַיֵּשׁ**
נִמְנָעִין מִלֵּאכּוֹל בְּיָמֶיהָ אַחֵר בַּעֲדֵי מִשְׁתַּלֵּעַת וְלֹא מִן אִלְפָּטָא :

וְהָב וְהַתְּסָפוֹת זֶל כֹּתֵל שְׁאֵפִילִין סִילֵךְ הַטּוֹלֵחַן וְכִידֵךְ לִאֲלֵהֵךְ קִרְיִין שְׁעוֹרֵה
אַחֲרֵת (מִתְרֵךְ לִאֲכוֹל דְּלֹא פִילֵךְ יִבְנֵן בְּהֵא כִךְ כֹּתֵל מִדֶּךְ זֶל :

וְהָרִי מִקְרִיבִיל זֶל כְּתֹב אֵסֵל מִשְׁדֵּי אִסּוּר לִאֲכוֹל בְּיָמֶיהָ חֲיִימִי בְּלֹא גִילֵת
יָדִים וְכֹל קִיטַח הַפֶּה אֵסֵל בְּגִילֵת יָדִים וְכִקְרָח הַפֶּה מִתְרֵךְ לִאֲכוֹל

מִיֵּד אֶפֶסֶל בְּאִוְלָה שְׁעוֹרֵה (וְכִידֵךְ עֲקֻבָּה שְׁחִיבֵי מִמִּתֵּין עֲרֵב שְׁעוֹרֵה אַחֲרֵת
וְאִמְרָא בְּעֵלְמָא הוּא דְקָא עֲבִיד : מִיֵּהוּ נִתְּנָה הַעֲלֵם סִפְרֵי שִׁפְיָ בְּיָמֶיהָ אַחֵר

בַּעֲדֵי אִסּוּר לִאֲכוֹל אֶפֶסֶל בְּקֻטַּח הַפֶּה (וְכִידֵךְ עַד שְׁחִיטַת שְׁעוֹרֵה אַחֲרֵת : וְאִי
מִתְרֵךְ אֶפֶסֶל בְּלֹא קִטַּח (וְכִידֵךְ וְכִלְבֵּד שֶׁלֹּא יִיְהִי בַעֲדֵי בֵּין שִׁטּוֹ :

וַיִּשְׁעֵר שְׁעוֹרֵה אַחֲרֵת : שְׁעוֹרֵה כֹּאשֶׁר כְּתֻבֵּן וְכֵן דַּעַת הַרְיָאָה וְהַרְשָׁב
וְהַרְשָׁב זֶל וְכֵן נִקְרָא מִפְּרֵשׁ זֶל (וְכִידֵךְ עוֹר שְׁאֵפִילֵךְ שְׁחִיטָה

כִּדִי שְׁעוֹרֵה אַחֲרֵת עֲרִיךְ לִקְרֵה הַשִּׁיטִים שֶׁלֹּא יִהְיֶה שֶׁם בַּעֲדֵי בֵּין שִׁטּוֹ אֵסֵל בְּאִוְלָה
שְׁעוֹרֵה אֶפֶסֶל לֹא יִיְהִי בַעֲדֵי בֵּין שִׁטּוֹ אִסּוּר לִפְיִי שֶׁהַבַּעֲדֵי מִדִּיִּיא טַעַם לְחִלּוּתֵי

וְכִיִּשְׁרֵךְ בִּפְהֵי זִמְן אֶרֶךְ עֵבֶל : וְהָיָה זֶל כְּתֹב שְׁאֵפִילֵךְ בְּיָמֶיהָ אַחֵר בַּעֲדֵי בְּגִילֵת יָדִים
וְכִקְרָח הַפֶּה אֶפֶסֶל בְּגִילֵת (וְכִידֵךְ אַחֵר בְּקֻטַּח הַפֶּה כִּלְבֵּד (וְאֶפֶסֶל אַחֵר אֶפֶסֶלִי

בַּעֲדֵי בְּחִמָּה וְחִי : וְאֵסֵל אֵסֵל בְּיָמֶיהָ (וְכִידֵךְ לִאֲכוֹל בַּעֲדֵי בְּחִמָּה וְחִי בְּלִילֵת עֲרִיךְ
גִּילֵת יָדִים : אֵסֵל קִטַּח הַפֶּה אִין עֲרִיךְ שֶׁהַבְּיָמֶיהָ מִתְּעַבְּבֵת מִיֵּד בְּתוֹךְ הַפֶּה :

וְאֵסֵל רִוְזָה לִאֲכוֹל בַּעֲדֵי עֶשֶׂה אִינִי עֲרִיךְ כִּלּוֹם (וְאֶפֶסֶל בְּלִילֵת) וְאֶפֶסֶלִי הִיֵּה בַעֲדֵי
הַעֲרֵךְ קוֹדֵשׁ (וְכִידֵךְ קִרָּא עַל זֶה עֲרִיךְ עֲרִיךְ וְהַרְיָאָה עֲלִי בְּדִאֲוֵת בְּרִיּוֹת : וְכֵן

הַרְיָאָה זֶל וְכִידֵךְ דְּבִרֵי הַסּוֹמְכִים וְאֵל הַסְּבָרָא : וְהַרְשָׁב זֶל כְּתֹב עֲלֵיהֶם שְׁאִין
דְּבִרִים אֵל מִחוּרִין : **וַיֵּרָךְ** מִי שְׁאֵכֵל תְּבִשִׁיל שְׁחִיטָה בֹּא בַעֲדֵי כְּתֹב

חזקו לך מאוכל דתבשיל שנתבשל בו בשר אך לא אסור הבשר מותר לאוכל
אחרי נפיה או חלב אך עירי עילית ידים מפני שמטות הבשר שהיה בתבשיל
שנדבק בו ויפצו ויהי שמואל אסור ואם אין בשר בתבשיל
אלע שנתבשל בקדירה שכתב שכן בה בשר אם רצה לאוכל
נפיה אחריו אינו צריך כלום ולא עוד לא אפי' עם אותו התבשיל עצמו יש
מותרין לאוכל נפיה עמו ובלבד שיהיה אותו הכלי שנתבשל בו התבשיל
נקי מכל שמטות בשר שנמצא שאין מאותו התבשיל לא נטל טעם בשר
קדירה שכתב בה בשר וקדירה יפה ונשלה בה דגים אותן הדגים
מותר לאוכל מאותו אלע שיש בה חלב וזה לא עם הנפיה
עצמו מותר לאוכל והטעם משום דמיתן טעם בשר הוא שהדגים לא קבלו
טעם לא מן הקדירה והקדירה מן הבשר ואסור טעמו ולא ממשו אינו לא מן
מדבבא וכן נזיר דמן בשר לחוריה אבל כי קבלה מנה אחת לא החמירו לה
לחשב מאיסור עצמו וכן נמי כול הרשעא וזו **אבל** דגש מבושלים
עם בשר עצמו או טעמו אותם במחבת שהיה בו שמטות
מן הבשר שמתעבן בו תמיר וראי אסור מפני שיש בהן ג' מן הבשר עצמו
הב העשור מיהא שמעין דתבשיל שנתבשל חולבת מותר לאוכל בבשר וכן תבשיל שנתבשל
בקדירה שכתב שכן בה בשר וקדירה יפה ונשלה בה חלב וכן
דגש שנתבשל בכלי של בשר אפילו כן יומיו שרי לאוכל בחלב דהוא ליה גט
לפניו ועוד דהוי ג' דגש דהתר והוי דגש שעל בקערה וכן וכן נמי הדור
הדיוסקה בר חיים וד שמואל בר ג' וטעם **ודוקא** ג' בלג בבשר
בחלב מותר משום דהו מותר בעצמו וזה מותר בעצמו
אבל ג' בלג דבילה אין של נעשיל וניס אסור לעולם כיון דג' עצמו אסור
וכן דעת הב הרומה וזו **ושמעין** מיהא דב' ציס שנתבשלו
בקדירה חולבת במים לא ב' ציס שנתבשלו לבד במים בקדירה של וניס בריס
ומא אפילו הורחה ומקרה יפה ושתוף במים הבצים אסורין טורא הבצים
בפלגים מן האיסור ואין אלא בשאר אסורין ג' בלג מותר
ולעלות בשר נפיה על שמה אחד אסור שני אסור
אסורין שאין מותרין זה את זה מותרין לאוכל
על שולחן אחד זה בשר זה נפיה שאחר שאין כלם ג' זה בזה לא יבואו
לאוכל זה בזה ולא לאוכל זה מנה אבל אם מכירין זה את זה אסור לפי שדעתם

קדושה וטהרה זה הוא זה מוסל מה שהם אוכלים וכן האדם אשר
שמר פדיון זה עבדו אסורין ואין עדיך לומר בעל הבית עם
בט ביהן דרין מכרין ישרים תלכר אם חצתם אוכלן בשר וקצת
אכלו ובינה עדיכין לעשות שינוי בשרם אן לעשות דבר חוצץ בשם משם
היבדל א' ואעפ"י שאמר בשר עוף ובינה איא לא מדברים אסור לעשות השם
עם הקב"ה על השוחט שהוא אוכל שם ויורה שמו יאכל זה עם זה

ולדוש עובד בחלב אסור לא אם שיער צורת הפת שיהיה נבדל שלא
יבא לאוכל עם בשר וכן אין שטין את ההרג באליה שלא

יבא לאוכל חלב עם הפת שיאפה בו ואם שעה את הפת בצורתו מותר

ופת שאפאה עם העלי ודגים העלויים עם בשר אסור לאוכל עם חלב

שעשו בדפוסיו הניס כותב הב' בעל התרומה

וגבינות עשה ישרא' ובית בדפוסיו הניס שקדין פטילא

שעשה בהן הקב"ה שלו בזמן ונס מלחן הני אפי' הן הקב"ה של ישרא' אעפ"י

שחלחן פניו והענין שם מורבין משם דמלא אימ' חפ"ט מה שבע העלי והיו חמוץ

מלח טמור וכתב טמור שמור עבד החכם דמ' עב' זה

ורוסית ושוד יד להתיר זה אפי' בקדושה של

בזלחם כס' שלא יחן נאכלן מחמת מלח ואינן טמור והיו טמ' בעצמם

וה' דוד ב' לוי נתב והחששא והקדושה לאסוריה הוא משום האיסור

שלח הדבך בדפוס הקדושה ולפ"ק עדיך למח' לטעם אותו ופת

יפה ואם חושט שלא לעשה יקלות הקב"ה

הכחל ומחר החלב שבו מותר לטבולו ולאוכלו

שתי וערב וטמ' בכוחל או דחקו הרבה עבד שלא נשאר בו לחה חלב מותר

לבטלו עם הבשר וכן נמי דעת הדש"מ ז"ל וטעם הקדושה שתי וערב דל

באורך ודוחב כדי להתיר כל המקורות שיש מקור שהולך לאורך ויש

מקור שהולך בדוחב וטמ' בטבול דל דחקו הרבה כדי שיחמט ויבא מים

כל חלב

וכתב דל וכל הכחל כל היבא בקדושה שתי וערב מותר

בדירה אפילו עם בשר לעתה לאם לא קדש

לא מוטע מותר בדעיבד ולעבד והדש"מ ז"ל כל שלמה חלב מותר בעבד

אפי' בלא קדושה וטימור ויש מי שהורה שלא התירו לטע' לא בקדושה

קצת אבל שלא בקדושה כלל אפי' לטע' אסור לעתה עבד ועל קדש

למורינא חלבן ומותר וכן ודין להדירה כפי עצמו ויש חסידים לעתה

קדושה וטימור אפילו להדירה כפי עצמו ולעבד קדושה כל דהוא וימא

שחלחן

ולקדרה

לחם לדבריו וכן דאיי לפרות הלכה לבעשה עכל
 כלא בשר מותר למחלה כדב נחמן ובהן כתב
 היסא דקדשה לכל ולחמה ושניה לקדשה שיש בה בשר שרי ולמחלה
 לא לשריה וכתב עליו דב השטור ול (והמחיר הבא עליו כדכר) ואל
 דהא בסורא לא אכלי כחלא ונמנע דוב מקדושתו שלא לבשל עם בשר
 אפי' בקדשה וטירה נטותל ואפלו לקדשה בלא בשר לא נהג לאוכלו כי
 אם בשרי או טפלה שקדון פירה נמנען מחלותו וכן הדין
 שחיתבין בו בשר או בשר בססין שחיתב
 לאכול זה בקדשה שאכל זה שרי ממנו נזלתו בשפור אחד יחד וכן נמי נא
 הדין שאל ולי' לבחלו בכלי מוקב משום דס דודאי דס
 יש בו בשר וצריך בשר ואין מולחין אותו עם שאר
 בשר וימלחו אם נגע לבשר מן המזל מותר ואפי' למחלה
 למעשה אסור למחלה אבל כן עבר מותר וכן נמי דעת הרשב"א ולי'
 במעשה בא פגע הרמנע בשרו נגשר שמיסלו שעהם בכלי מוקב
 ושהו שם כדי מלחה ולאחר כן הושמן בכלי שאין מוקב
 ונעץ עיר בה (ומתיר הרב את שעהם) ולי' את הכחל
 שחיתבו למעשה עם הבשר בשפור ואם נמלח מותר הכל
 ואם נמלח למטה מן הנשר מותר למחלה ונעם האיסור משום דכחלא
 כל שגמא ושגמא פליט ובלע בשר חמר פליטה אבל בשרא עליו
 כחלא כיון דבישרא נמרא פליטה מקמי כחלא אידי דטריר למיפלט לא
 כלע ומוכי דה"ל אם נכלו בשפור של בשרל עריך כלבשין
 קודם שישתמש בו בישרא ואם של עץ עריך להשכחו
 כבר ניאר שערך לפרעו שתי נשרב ואם לא קדשו בין נרולו בין קטנה
 שלא הנקה אסור לבשלו ואם עבר ובשלו בנעץ נעמו מותר לאכלו ואם
 נשלו עם דבר אחר משערי בששים בשרל עם הכחל וניהיה הכחל אסור
 (השאר מותר בפרות מן הכל אסור) ומוא מדבריהם
 הקלו משער שיהיה הכחל מן המעין וכן נמי דעת
 הרשב"א ולי' ובדידה משערין דמא דנעץ מינה מנא ירשין ואן מש
 משערין מן לא כמות שהוא בלע שנתבשל לא כמות שהוא בעת שנתבשל
 טעם ליאסור בשר בחלב כתב הרב דאברהם בן שארא ולי'
 טעם למה אסרו בשר בחלב כתל לא המבשל ידי מלב אמו
 גי' לא יקרא רק מה שהוא מן העושים רק יש הפרט בין גי' לב' עינים

כי נביא וכו' מורי עניים כי עזרתי צדיק כי העניים ונסבה ששיר ושעיר עניים
וכסדה כסבו שלא יאכלו ישרם בשד במלכ: **ועתה** מפשד דע כי
מיתת המורה לרברד על ההוא כמו כח היענה למד

שינה הכתל לרברד ככה ונתהיה הכתל כולל כל המין נכח לא מיתת
דע כי בשד היענה יבש כעץ ואין מנהג שיאכלנו אדם כי אין בו לחם ולא
יאכל חסד המין כי אם הכתל כי היא נקיבה ויש בה לחם ולא כן הזכר

הקטן **ובכה** אין אדם אונס בשד במלכ כי אינו ערב ואין מנהג
באדם ישרם שיאכל טלה מבושל במלכ לפי שיש
על היסוד טלה לומר דבה ונסבה במלכ ובה מניח עם לא יאכל
כי בשד קרבי אין בו לחם ונסבהו קטן הוא יבש עם כן
יגדלוהו במלכ וכן תתבאר בעבור שלא טעם אש כי זה המדומות לאסור ובי
עניים כי כל הקופאים מורים שאין בשד כמורהו אפילו לחולים התקדוהו
לאסור ואין אסורין אותו בספיר ואפדיקא וארץ מיתרים וארץ ישרם נפרס
וכסד אכל מנהג הקדמונים היה לאסורו שנאמר ונעשה לפענך נבי עניים
וכעבור שאין מנהג האדם לאסור נבי חי אסור לבשל הבני במלכ אמו

ואורי כי אסוריות לב הוא לבשל במלכ אמו סדרך אומר ואתבא ופ
לא תרד האם עם הבנים ומונהג רוב האדם שאין להם יראון
ויקחו מן המלכ פסוק והמלכ יהיה מאוסה מבהמות דבות אלי הקוטר
הנבי לא ידע אמו וזה ונהגה אם קנה המלכ אנוני יש בו במלכ אם הנבי
יזהיר עובר ונסלספיקא דאוריאל לחמרא ונהגה ופ הישמעאים מורים כי
אם יבשל הנבי במלכ אמו שהתולדת שנה אן יהיה יותר ערב ונסבה דבר
על ההנהגה **והנה** הקדמונים החמירו להסיר מן הספק ונסתם שנה
לחם הנורה המימה הוא יתן משכר תע שלימה

ועל שד שנגמס מן העין ארזל כל הלוקח בשד וסמחו ביד עש
האריך ואעפ שאינו מוחזק בטענות אן ביד עבדו נספחלו אין
חוששין שמה יחליפו אבל לא ישלחו ביד ופ אם לא היה בן סימן אן
טענתו ופן אן שהיה צורך ומהם שמה יחליפו: **וכתב** הדעת
ולא הבא להמיר בטענות ופ צריך לזכר אף יש לו טענת
שן יפה שדאבו תחלה היטב ודקדק בראיהו שמה סבור שזה הוא ואין
לא אחר לפי שפעמים שהעין מטקרת: **מקורין** טענת
בן בשד שמונה ונבילה אעפ שדום חמורה ששם מוכר
בשד שמונה ולקח מאחד מהן ולא ידע מאי קב מהן ידע לקח הרי זה אסור

שכל איסור קבוע ונודע מרומן נעסר יהי תאם סמחה על מחצתה : וביאר
עוד במדשוי דלא שייך למיין קבוע כמחצתה על מחצתה (כן) לא בדבר
שהאסור נכר (יודע ונעמד לבדו) והיתר נעמד לבדו ואם לקח מן האסור
ואין ידע מאי זה הוה לקח אסור דומיא דתשע השניות וכן אבל בדבר שהוא
מעורב ואינו נכר לא שייך למיין קבוע אלא הולץ אחר מה ששיערו חכמים
הדמות באחד וסמך (נבילה וכו') אלא כה בששים בשם דבי יצחק הוה וזל
מצא שם בשוק הדי זו מותרת חוקה מן הרוב שהוא כשר פורש
שם הפרש הרוב הוא פורש לכל (המחנה ול כתב וזהו דין
הנה) וכבר אסרו חכמים כל בשר הנמצא בין בשוק בין בידו אעפ שכל
השחטין וכל המוכרין ישרם וכלל הדשכל וזל ומה הפרש יש בין זה למי
שלקח משם בשר (אין יודע מאי זה לקח והלא זה וזה מן החבוע פירש
זה שלקח מן החבוע נפלו הספק בקבוע אבל זה שמצא בשוק לא נפל
לו הספק אלא בפירוש ונפיקר מצא בשר ביד אחר ולא ראיה אולגן יוצא מן
המקולין אעפ שהדבר ידוע שאין לוקחין בשר לא מאותן המקולין ואין יודע
מאי זה מן לקח מותר כפי פירוש נפל לו הספק אבל ראיה יוצא מן המקולין
אסור שם נפל הספק והוא קבוע וייראה לי שכל אסור לא בזמן שהיא בפת
עצמה אבל נעדרתה באחרות ואינה נכרת בטלה היא ברוב משום ספק
ספיקא לפיכך מי שלקח בשר מן המקולין ואפילו חתיכה הראויה להתבבד
ואחרי נמצאת טריפה במקולין ולא ערען חתיכות הטריפה בין שאר
החתיכות והוא אינו יודע מאי זה מן לקח כל מה שלקחו מן המקולין קודם
שנמצאה טריפה זו מותרת שלא נפל בו ספק בעורה בקבוע אלא לאחר
שפירשו אבל לקח מכאן ואילך אסור כדא' במתנת החשובות הדאיות
להתבבד שאין לבס בטול ואעפ שאין מקחין עכר אבל שאר החתיכות
מותרות דייבם ביבם מתבטל הוא ברוב **וראוי** להחמיר ולאסור
כל החתיכות שנשארו במקולין שאין להם **הרקה**
אלו ואם אחר מותר לבס בשאין חסובות קרוב הדבר לטעול ולקח אפי'
מחשובות וכן את עהנין **הרקה** בשר שחוטת ובלחה על
נפירה או תלוא במקל **הרקה** בשר שחוטת ובלחה על
השדנים יוכלין לישא ולתן שם אסורה אם לא כסימן או בטענות עשא'
אבל תלוא במסמר וכו' צא בו מותרת שאי אפשר לטעול ולשדנים להתלפת
מן הצוננים שהורו בכל בשר שנתעבס מן העין ואפי' בשר שנמצא
בדרך מושך בשר שרוב מוכרי בשר ישראליים דלעפות וכו'

ולשדעים אין חושטין כס מי שהעביר בעד בביתו ומצאה במקום שהעביר
שאר לחוש אלעף שאין לו בה סימן ולא טביעות שן אבל מצאה במקום אחד
בדיו הוא לחוש ואף העביר שד נבא ולא מצא לא רשע חושטין שמה אות
עשר הלכו ולא אמרו להן ולפיכך בכל טביעות בזה אם אין לו סימן או טביעות
עין אמר: **הנה** בעד בשוק מן הנוס ישי מי שאם שאפילו בא
במקום שהעביר אם אין לו בה טביעות ענין אין

חומה אמרה: וכן אם שלקה בידני ויראה לי שאם דוב טבחי ישרא אלעף
שדוב אולי עס בשד ואפילו העביר בשוק מן הקנים ומצאה במקום שהעביר
סותרה: מנו אמרו כמציא הכר אחד הרוב כס שורה

טמאה **גדולה** במקום שהעביר: **המנה** נברי
בביתו ויש שם בעד נכוצא בו מן הדברים שיש
לחוש

לחשלקס אפי' משום איסורי מורה אם ישרא יוצא ונכנס מותר ולא ענין
לא אפילו הפלגין וכלך למרחץ או לבית הכנסת אם לא הודיעו שהם מפלגין
מותר שמהורא שמה עכשיו יבא ויראהו מחליף עכס הדשכא ול:

והרהר ול טהב בשד שנתעבמה מן הנשו מותרת דאין הלה כרב
(והמ טמא מצאה במקום שהעביר בבית ישרא אבל לא מצאה
במקום שהעביר כולי עלמא מודו דאסורי וצבית קני אפילו מצאה במקום
שהעביר מיישין שמה החליפה קני כגבולת ומהאי שמה אין לשלוחה

עין וי או צרה ולא תבשיל דילמא חליף ליה: **וכתב** הדמנה
(הפירה אמר לבטח לנשה לשאת אותה בהורא מזה הענין
ואם נתן בה סימן מותר: **וכתב** הרף ול שאם ישלח אדם בשד
בידני יצרך לעשורת חומה על הבשר שאם יעשה חומה

על השק לא מהע' שהדי יוכל לנקוב השק ולחליף הבשר וכן כל דבר
ששלח יצרך מזה בתוך חומה ואין יצרך כרב **והרשעא**
כרב בשם רבינן יצחק הוקן אוה אמת הדי היא

כסימן אמת ושהו אלויות טעם סימני: **והמשלה** בש
חומות או בחומה אחד וחור עב חומתיו ולא הסין
חושטין שמה ויהא אבל אין יצרך לחזור ולראות אם יכירם אם לאו חוקה

לא טרח לויית: **השולח** לחברו עב ידני או עב יד ישרא
החשוד ראוי לשלוח ולהעביר לו כסימן פלג יצין
עליו וכן יודיע לשלוח שהוא מודיע לחברו אך סתמו ומהמו שעב ידיו

ידאם ימור ונמנעם מלניף עב: **כתב** הדשכא ול שמותר

לשכח דרך קטטה בין הדין עדין נני' שההטייה היא הכימין וכן דעת הרק' וכן
 ולכל מה שכל לקח בין הדין חטטה אסור דאיכא פסיוט
 דילמ' שרם וצנה לזה או יפסד לזה בזה דאין לזה דטריפה
 אי נמי טריפה הית ונעל נזהר כדי להחשיב דמי האי חטטה דאי חיישין ושמא
 למדוהו לא חיישין שזה יחיד למד ונייף שם כל זה שאין חוששין באותו אדם
 שאין כרחין ממוי חותם אחד טוח ומניין אבל לחתוך היד לא חיישין שמא
 טוח ונייף דטריחא טובא איכא בחתוך היד יותר משע חותמות ואף מאה עבד
 חב' השטור ול מסתבא לן כשף שחוט או בבהמה טחונה שמות
 כסלח ביה וכן שבת השמיטה הוא הסמין והאידיגא לא שחוט וני' כח
 כשרם לא ענה ולא במהרה והרשעא ול אסור לפי שאין זמן שליטה לסמוך
 עבדו על סימן אחד וכל כשר שאין בה לא סימן ולא תביעות עין
 שהיה בכלי ונשבר הכל ונפלא החתמות לארץ הדין אסור שאין
 אומדין אותם בשד וידעו מהו או שרץ וזה בשד אחר הוא
 הרבנים שרדיבין חותם אחד או שני חותמות או רב חבית

אדר

בחומם אחר אסור בחומם בתוך חותם מותר כי חבית חתומה דל שאין בה
 סימן בשד יין תכלת חח סוף בחומם אחר חומדין כי חח סוף חלב
 חלית מוריים פת וצבעה ואמרין כדן שלשי טעמים דרב כל דבר שאסור
 מן אסור בחומם אחר משום הערבות מותר בחומם אחד אבל מפתח
 אינו מועיל במקום חומם אחד אבל מפתח וחותם מועיל בחומם בתוך חותם
 וכן דעת הרשעא וכן נאות אחת בחומם אחד ושמא אותיות טעם חותמות כתב
 הד האין ול בהשגחה ישרם שטלח וצעה לחבדן על ידי וכתב לו חותם
 תוך חומם סך נסך על כל צעה וצבעה אם ישראל זה שבא אל הפטלה מביד
 החומם שאין מנויין הפטלה מותרת באכילה ואם אינו מביד החומם לא
 יאכלם עד שיציע לדי מי שיכדת ויורע שאין מנויין עבד

ורעיון

וי או וצעה המשמשין בבית ישראל ונעשו שום דבר כגון שחמור
 בשד או מלך תרגמות או הדיחו קערות וכוונתם בהן ולא ידעו אם עשו
 באסור או בהיתר
 הרק' ול שפחה ונייה המשמשת בביתו
 של ישראל ומכרה
 הישרא אם בכלי דאשן או בכלי שט או דמייה קערה קולפת עם קערה של
 בשד ולא ראה ישראל אם ירחיו הורחו או אחת אחת לבדה אסור דשמא
 לבדק על טרחה עשתה באסור אבל אם הייתה ידעת המשפט היא
 הוא או ישראל יוצא ונכנס או ופ' תועק שחכם כל שפגעיים סומכין עליו לא

בראות הכל מותר וכן נמי דעת הדי' מקורביל זל' וביאר עוד שאם שמן
הגשד המלוח במליחה ראשונה בקדרה ולא ידעגן אם הדיחיה אם לאו
טאמין במטחין לפי תמין וכן אם ידעגן בטיב יהודים' ואם יש נגד או
נגד יהודים בטיב הדחה דמדרמתי או ידעגן ונגד דמדרמתי יש לט' לט' לט'
דאמק' ויתא' קסד' וכן נמי דעת הדי' הדומה ואף' במליחה אם מלה
ולא ידעגן אם מלה בכלי מטקב או לא וכן בכל כיוצא בזה:

גיד הנשה טה' בהמה ובהמה הטהרה' ואף' לט' בהמה וטהרה
שלהן וזה' בשלל נטע הידי' וזה' הענין זל' כת שאינ' טה' בשלל
וכן נמי דעת הרשב"א זל' אם לא הפדי' על ובי' קרקע אבל אם הפדי' ים
אסור משום מראית העין' ואין' אסור מן המדה לא שכל סת'
היד' אבל שאר הדי' שלמעלה מן הקס' ושלמטה

מן הקס' עד סוף אינ' אסור אלא מדבריהם: **ושני'** נדי' שיש בידך
הפכמי הסמוך לעני' אסור מן המדרגה' (וענין סוכן)
מדבריהם: **ושני'** נדי' הנשה הפכמי שעברת
לוקה ואם אכל מחי' מין איתן מכות מדרות' נכמה שיעור אכילה כזית

ואם אכל הדי' שעל הקס' כלו' אעפ' שאין כן כזית לוקה מפע' שהו'
כבר יראה בפע' שזמה' אבל כזית מני' של ימין' וכו' מני' של שמ'
או שאכל שני' מני' אעפ' שאין בכל כזית לוקה שמוע' וכן הוא לוקה על כל
נדי' נדי': **העוף** אין כן משום נדי' הנשה מפע' שאין בו כס' הדי'
לא ידעגן' **עוף** ואם נמצא עוף שיריבו סוד' בהמה שיש
לו קס' נדי' הנשה שלו אסור ואין לוקין עליו' מיהו לא ידעגן למיבדק בהא

שנס' עוף משום דלא טכח: **ובחמה** שספ' ידיבה ארך כשר
עוף נדי' הנשה שלה אסור: **ואין לוקין עליו'**

האוכל מני' הנשה של בהמה חיה הטמאים פטור ואין סאנל'
משאר' ופס' שאין הדי' מסכל הבשר' והאונס מהכלב

שעל הדי' טאכל מבשרה' והאונס נדי' הנשה של בהמה נבלה וטריפה
לוקה טעם: **הנוטל** נדי' הנשה עיר' לחטא אחריו של'
ישא' ממנו' כלום' ואמון הטבח על נדי' הנשה טעם

טאמין על הכלב: **ואין** לוקין בשר מלכ טבח' אם לא היה אדם
סוד' מלוק בטהרה' הוא טעוהט לעצמו ומוכר' וטאמן וכן זה
במוצה לארץ: **גיד** הנשה מותר בבשרה' לפיכך מותר

לשלוה ירך שלימה לטברי וליתנה לו בפני ישראל ואין חוששין שמא יאכל
מסנה הישרה קודם שיגעל הפך שהרי דואה שהיא שלימה אבל חתונה לא
יתנה לו בפני ישראל עד שיגעל הפך **כתב** הרי מקדביל ול שומט

של ירך ישראל קדוש נהפך בן איסור
וכן נמי הדין דבי יצחק הלוי ול כי יהודה הלוי לרבא שלמה ברי יצחק ול ונהנה
אין בנדיים במה טעם והיכר אמר בהנאה וכן נמי כהן יהיה ול והדבא
ול כהן יש מרביתו כתב שאסור בהנאה ויש מרביתו מתירין אותו וכן נראה וכן
נפח עפל כתב הרי ול אך שמע של נד יש בו טעם כדבר דשי ויכסס ורת ול
ור כן בהו אומ דאין להחמיר בשומן טפי מבנין ואם אכל משומט מבין
אותו מכה מורדת והרמבם ול כתב שומן של נד טעם לתוך קדיה של
בשר משערין אותו בששים ואין השומן מן השומן אעפ"י שהוא מרבדיהם וכן
נמי דעת הרשבא ול וביאר שרוב מצויין איב נקור מנחין הן ומה הצענן
מושכן ידיו עד שידעו שנקר אותה כפי במלאכה וכן דעת הראב"ד ול

ירך שצלוה עם נד העשה שבה קולס ואוכל עד שיעמק נד ומשליכו
שאר בנדיים נגמין טעם לשער בהן **יד** העשה שנתבשל
עם הבשר או נכרה או נמולח הכל מותר ונבלד שנידוק הפך

לחם והשאר מותר ואפי' יש שומן בפך ובשומן יש טעם ממ מותר דבי
מאיר משום דאין שומן הפך אוסר יותר מהפך

מעשה שנתבשל שוח שיש בו ויריד שומן מנדר הנטה עם

שאר הבשר ולא נכר ונכר ל' אעפ"י שאותן הפךין מנדר העשה הן
מהפךין אין בנדיין נגמין טעם והשומן שבו אינו אוסר השומן (מותר)
לפי שהדגוש מבשל השומן ראשון דהכלה כר יהודה מן במיין דלא
בטיל מנדר ל' יהודה במין במיין ודבר אחר סלק את מיין ושאין מיין
דבה עליו ומבטלן ופרש"ם ול סב נד השול שנתבשל עם הפךים
אינו אוסר תעורבותו ואם מכירו וזרקו ואוכל השאר כלא בנפול של נד

העשה אבל שמט ונקטת שבו אוסרין תעורבותן בפחות מששים

נמחה ונפול של נד או נמחק יציר ששים ואם שלס אינו בטל
לעולם ויציר לפרוץ האסור תהלה או להעטף הכל קודם

כדי שלא יסא האסור בפחות מששים ויחזור ויאסור הכל נמו שנתבשל לעשרה

פעם אחת מצא ל' בקערה עצת קטן שבראש אחד של ירך אינו

הקץ ומתו בן אותו בשר שקורין דטא ונרקה לכלב מפני

שהפךין טמאין בה אבל שאר הבשר שנתבשל עמו הולך ל' לפי שחין

בענין באתו עש' סת אחד מתבאר וכל ענין עקור הבשר בזה הענין
 מתבאר מן הראש ומחברו ומצינו את המורה ומעביר את הקרוס שהיו
 מסובך בו ואח"כ מעביר את הקרוס שבתו הסיוח שהוא רבוק בעצם ונטול
 הכלים בידו ומחברו בסבין סבין העצו ומצינו נד אחד ומחברו מיד
 שט ומצינו נד אחד ומחברו בסבין מתחת שורש העצו ומצינו משט
 חוט של דם ויורה משט לרובת לבקום שמיטה ומצינו שט גידים מצד
 זה סמוך לבשר ושט גידים מצד זה סמוך לבשר ונטול הסטן ומפרק את
 החוט לשט גידים ומחברו סמוך לחוט באותו צד אדום ומוטה מחוטו
 אותו חוטין של דם שאותו מקצה המורה עד קצתו וכן יעשה מן החוט
 השט ונטול את הסבין ומחלק בין הכתף ללחך ונטול את הזרוע ומחברו
 הכתף בידו ומחברו בסבין מראש הכתף באמצעיתו ומחברו ומצינו
 נד עבה ומסוך את הסבין ומחברו ומחברו עם הזרוע עש' היר עם קצות
 עד שישטוך את כל היר שאותו משפת הכתף סמוך לשדרה עד קצות
 היר ויעריך לשקע הסבין יפה יפה כדי שיתעקר אותו נד בחוטין הן
 הנמשכין ממנו מעקדו ונעשה שמחלקין בין הכתף ללחך עריך לשקע
 הסבין בשפת הכתף סמוך לשדרה מקום שורש נד זה שהוצרכנו שם
 הוא שורש שט ומצינו מצד הכתף מלמעלה חוט אחד וכן מוכסר
 השט ונטול את היר ומחברו בסבין ומצינו ממנו נד אדום ואינו נג
 נמשך למעלה מדרתו סבין היר ומחברו על צד היר ומצינו משט נד
 אחד שהוא סמוך לעצם היר ואח"כ מתחיל ממקום סיוס היר שמוציא
 מן החוט ומחברו בידו אותו קרוס שעל הכסל ונשחקלף נראין ראשי
 החוטין שיש בכסל והם ג' מיין וג' משכס וה' מימין מתחלקין לב
 ב' והשט משמש מתחלקין ל' ג' ונטול ראשי גידים בידו ומחברו והם
 נמשכין מלפיהן והם בהיותו חס אצל בהיותו צונן עריך לחוט אחדיו
 עש' והרש"בא ולכמה כהנא שערך לרד"כ כל אותו החלב שמתחלף
 אותו הקרוס הנק' דאין זה נקרא שבתוך הכסלים לא אותו שהבשר
 חופף אותו עש' ונלמד אותו חלב שבתו בשר המתעם ומחברו יפה יפה
 משט גדי הבשר ואח"כ מעביר בשר המתעם שקדיו לזמב בעצם
 ואינו דאי אלא לז' ונלמד יפה יפה משט גידים ואותו העצם המתווק
 בנתים מחברו ומסיר כל הבשר עד שישתורב עש' הבשר כדי שכל
 ישתרב בו משדשי החוטין ומבשר המתעם כלום ומחברו לבשר מעביר
 ומסך אותו במקום שהם קבועים בו ומצינו ראשיתו של בשר מעביר

ומחברו
 פ

באותו הלוחל המטופט שקורין אותו בערבי מונכר אלסוך ומתקן אותו
החלחלת עם אמה מבט מעים לפי שאיט דאין לאטיסיה ואותו מקום שהיה
קטע לבט מעים קורין לו סתרא ובלעז
ופיזא אסורה לבטל ומותרת
לעצ' ונטל את הדורה דכנתא היא שקורין דוארא ומקלה מעליה קרום של
חלב וכל חלב שעל הקצה וכל הכסות וכל הובליל ציטפן בעלן הידועה בא
באלפחה פי מקום חלב עם קרום שיש עליו הכל מעבדין ונטל את הכל ומ
ומתקן את האגזס ומשליכן ומקד את הכל ומוציא את דמו ונטל את החמול
ומקלה מעבדי קרום עם החלב שעליו ונטל דאש הקד שבתוך החמול ומשך אותו
ונמטין עמו ג' חוטין שבהכוס ונטל את הכלית ומעביר את החלב שעליו ומתקן
יפה יפה ונטל את הסכין ומתקן ומעביר קרום שיש על כל אחת ואחת ומתקן
בתוך הסולא ושךך אותו שדש עד מתוך הסולא כמו שהוא עד קצותיו הנראין
מבחוץ וכן יעשה לסולא השנית ונטל את הבצטס ומעביר קרום שעליו ומתקן
כל הורדין שעליו וממשיך את החלחלת ומקלה את קרום של חלב שעליו עם
אומן חוט של דם מקצה אל קצה ונטל את הסכין ושךך כל אותו חלב הסמוך
לחלחלת מכל צדדין משךך האלה עד מקום שעךך מסט בעד המעטס שחומר
לעצמה עם כל אותן החוטין המעבדין עם אותו חלב עד שהעביר יפה יפה
מקום שהחלחלת קבועה בו מחלב ומחוטין ומכל דבר ונטל את הסכין ומתקן
באלה ומוציא ממנה חוט שמרחקן לעצם וממשיך משךך האלה עד קצותיה
דאותן פטס המבטס ל יריבו בסמיה ואח"כ טטל הסכין ונדר מאותן פטס
גפן אותו הסמין שקורין אותו בעלן עבדי עקר מן העצמות ונדר יפה יפה
עד שישלח מקום הצהר ההמין עם שפלות שביטתן ולא יתעורר הכל בפט
האלה לא עשר ולא שמיטתו לא נדדה יפה יפה ואח"כ פוסק הידך ומפרק
בסכין במקום הנזרות בעצם שיש בו עד הגשה ומתקן הנזרות והתקבת ומשל
ומשליכן והעבר שבעדדין שנקרין יפה יפה מכל מיל חוטין ומכל מיט חלב
עמו ומי אותה הטאלה שקורין לה וברולה ומשך הגשה שיש בעצם האמצע
החוטין והחלב סכין בו ואי אפשר לספיו בבתב אלא בדיית השן ואחר כך
נטל העצם האמצעי שפסק את פוסכות מקצתו ושךך את מיט החלב ואחר
מיט החוטין מסט ומתקן בסכין צול מקצתו השט שהוא סמוך לעצם אחר
של טוק שפסק מסט ומציא אותו עצם אמצעי מחומר משע צדדין ואח"כ אותו
עצם שהוא הסמוך חודר בסכין צול מקום הסמוך לעצם זה שהצטט
ומשפוט אחר חוטין קוטס ומתקבת קצות של חלב שיש ומעביר אותו
עד אחד העשר מקצות העצם האמצעי עד קצת השוק והוא נראה לטין

ואעפ שיין דאיה לדבר שצריך לשבר העצמות וזכר לדבר שז' ועצמותיהם
פצחו פ' עבדו ויהי אסור לפרש עוד בבהב יתר מכן וכן לידר השט' וכל
נדון שבירר אסוריה לאכול בין צלמין בין סבשלים ומתקד אונת' יפה ומצא
כל חלב והחושן שבירר הירך שכל חלב הוא ויחוס אונת' אונת' בין צלמין בין
סבשלים ויחידים שמתה הכתוב ויחיד אס' וכל אונת' כעצמן כל אכילת חלב
ומקוין באור וכן הלכה ע"פ חלב כניית כמיתר חייב
כרת בשוין חייב חטאת ואיט' חייב לא ע"פ חלב של פלטה

האוכל

מית בהמה המפורשים בתורה שור וכשב ועז ועל חלב זה השלטה חייב
בין שהטור בין של עבילה וטריפה שלחן אבל שאר מית בהמה וחייה בין טמאה
בין טהורה חלבה כבשרה וכן נפל טל מית בהמה זו חלבו כבשרו
ולקחה עמו חטאת כוונת עבילה ונבילה וכן חלבה כוונת חלב ע"פ

השוחט

שהוא כאבר מימנו ואם שחטו לו חרשין ומצאן חי אעפ שלא הפרס על
בני קרקע שאיש יחד שחיטה חלבו אסור וחיובין ע"פ ומצאין מינו כל החושן
והקלמות האסורין ששאר כל בהמות ויהי שחט אל מהנדו אס לא הפרס על
בני קרקע וכן כל הקדש כל חלב השלם מותר אבל נדון אסור והוא בשלם
הקדש כלל חלבים שחייבין עליהן כרת שעל הקרב וישעל
הכבשים ושעל שתי הכבשות ושעל הכבשים אסוריה

שליטה

תורה ולא שבתה חלב שעל הקרב הוא חלב שעל בני המסס
ובית הכסות פ' הם העבור אינו מכאן כלבא שש

חלב

מהבשל המאכל ובלען צונפאן בית הכסות פ' סוף הכרס שקורין פנפא
בעלן והמאכל נכנס מית הכסות להמסס ומהמסס לקיבה ומהקידה לרחן
ושעל הכבשים הוא חלב שבשקדי הירכיים מבפנים ויש חלב על הידיה שחם
כמו קיטת והוא אסור והוא משוך כמו יתר והוא מותר כך פסק הרמב"ם וז'
והוא חלב פ' פסח איכא מאן דעלן ביה איסורא ואיכא מאן דעלן ביה היתרא
ובט בבט ע"פ פ' איסורין ופ' השואל אל ואטן בלילות אל נאכל בו איסור
כבדל וכן נמי פסקין בעלי התוספות וז' חטאת וז' עירך

וכתב

לשולל כל חלב שעל בני הקידה ע"פ אסור וישעל הכסות כולה ע"פ
דקדקין וכן נמי יצא שחלב אסורין ואין חייבין עליו כרת פ' שחלב טיילא בעלן

דקדקין

ונחלב

שעל גבי הדקין יש חוטין מסובכין זה עם זה והם חסורין משום חלב
אובס מין חייבין עליהם כרת דחלב מין דחמא ולא חוטין נזה לכל

חוטין שתי חסורין משום חלב כמו שנבאר בענין
עליו מכל אדם לזמן שבתוך הסוליא נאמר כך

אמרין שעל הסוליא נאמר ולא שבתוכו
והיבין עליו כרת פ"ט של חלב שעל גבי

והחומר לקולות וברש"א ז"ל חלב שעל הסוליס
אסרו וזהו לרוב חרס ונלקח כמו חלב הקרב

בו וברש"א ז"ל כתב ברא בחלב שאין הכשר חופה אותו
אומר בני הבתומה לעולם מותר ש"א חלב אשר על הסוליס למדך תורה

שאין אסור לא שעל הסוליס ולא שבתוך הסוליס ע"כ
כי כל אובס חלב ונכדתה יכול אף חלב דפאת

החססה וז"ל יכול לא יהא בכלל עוש חובל היה בבבב מנהרה חלב מית החלב המוסס
ע"כ ועל תבא שם אם סתם אשך יקריבו ממנה חלב שסמיון כשר ליקרב אמרתי

לך יצא חלב דפאת שאין כשר ליקרב ע"כ מזה הקדוש שעל הדפאת צריך להסיר
כלו ונאמנו נזופי נאחלב המוססה אף סקרב שם שם וכן מן הירגות לצד

חוף כמו שנבאר בענין וכן צריך להוציא החוטין שהם מ"מ"א ג' משם אלא
והרש"א ז"ל כתב בתשובה אומר חלב שחתה קדוש דה הסמוך למחטט ודאמי

אסור ואין זה נקרא שבתוך הסוליס אבל אותו שהקדוש לבד חופה אותו נראה
הוא על הבשר ולא בתוך הבשר ואין לך מי שמתירו

חלב בעוקרי המתעס סמוך לראש הדרך כשהבמה
במתעס וכתבמות ירחק בבשר ויתבסס חלב זה ואין נראה עוד שיתעורר

הבשר מן הבשר ואע"פ זה אסור שאין זה חלב שהבשר חופה אותו
עצמן שקורין גומבילט יש מזה חשוי חלב אסורין וצריך

לחקר ולשלוף אותו מהו ולמטה בדין אסור דס אסור דיע בענין
מקום שהוציא חלב שחתה הבשר והבשר מקרה אותו חסל סביבו

ולא יראה לא כשיקדע הבשר מותר
הדקין המלופפין מותר והרי הן לשומן שמונה חוף

המעשים הסמוך לקיבה הוא החלת צב מיעס שצריך לרד החלב שעליו וזהו
חלב שעל הדקין שעליו אמרו דיש מעשא וכן וכן פסק הרש"א ז"ל שהחלב

שעל הדקין אסור כשמתחילן לצאת מן הקיבה ע"כ
שיאמר שיש חסוי הנה שצריך לרדו הוא המתע

אע"פ

תרבא

איזהו

כתב

יש

ובמתנים

ובכל

חלב

מראש

יש

רדע שהנא סוף המיעוט וקורין לו טבחיאה ושלשן הקמרא בזה דיע מייעא עד
אמרתא בעא נ' ידא והמנהג לפרס את שניהם סיחו של צד הקיבה וצד
אוחל לפדי נש צד הכרכשא אין צדדין אולת לנפדי לפי שיש שם חלב טמון
יובל סמירין הקרום האריך עם חלבן שאינו דבוק עם הכרכשא כשאר חמורין
כנת הבבמה קרומות וחוטין שהן אסורין משום חלב וצדדין לטען מן
הבבמה בין לטען בין להדירה ואם לא נטחלי ודלוליתא ודספלי אסרין
אסורין משום חלב והחוטין שבתוך הסגלים הם חמשה ג' מימין ו' משמאל
מימין מתפצץ כל אחד ואחד לשנים והם משמאל מתפצץ כל אחד ואחד לשלושה
שלושה ואי שלשן לבן חמימי משתלשלי ואי לא בעי חוטין בתרייהו

יש

הדי מקורביל שאם שדה איתן במים הוו לבן בחמימי וקורין ענין
הקף ול רגע בקר וסודי דמי יאיש היה נהג שלא לטאס סגל מ

וכתב

מאותה הצרכה לפי שאין טבחים ור' יעקב להסיר אותן חמימי עבלי
הטחול שהן הוורדין צדדין לשלשן איתן שהן אסורין משום חלב
הכליות וכן קרום שעל הטחול וקרום שעל
הסגלים וקרום שעל הכליות אין חייבין עליו אם לא שעל דרו

וחוטי

וחוטי

שהוא מחלב הקרום ושאר הקרומות אסורין ואין חייבין עליהן
קרומות יש בסולאי העליון חייבין עליו סדרת והמחנות אסורין ואין
חייבין עליו סדרת וכתב הרשב"א ז"ל כולא שעלאה בחלב
מוותרת לפי שהקרום מפקינה בונה וכן החלב ומועט הכולאי מלכאש ואעפ
שהקרום עצמו אסור כבר בארנו שהקרומות אין מתפצצין
הב והדומה ול צדדין להסיר קרום מן הבבמה לצד פטע
סמוך לפרטת ולחור וזהו קרום שעל הסגלים

כתב

ביותרת צדדין לקלוק סבבין והכל לפי שהחלב המכסה א

וכן

הקרב טובב טס אבל קרום היותרת מפקטס לצד הדיארה

אין צדדין ספץ שבאותו הצד אין בו חלב ואם נחמה מש

היותרת ואין מכיר אף זה צד מבפנים או מחוץ וקלוק אותה

מש צדדיה מספק להומיא עכ"ל צדדין שצלו בחלבן אסור לטבול

ממנו אפי' מראש אלא שחלב נכנס מאצטין ומטבוחו ונתן בו

טעם ואם היה כחוש שלא היה בו חלב הבקיות ולא חלב קרב לא מעט לאחד

מששים קוקה ואוכל עד שמיני חלב וכן נמי בת הדשבה ג' לפי שחלב

בבמה כחוש כחוש ואינו מתפצץ ואי שצדין שילט מקום יט' לרשות

באסורי גזירה עכ"ל וכן בבמה שצלאה שלימה ולא הסיר ממנה קרומות

והחטין האסורין קולק' ואוסל עד מקום שמונע לדרב האיסור וחרגו ונשליכו :
וכתב דהך ג' שאין נראה להרד' אפי' בדי' בחוש לא אב' יש בו שנים
מן החלב אבל אי ליכא שנים ודאי אמר כל הנד' דכין דמפגע
בכל המנהגה החלב לא שט' שמן ולא שט' בחוש בדאמדיין החלב מפגע אפי'
מחשבה למטה :
אין מולדין חלב' עם בשר וסכין שחתך בן חלב
לא יתקן ב' בשר וסכין שהדיח בן חלב' לא יד' בן בשר
עליו מעד' בשר לעקר בסכין שחורבין בן בשר וכתב
הרשב"א ז"ל נראה שסמכין מתן טלא אמרו אלא כחנות
חלב' אין בדי' חלב נשמט אין שומן שדבק בסכין כג' וסמ' צריך כל אדם
ללמד בתוך ביתו שהיו מספספסין הבשר היטב לעצמ' ידי ספיקות לא ידון יהיו
מנהג' הבשר סוממין הסכין תמיד בסמרטוט וכן נהג' דונס המנהגין
כל טבח המנהג' ונסר לאחרים נביצא אחדיו חלב אפי' כשעור
מעבדין אותו ועל כוית מעבדין אותו ומלחין אותו
לאדם ליתן הסלים בעוד החלב עליהן חס על בשר לפי שמקור
שעל החלב נקדע ונשבר על ידי מעשיו ידי הטבח ובלע ממנו
הבשר ואם עבר ונשק כן יא' מי שאסר ומנבולו המחברים אמרו שאין דברים
א' נאמדין אלא כותחלה טמא ישבה מלפשה ונדרך שאמרו שט' סכין
אבל אם עבר ונשק מלפשה יפה יפה ודאי כל' וכדברי האוסרים יראה
שדי לו בלפשה דלפשה כדברי האוס' חס מלך טמא התחמין ונבר ומקור
העצין ואיט' בולע התחמין לא כד' קלפה :
וכן אסור לשבח לפרוש חלב
הסלים על הבשר כדי לטאוקו לפי ש' שהקדוש שעל החלב דק
ויחמך ביד הטבח ויהי נטבל בבשר ואם עבר ונשק לא נאסר הבשר לא דין
כמו שכתבנו :
אסור לטבול דם בהמה חיה ועוף בין טמאים בין טהורים
ואם אכל ממנו
אמיר' בהקדוש דם שטבול אינו נאסר עביו לפי שלא חייבה תורה אלא דם
הראוי לנפלה ונפיק ליה מתורת דם לפיכך אינו נאסר עביו וזהו שטבול על גבי
האור דמו לא הדר ונכל מתורת דם שלא להמייב עביו אבל נטמא בהמה
ונקפה ונקדש חייב דהדר בלוי' טבל ברישקרא :
דם דם נקדש
וביכוס ונכוס טהורים מותר לאוכל מן התורה אפי' לכוז
בכלי ונשתות מותר אם לא ספק מראית העין :
ודם דם חלב
טהורים הדי הוא חלב בהמה טמאה דם טהורים
ביצים שאמרו דוקא בשאי אפשר להסתפק בהן שנהא הביצה
דם

מרוקמות אצל אס עכל הספק בדבר זה אסור מעלה אית דס ביצים אלא דס
אפרות דביצים אינן כין בשר דביצה פרישא בעמלמא הוא ודס דידה איה אלא
מדברין **ועל** דס ביצים סבה הרמב"ם ול' ביצה שנמצא עליה
אס על החלבון שהוא הדיד חלבון שמחין נזרק הדס
אונסל השאר ואס על החלבון הוא האונסל שבפנים אסורה כולה עכ"ל וטעם
הדבר לפי שהקורט מזה הוא דע הדיד הקשור בגאש הדבר של ביצה ומסת
מחלה יצירת האפרוח ולפיכך אס על החלבון נזרק הדס ואונסל השאר
שעדיין לא נתפשט ככל בביצה ולא התמילה עס יצירה אבל אס על החלבון
נתפשט כאלו נאמן בטלה ולפיכך אסורה כולה דהכי קים להו לרוב שפי
היא מחלת היצירה והה אפי נמצא בביצה בת יומא דלא פלוג"ט
(הרשב"א ול' סל בדא בביצה הדאניה לביט אפרוחים אצל שאינה דאניה
לביט אפרוחים כן דספגא מאדגא אין הביצה לעולם אסורה בידושאן
זה דס אפרוחי לא ילקח הדס ואונסל השאר בכל מקום ומה הפרטיש בין
זה ובין דס דגים שיט בו קטקשים שהוא מותר יראה לי לפי שהחמיר
בדס ביצים כל שהו בשן מופט שיט דס ביצים שהוא אסור דבר תורה
כן ביצה מרוקמת עכ"ל

וכתב על החלבון צריך שימצא
אס אית בקשר שלה אסור
אסור כדברט אס נמצא על
והוא על החלבון נזרק את הדס ואונסל השאר ואס הוא על החלבון בלא קשר
וס הדס מותר אלא אס נתפשט חוץ לקשר על החלבון כל הביצה כולה אסור
אס אס נמצא על החלבון אפי בלא קשר אסורה כולה ויש
אשרין על החלבון כל הביצה לא תשטאווה על הקשר נזרק
הדס ואונסל השאר ואס ספק אס על חלבון או על חלבון הוי ספקא דרבנן
ולקולא עכ"ל ונדע"י זל סל לל זמן שאין דס כלל על הקשר הכל מותר
בחלבון בין בחלבון ויש סאן דוע"י לסמוך על זה לא חלפון מקום הדס
חך טעמיא במקום אחד בביצה ויש מי שסומב שאס טעמוקת הדס
משע החלבון נקלעת בחלבון כל הביצה אסורה **והרי**
ול סל בספר רבינו ברוך פ"ג ירכיב יט בדס ביצים

אס נמצא חוץ לקשר ואין על הקשר כלל אין נזרק הדס ואונסל השאר
בין בחלבון בין בחלבון ואס נמצא על הקשר ונתפשט חוץ לקשר אין כל
הביצה כולה אסורה בין בחלבון בין בחלבון ואס נמצא על הקשר ונל

בחלבון
ז

נחפשת חזק לקשר בחלבון וזרק הדם ואוכל השאר בחלבון אפי' כל הביצה כולה
אסורה עכ"ל. והנה נ"ל כח דעת דכוננו שאם נמצא ע"ב החלבון כולה אסורה
ודעתו אפי' שעל החלבון כלה אסורה לפיכך אפי' שאלה חוסר למעשה בבולן ע"ב

והרש"א

וזרק הדם ואוכל השאר בכל מקום שהוא וזה כד ע"כ
הנאמנים וזהו דעת הרבה למעשה דאפי' לחוש לנפול ואפי' מורין בה למהדר אלא
בשנמצא ע"ב הקשר של חלבון בלבד שאינן מתפשט חוצה לו ככל אשנמצא
ע"ב החלבון ולא יתפשט לקשר. קודם הוא זה בראשון התך והוא דבר שנעשה
בה מזרע הקשר ונשר הוא ע"ב עכ"ל. וכתב הרב הרמב"ם ז"ל וע"ב
זה עירך לכל בעל טפש לבדוק כל בצה

וכתב

אפי' ש בה דם וכן נחמין
ומה שאין בורקין אותם כשהן בבושטין בחליפתן עשירא דאליטין סתר דאבא
ואע"פ שבורקין אותם כשהם בבושטין אותן במחבת או כיוצא בו בין בלא קליפה
הומדה בעצמה הוא דלא מחזיקין איסורא ואם לא בדקן מותר. עכ"ל. ויש
מי שכתב כי מה שא"ל וזרק את הדם ואוכל את השאר כגון שאינן אפיונה
ומבושלת אבל אפיונה ומבושלת אפילו לא נמצא דם לא ע"ב הקשר אסורה.

דכ

האדם אסור מדבריהם והוא שפירש משום מדאית השן של
יאמרו דם בבמה או דם עוף הוא וכל דם השיש מותר. וכולל

וכתב

ואינו נמצא. הד"ש ז"ל וכן דם דגים אם יר בו מוכר
שהוא דם דגים מותר. ואע"פ שכתבו בקצרה אם יר בו

דכ

הקשקשים הרי הוא מותר וכן דם הנבי' ויראה לי שמכאן אמר למדין שאין
דמי' לו אסורין העוברות וכן הדברים ומה הן בעצמן מותרין כשיש להם
מוטת כש' כשהם נעדרים שאין נכדין בתעבותן שהן מותרין שלא נאסרו לא

הדר

בשני משום מראית העין עכ"ל. שער פתן ומצא ע"ב דם ע"ב
הדם שהרי פוטע ואוכל ה' פת. ואפי' חייבין לא ע"ב דם שהפ'.

ואפי'

יזארה בו אבל דם המצויה ודם האיברים
הכלולים ודם הביצים ודם המצויה בלב בשעת שהיטוה' דם הנמצא

דכ

בבבד. והשורה בהחלת הקור' ובסוף הקור' כשיהיה' הדם ספסוקין
חייבין ע"ב כרה אבל אם אכל ממנו כמות לקור' יא שרם הלב הוא בשרת

דכ

כי בשעת יציאת עמוד הלב שואב מדם המצויה. ואם פרש ויצא לחוץ או שנגרר בחתכה או שפירש
זה וזה ע"ב לטאת ובלא במקום אחר אפי' במקור הבשר אסור דבר תורה

והאסורין שער בלאו ואם לא פרש לא ע"ב במקומו מותר אפי' לכתחלה.

לפיכך הדיוט לאכול בשר חי בלא צלי וסליחה ונקר אותה חרובה מחושי
דס הולך ואכל ואינן נמוגין היו חושין דס בבשר צריך ליטולן וכן א
נענדר הדס לצאת ויציא ממקומו ונבלע במקומו אחר אסור לאוכל עד
שיפלוט אותו ולפיכך השובר מפקדמה של בהמה קודם שמתא נפשה אסור
לאכול ממנה בשר חי אלא אם כיוצא ויפך ויהי לבי שיהא ממילט כחה ואינה
יכולה לזנק ונמצא הדס שפירש ממקומו ונבלע באיברים סלחו מותר ואפי
לקדירה שהמלח סופיט הדס: **כתב** דמ' קל' הפך כל הבשר ובי

חליטה מזה שמשני דאסור למיבלע דס באיברים מעצמו אינן כדס עבד
כלן אוכל דס חשוב אכל דס המן בלע באיברים מעצמו אינן כדס עבד

דס הסליח הנמצא נביש בהמה כדס באיברים חוץ כן הדס הכנס
בתוך לבו: **הלך** בין לבדירה קודש ומציא את
דמו ואחכ מולדו: מסמו ולא קדש: קודש לאחד מלחנתו

ומותר אפי' שנמלח עם דס שבתו דכבולו כך פולטו ואפי' אם בשל הלב
ולא קדש קודש לאחר בישולו ומותר ואינן נאסר משום בליעת דס דשאינן לב
דשיש ואם לא קדש אם היה לב בהמה שיש בדמו כוית חייב כרת אחר
לא בלא עוף שאין בדמו כוית בתוך לבו אכל מל' איסורא איכא דקיימא לן
דחצי שיעור אסור מן התורה: **וכתב** הפ' התרומה קל' דלא אמר
דקודש לאחר שזול מותר: לא בציץ דכבולו כך

פולטו אכל אם בשל בקדירה בלא קדיעה ששאר שס דס שפלו צריך
ששים כנגד הלב ואם אין ששים כנגד הלב אף הלב אסור וכן נראה מדע

הראב"ד קל': **ואם** שחכו הלב כל בתוך השקף נעלה יומנו כולו
כמו שנתערב הלב לבדו ומותר השקף ופ' הלב

אחר קדיעה ואם בשלון בקדירה משעבין אם יש ששים כשיער הלב
בכל מה שבקדירה והכל מותר: **ואם** מילא חלבן בשר אן ביצים
יש לחוש שכל אותו הדס נקלט באותו המילין ונבלע בו

ואם אין יש בתבטיל הקדירה ששים כנגד הלב דאין ליאסור המילין והסוד
מותר: נלכסל השקף בטפלה שקורין פירה אחר שאין מרח
הדבה: **ואם** שילוך הדס בכנסה דאין לחוש שמה נבלע הדס

במקומו ואסר כל השקף עשהו: **וכבר** שנמצא בתרנגול סב
הב והשטור אם הוא צלי מותר: דהא כבדא עילוי

ביטרא מותר בדיעבד כבולע כך פולטו הכא נמי טרי בדיעבד ואם
בשלן בקדירה עם בשר כן מחולל כן כלש משעבין בששים בדם שייא

וכל דמי סכבד בין לטל בין קדרה ומעשה בא סדר בתרונות שנה
 שנתבשל עם הסכב עם הבשר שנהבד בה נעשו קליפה נכרת במקום הסכב
 ואסור איתו והיה זה השאר **והר** מקורב לר כל הבב קורע ומזיז
 דמי לא קורע אינו עובר עליו ומקורב לה כל שוף שאין בו כוונה
 אבל יש בו כוונה חייב ומשמע מתוך פי הקורענים דאפילו בשל אדם נראה
 דהאי קאי דאילו מבושל הא קיימא ס' דאם בשל אינו עובר וקורעו לאחר
 בשל נראה חקא לאחר ע"י ידיו אבל בקדרה צריך ששים
ואם נתבשל העוף בחתיכות קטנות והכלב הלוי באמת מהן יש
 לחוש שמה השאר החתיכה לבדה עם הלב במעט דנטע והיה החתיכה
 נעשית נבילה חפץ הלב החלב בה ואין בה ששים נ'פלט ברנטע ויאסור אחרת
 ואותה אחרת האסור אחרת ויאיר הדף קנו שמקצתו חזק לרנטע עב' וכן
 עבי' כממשמין חתיכה בפגרה ויש בה שומן שמה שמוח השומן ממת החתיכה
 שהכל בה והוא נעשית נבילה ואם חמת השומן לה ויאסורנה וכן כולם
 והמחמר תבא עליו בדיקה וממילא לא הפסיד כי אין לו להחזיק דיעותא בזה
 וקנה הדף על והוא שיהיה ששים בין הכל עב' ונעז דאסור הבלוע בחלו
 בחתיכה אינו הולך בחתיכה לחתיכה כי אם ע' רנטע עב' אותה חתיכה
 שנעשרת עם הלב אסורה אם אין בה ששים מן הכל ושאיר החתיכות מותרות
 וכן הולכעין סכב עב' הד' זל' והעבא זל' כל שמה נתבשל בקדרה עם
 בשר או עם דגות וסידא בהן אין אוסר מערבולתו שהדס יוצא ממנו נ'פלט
 לתוך הקדרה כי יר משערין בכלל שאין את יודעין כמה יוצא ממנו ואין
 הפרש בדבר זה בין שהכל דבוק עם העוף בין שאינו דבוק ולעולם אין משערין
 בכל העופות לא בכל לבדו ונחלש זל' כל ואם חתר העוף חתיכות ושאיר
 העוף עם חתיכה אחת ונתבשל כולו לא אחרת חתיכה שהסכב דבוק בה
 נדונת סכבד נכולה היא חתיכה דאסורא וכי משערין צריך להיות שם
 ששים ממין אחד דאע"פ דלענן איסורא נדונת סכבד לענן מיד לא
 חשיבא לא ממין העוף שהוא ואם אין בקדרה ששים ממין אחד כגון
 החתיכה לא בשלל ואפי' נראה עופות ממיין דהא מין ומיין היו נכולו ס'ם
 סכבא לבן דמין ממיין לא נחלש ומהם עופות נעשית נבילה ואסרת כל
 החתיכות כולן ונכולו סכבדא לבד דכל מין ומיין ודבר אחר סכב את מיין
 כמי שאינו ואינו מיין דבה עליו ומבטלי' אבל סהכבד לבדו בתבשיל
 ואין בתבשיל ששים בו התבשיל אסור והכבד מותר כדאמרינן הסכב
 אוסרת ואינו אוסרת ואם מתבשל אוסרת ואסרת

ולב

ומעשה

שתבטל בדמו שלא נקדע אסור כל זמן שלא יקדעו בדאמריהן
הלב קודעו ומוציא דמיו לא קדעו קודעו לאחר בטולו ומותר עבד
כא לטע ד' לב שתבטל בקדירה בנפץ של אפרוח נסוך
בן ונהדירו ד' בששים כא פרום לפי טעם האפרוח

נעשה חמסה דאיסורא ונעצין טעים באומה חמסה : **והרשבא**
ל' כתב ושמעתי שיש מחמירין לשער בכל העופות אם

הלב דבוק בן ולא נדאן דבריהם : **וכתב** הרש"ל מי ששחט א'
שלקן נהדימן ומלחין

ואח"כ שחט שחט נעבד עם מבין נביעים מילא חמץ נביטין בחדרה
הכל מותר ואם שחטין מן הכבד ולא הניח בקו עד לאחר ביטול ודאי

אסורין שהכבד אסורה בקדירה הוא נסע שחטה היכא דמתבטלת ואם
אינה מתבטלת אסורה ואינה נאסרת :

הכבד או לתוך מים כהבה בין אותו
באור או כשליכין אותו לתוך חמץ

דוחמין עד שיתבטל וכבד נקט כל ישרא להבהבה על האור ואח"כ מבטלין
מותר בין שביטל אותו לבדו בין שביטל אותו עם כבד אחר :

וכתב הרש"ל ז"ל דזה נראה לכתחלה אכל בדיעבד עבר ושלחן
מותר ע"י וכן מעין שאין מבטלין מזה של ראש ולא קולין

אומר עד שמהבהבין אותו באור וכן נהגין בלעבול להבהב אותו קודם
ביטולו (והטעם לפי שפני חלוקין וכסבורין שאין המלח נעם בתוכו)

ואין לחוש בשלל בלא הבהב ד' מהטעם והוא שנקדוהו ומלחוהו יפה
וכן פסק אדוני קט"ז דוד כהן ז"ל להלכות טריפות שכן ז"ל המעשה

שקורין למבטל יצריך לקרין מחוטי חלב שיש בהן ואח"כ ידמים
וימלחם יפה כדון טאר כבד ואכלם בין ילי בין מבטל ואין צדיכין ד'

הבהב כלל כי אין האיסור בהן משום דם לא משום חלב ובעקבות
מותר כשאר בשד בהמה במליחה ובהרה עב"ל :

בשר הכבד בלי הבהב או חליטה במומין או בדומחין

הקדירה כלה ובהבד וכל מה שנתבטל עמוד אסור וכת' הראב"ד
ז"ל בהשגחה שיהי' שמהלכו הכבד שיעור מליחת בשד ונשח

ולא יצא ונבטל בקדירה שמומרה הכל בדיעבד וכן דעת רמ"א וכן
כתב רב המדמה (ולפי דעת הרשב"א ז"ל היכא שחדען שח' ועבד

ומחר למטה ואיפשר שדעת הרמב"ם ז"ל שלא אסר הכל אם נמלח
שיעור מליחה קודם שנתבטל אבל בלתי מליחה אסר הכל אפי' ב'

בומר משטם לפי שאי אפשר לעמוד על פלטה הכבוד טאלי פלי זתר משיגור
 ופ' הדנה: **ועבשיו** שאין אט בקיין בחלטה המנהג שאין אכלין אותו
 כלתי בבבוב: **ולפי** דעת הרשב"א דעת הרשב"א דעת הרשב"א
 שיה ותרפ ותרפ למה ואפי' לו למה
 אבל דעת הראב"ד ול' דפ' לא בעי קריעה אבל בעי זלמה יתרה דפי' אימור
 שמעמא דר' קריעה לקריעה אימור
ומותר לעלות הכבוד עם
 העשר טעמו אחד והוא שיהיה העשר
 טעמו יכלה הכבוד טעמו העשר דאידי' דפ'ט' ביה דמא כל שעתא ונשתת
 פליט ואף אחר טעמו העשר פליטתו ואידי' דר' דר' פליט לא כללי
ואם עבר וצאו למעלה מן העשר מותר והב' למליחה וכן דעת הרשב"א
 ול' ותרפ ול' כל שהשפיריט שלט טעם משכבים על הנחלים אסור
 לעלות בעד עם הכבוד כלל או עם לב' לפי שפשיטא מן ביה גב השפור ונמא
 הכבוד למעלה אבל מן בדיעבד מותר: **דחול** יש בו דס' וכתב
 הרשב"א ול' שדמו מלא תעשה כדס' האברים
 מליחה ולא אמרו בחול טעמא בעלמ' הוא לא שלא להכניסו חתיכה ומליחה
 בכבוד ולומר שהמליחה מוכי' דמא כטאך אברים ומראה אדמימות טעם לאחר
 מליחה אינו מחמת דס' לא טעמו ומראה טעמו ככה עבד:
דחול מותר לבשלו אחר מליחה אפי' עם העשר שאינו דס' לא בעד
 הדומה לדס' כאשר נהגו וכן שפ'ן העשים לעלותו תכלה אין זה כי אם ספ'
 שאין דרך לאונקן דק' דמילי הכרסא וכן קשה להתבשל ואיפשר שלא יתבשל
 יפה אם לא יצא לחלה: **אין** העשר יוצא מדי' דמא לא אס' מל' ו
 יפה יפה ומדיוחו יפה יפה: כי כד הוא עשה מדיח הכבוד תכלה
 ואחס מולו יפה יפה ומטחו במלח כרי' הילוך מיל' יושן סן פ'אוסס ול' שנתנו לר'
 שיער צליה: **ואחכ** מדיוחו יפה יפה עד שיצאו מים גדים ומטליה
 לתוך מים דמיון: **ואחכ** מדיח הכבוד לא יצא מדיח מדי' ולא יצא הדס' כר' כר' הר"ם
 פל' וכן הראב"ד ול' עליו ואף לא טעמו זה ולא ראית מדיח יאכל אדמויות
 שיצא אחר מליחה אינו לא חומר בעד' וכן המחמיר יותר מכן עליו להביא ל'
 דאיה עבד: **ואין** מולחו את הכבוד לא בכלי עתיק ויא' שמונה מליחה
 במקום: **מדיוחו** כיון על ב' דף פטוטה ויא' מלח אותה עב'
 ב' דף דר' לומר שלא יבדל בו חלום אפילו מעט וצריך להשחן דרך מדיוחו
 וכתב וצ' ושרי למימחש עליו בוריא ושל' אדבולי ויכלי ויכלי כלל דמימחש
 כל מדי' דפי' שרית מלא עליו דייב שרי למימחש עליוהי עב' :

מחשב
 3

של

ואין מולחן אותה אלא במלח עבה כחול הנס' פי' רב הילי גאן נכד כגון
 חטי' שהמלח הרק יהיה נכבד בצבע נלא ירדא הדס ומולחן ופסל
 ונורד ומולחן: **וכתב** הרש"א ז"ל ויראה לי טאית עדיך למלח משה
 מדד אחד אן טלא היה לו טח לשלוחתו כמולח אווין שלמים אן הרמזים מותר
 והדן מן טלא מזהיר חתוכה בשד דקה חמונה מחתכה עבה טח' מון דייסר
 מלכה משע' עדין' אנה טאין בשניה אצבע נון דילה במלחת שט' עדין
 אנה שיש בעניה טח' נרס שבאמצע מי הדיאווה ואין לדבר קצבה עכל'
ועריך לעפ' המלח מן הבשר ואח' ידמא אן יטפס' במים עד שלח
 יתנג' בכל' שלמים שהוא סדיח' טאם יטח' עם מלח' בתוך
 הכל' עם המים נעמי' המים שובדין כח פליטת הבשר' נעמי' הדס שעל' נציה
 הבשר חוזה נכבד' בתוכו' נכח' הרש"א ז"ל שתרנה נדולה למלח במלח נכח
 לפי' שבמעט שנעדרה טפלת ואח' דשא' להטחה בכל' של מים'
מלח במלח דקה אעפ' שאינ' דשא' עדיך לשפסף היטב קודם שיטחנה
 בכל' של מים' עכ'': **וכר** הדברים השב לקדירה אבר
 לבי' מולחן ומלחן מיד': **וכתב** ה"י מקורביל' ז"ל אמה המלחה
 בש' הדחה ואם לא' הדיחה נענה בקדירה המלח אוס'
 הקדירה עכ' ששים מן המלח כח' היה כח' דס' דקיי' מן חתוכה נעמה נעמה
 נבילה נכ' בשאר אסרין נלא כפי' דבי' אפרים טאל' שאין חתוכה נעמי' דס'
 נבילה לא עכ' נכ' בשד מלח דוקא' ולפידיוטו אין עדיך טשים דק מן הדס
 הפלוג' במלח' וכן נמי' פסק' הרש"א ז"ל נכ' אר' עכ' טאם היה יבט' אין בכר'
 כלום' כי מזה שכל' חזין' אותה באמצע' אינ' לא כד' למחץ מן הדס שינ'
 בעבור המלחה' היסד' השתא בטעמי' אן בן משוש לחלוחית דס' נמותר'
ויש טחין דנס' להחמיר ולאסור אפילו' מזה מנס' דלטעמא נעמי'
 ולמע' דאין' לאסור דבד' הבבלי' מאסור' יותר מה' אסור' נעמין'
והרמא דאישתרי' שיעור מלחה בכל' מנאב' נודר מן ליה בכל'
 שאין' מתקב' ואשכח' בזה נכללת' דמאי' פי' מים ארומים
 לא כלום הוא' כר' סל' הב' השטור ז"ל: **וכן** עשה מעשה הרש' ז"ל
 וכן כת' הרמז' ונכ' אר' עכ' טאם נכ' מן הציד' למוך הקשנה
 אינ' עדיה דך הדחה ברא' ומותרת עכ'': **והרוצה** אבל אם נפל מן הדס הטעם
 בתוך כלי' נאסר הכל' כר' סל' הב' יונה ז"ל: **והרוצה** לאכול
 בשד' חי' מולחו יפה יפה ומדיחן יפה יפה

והיה מקובל לו כל מורה לאכול עץ וכן חי בלא מלחה ויהי לעץ יאכל לקדירה
 אסור בלא מלחה וכן ענין ונתת הד שפא ול' וזל' **רצח** אינו ערך מלחה
 שהיא שואב את הדם ולא העריוכו מלחה לדם
 לקדירה וכן הדיו לכבוש שהכבוש כמבושל
 הדחה עמה ואינו חושש לדם שעל המלחה
 במלחו ומעלה לעץ יאכל אם טפה במלחו המלח בולע הדם ואסור ולפיכך מדיחו
 ויהי צולחו ואוכל בלא מחנה הודיון שבעה שהדס חס אכל כל חתב אסור לאסור
 בעל עד שחתוך ויסלח ויראה לי שאם נקד הבשר מחט דם אכל אפי' בלא מלחה
 חי או עץ ואפי' עוף כולו כאשר שלא העריוכו חטבת הודיון או אכל אכל סא מפני
 דם החוטין שבבשר ויש מקובלי המורים שהחמירו שלא לאוכלו כולו כאשר ולא אחר
 חטבת וירידיו ורוב שש חסימנים עבלי **רצח** בעוף הבכמה חוטין וקדמות שכן
 אסורין משום דם וצריך לגטין ואחר כך יסלח הבשר ויבטלם ואם חתבין
 וסלח אין צריך לגטין והדאבדור ול כל היוצא לצאת ידי חטבת החוטין יחתוך כל
 אבר ואבר לשעם וישיר העצם לשני חלקים ואל יסמוך על חתבת הבשר שעל העצם
 ספגמים שהחוטין אצל העצם יחתוך הבשר ונעוין העצין קיימים ונש לא יסמוך
 בפרק האבר זה מנה כי כשמתפשטין בתוך האבר הם מתבטלים עם לחות הבשר
 ושם הדם נדב ומשם צריך לפנותו ולחובתן כי הפתח רחב לציאת הדם משם
 ובשעת מלחה יתן החתך למטה עבלי **ואם** לעץ אינו צריך לגטין ואין
 חוטי הלש מבט מר"ה ול שחטיו הלש אסורין משום חלב מדברי
 סופרים ע"י וחטוי הרוש וחטוי העקין סקורין קורא וינא וחטוי הלח המתחנן עבד
 הלשון מבין ומכאן וכל החוטין הרקים שבתוך חלב הרקס המסובין זה עם זה ו
 קרום של כוח שבהקדתי וקרום שעל הניצית כל א אסורין **ואין** מלחו הבשר
 עד שישיהם או יתלשם ואם מלח מסירין אחר שגמלחו והד שפא וזל'
 כבש חוטין דם יש בעוף ובבכמה שאינו סמקין דמן לא דרך וירידיו ולא דרך סימנה
 וכן חוטין שבהם מלחה והמתק וכן טבלה העוף וחוטין שגמלי ושב"ק ולפיכך צריך
 לחתכן ואם לקדירה צריכין חתבתו ומלחה ואם לעץ צריכין חתיכה (ואין צריכין
 מלחה) ומה הפסד בין א הורידין או לחתיכה שבעד רמה שאין צריכין חתבת
 ומלחה לעץ כמו שביארנו ויראה לי שלא חתרו בו וירידיו לא כשהורידין מתוך
 הבשר ושפגמים ע"ה האם שאין סביר בשנים וכן האש ופאש שואב את הדם מן
 השענה בבשר ששדרי בה דם אבל חוטין לא בלשון בתוך הבשר והבשר מדברים
 בשרם וכן האש וכן האש שואב היטב את הדם ולפיכך אסור עד שיחתוך
 (יעלה או יחתוך ויסלח) וחוטין שגמלת הלשון בבכל חוטי הלחי וישיר לחתכן על

הדרך שאמרנו שכל ונתנו בזה להסיד החוט אשר על קר ירך לפי שהם חס
ואין דמן ויוצא במלח ומהאזה לא נתב סוף לא נאמן אלא בבהמה אבל בשוף רכס
הם ומורת בשד עניהם לכל דבר עב וקרום של מוח של שוף או של בהמה לפי
שאין מתפרק מן העצם כולו שלם צריך לשבר ולחתוך עשם הנקלות בהרבה
מקומות כדי שיצא כל דם אותו הקרום בחיתוך ומליחה

ומה

הם השטור במקורא הוא קרום של מוח איבא תרי קרמי ופנדן נמי
למלוח כמה חתיכות יחד בבלי מקורב ואפילו
שכונ שחורות פלסו אמן כולשת ואפילו נמלחת ו

מותר

זו על פיו ושהה הרבה כן סלחה ראשונה לששה מותר דאנן דנמדה קמייא פלמ
דס טריות היא לכלול ציד ואפילו שההה זמן מרובה שאין דבר זה ממינה מותר
ראמיון דסא משרק שדיק וכן כתב דת זל דאפילו שההה ז' ימים או יותר מותר
למלוח עביר חתכה דסא משרק שדיק וזל מדמיט ליה לר' נם ואפילו דסא
ד' נם ברק קרמיון פי משרק שדיק מחליק ויודי ור' נם
כתב יש שאוסרו למלוח על גבי בשר שנמלח קודם
מדיין אם לא שהתה הראשונה עד שפיר פליטו דסם נמזיר

ודרש

ול כתב אסור למלוח בשר עם בשר שכבר נמלח אם נסח הראשון
פליט דסו וצידו נדובל מן שמינת מרבנות שאפילו בשר שנמלח כעצמו א
חסור לשהותו במלוח לאסור אחר נסד פליט צידו לפי שחזר ונבלע במלכות
הדם שעל המלח שטבו ושההה צריך קטופה שאין דסם נגס
אט מדינתו שטב יב שעת בקרוב
בשר פליט ציד וזה שמוס כד מדרס וזל כתב כל זמן שהמלח על הבשר הלח
אינו אוסר אע"פ שעתהה על הבשר זמן או ימים או שבועות שהמלח כונס ה
הבשר וממיתה דסו ונעילה דסו במיתה צידו וכל הלכות עד שמיטב אוסר
בצד וכל זמן שהבשר פליט אינו בולע מהמלח שעליו הוא מפליט ואך יבט
מיטב אבל אם שהה על פניו עד שייבש אין הוא חוזר ונבלע מיטב ונעילה קטופה
על זנבי דעת הדת והמלך והם זל ושההה
ימים מעט לעת שלא נבלחה כה הרבה

ובשר

שאין דסו וצא
עב די מלח יא עב ידי ביטול קר נמצא בתשובות הגאונים זל אבל לצידי
אוסר את שהוא מותר דרם האברים שלא פירש מותר ואם יוצא ע' האש
טרא שאיב ליה עב ומותר
יש אוסרין לכתחילה למלוח ערפות וצד
נמלח בשר על גבי בשר תפס כת הדת שאפילו נמלח בבלי

ואם

וא

וחיו

צד

מצד

והדי

מלי

אע

זי

הג

הב

לפי

מ

לפי

בט

הר

עב

עב

הב

כל

בצד

בצד

ו

ימים

עב די

אוסר

טרא

מותר

יחד

סוף

[illegible][illegible][illegible][illegible]

למכיל בקדירה קורעו ומוציא מוחו וקורע הקרום ומולחו והרמבם זל הצריך
לכבדו באור קודם שיתגב בקדירה וכן ראוי לבדור לכתחלה

רצה

לאכול אותו על מטה בת השמיטה למטה על האש והרם גם

דרך בית השחטה ואם היה בית השחטה מן הצד מוחו אסור

ושאר הבשר שעל השחמות מותר

הניח

למטה חוטמו והניח ופי

מותר ואם לאו מוחו אסור וכן דעת הרמבם זל והראב"ד זל כל שאם הבשר

עצם של מוח ויצא אסור היה הראש מונח על

והקרב למטה מותר ואם לאו אסור

הרוצה להשיר השער מעל הראש מעט על ביר

השמיטה או על גמיריו או עקב עצם של מוח

למכוח הראש כיצד הוא עומד והשער מפסיק בין

לבין המוח כל הדש"א זל יא שמואל על השער ואח"כ

מטחו על הרמץ עד שישיד השיער וחזר למולחו ואיך דואה טעם לרדפים

לו אלא אם רצה חתך את הראש לשנים ומולה הראש ופה יפה מפתח

וחותמו וחזר ומולה השער שאין השיער מעצב על המלח להפלי

הדם שבבשר הראש כדי מוח שבעצמותו ובשר עתה על מלחה ואין

נקבין הענה וכן הרבדים לשער הראש ולא אמרו במוח בראש אלא

מפני הווריען שעל הקרום של מוח שהוא של דם וכאן דם כחם בגין שם

אבל דם האברים שהוא קטן ונבול ירא על מלחה שעל השיער

וכן דין לטלפים מחתך אותו מעט ומולה והרם ויצא דרך החתך

ויערך שיהא חתוכן למטה עכ"ל

הצי' לקבל מימיו עד שתכלה כל אדמיתות

עשין מטחין לתוך הכלי מעט מכה ואורג המלח ימשיך

אוחו סין וישאר הדם למטה והשומן למעלה ומעור

הכל עד שיעלה ולוקח השמטתה שלמעלה והמים שלמטה תחלה

השמונת אסורין ואמרו

בוא מלח הדבה כדי שאל ימשך בתורה ויערב השומן

עם הדם ולפיכך כל הדם השלמה זל שיעלה הבשר ופה כשיעור

מלחה לקדירה ומדיח ויטול ומטח הכל תחת הבשר לקבל מימיו

והרשב"א זל כתב י"ל שאם עבר ונשאר אפילו נתן בו מלח הדבה מותר

לפי שאין כאן דם אסר דאורייתא דדם שטלו הוא ואינו אסור דבר תורה

וְעַד דָּאֵין וְדָאֵין לֹא סִפְקָא מִשְׁעֻבְתָּהּ דְּמִוּתָּהּ עֲבָלָהּ הִכָּל וְאִפְּלֹן הַ
הַעֲבָלִין וְלִפְסִיךְ מִוּרָה וְהִדָּף זֶל כְּרֵג כְּשִׁיטָה יוֹסֵם וְכוּנֵא בְּחֵן שִׁיטָה
לִטְוֶן בְּמַחֲבֵת אֲחֵיכֶן קוֹרֵם שִׁיטָה כְּעֵרֶכֶן אִילֵּם שֶׁסֶּה הִרֵם זֶל יִשְׁרִי
לְמַלְחָה וְלִשְׁהוּת דְּרִי מְלִיחָה לְקִדְדִּיהָ לְפִי שִׁמְטָנֶּן אִיתֵּן קוֹרֵם וְיִמְרֵם עֲלֵיתָם
שֶׁחֵתֶר עֲלִיָּה בְּשֶׁר עֲבִי אֵשֶׁף שֶׁהָרִימָה הִפֵּת מִוּרְתָּה לֹא וְכֹכֶל
שֶׁאֵינֶן לֹא שִׁמְטָנֶּת אֲדוּמָה וְאִפְּלֹן שֶׁשֶׁסֶּה מִדֹּת הַשֵּׁן אֵין בִּדְּ

פֶּת

וְאִפְּלֹן הִיָּה עַבֵּי אֲדוּם וְעַבֵּר דְּאֲדוּמִיּוֹת מְעַבֵּר לְעַבֵּר הַכֹּכֶר מִוּרָה
וְעֻפּוֹת שִׁמְלָחֹן זֶה עִם זֶה אִפְּלֹן בְּבִלִי מִנְקָב וְהַדָּשִׁים אֲסוּרִין
סִפְקָה שֶׁהַדָּשִׁים יִרְפִּים וְנִמְרִין פְּלִיטָתָן מִדֹּרָה וְכֹכֶל הִרֵם

רִגִּים

הַיּוֹדֵא מִן הַשֵּׁן אֲחֵר פְּלִיטָתָן וְאֵין עֲרִיךְ לִמָּוֶה אִם מִלְחָח עִם בְּשֶׁר בְּהִמָּה וְהַדָּשִׁים
שִׁמְלָחֹן בִּדְּ בְּשֶׁר פִּי שֶׁחֵרֵם אִפְּלֹן הִיא נְקוּבָה אִפְּלֹן הִיָּה
שֶׁנֶּחֱמָה בִּאֲבָר אֲסוּר לֹאסֵל בִּדְּ שֶׁסֶּה מֵאֵכֶל דִּוְחָם לְעֻלָּם

קֶעֶרָה

סִפְקָה בְּבִלְעֵי הָרֶם בְּחִרְסִיָּה וְהַשֵּׁבֶא זֶל כֶּתֶב וְזֶל כְּלִי שִׁמְלָחֹן בִּדְּ בְּשֶׁר בִּין
מִנְקָב בִּין שֶׁאֵינֶן מִנְקָב אֲסוּר לֹאסֵל בִּדְּ דִּוְחָם שֶׁהָרִי הוּא בְּלוֹעַ מִדְּ
וְהַדָּשִׁים הִיא מִפְּלִיטָה וְכֹכֶל מִמֶּנּוּ נִתֵּן בִּדְּ מִוּרָה נְקוּבָה עֲרִיךְ קְלִיפָה דְּחִמָּה
לֹא עֲרִיךְ נְעִילָת מִקּוֹם עַבֵּי וְכֶתֶב הִיָּה מִקּוֹרְבֵל זֶל אִפְּלֹן תִּבְשִׁיל טַל בְּשֶׁר
סִפְקָה הָרֶם בְּבִלְעֵי בִּדְּ וְכֹכֶל הִדָּף זֶל וְאִם טֵאֵם הִיָּה דֹּאֲמִי אִי בְּכִלִּי שֶׁאֵינֶן
נְקוּבָה אִפְּלֹן הַבְּשֶׁר שִׁמְלָחֹן בִּדְּ אֲסוּר וְאִי בְּכִלִּי מִנְקָב אֲמֵאִי אֲסוּר לֹאסֵל בִּדְּ
דִּוְחָם הִיא אֲמֵרִיָּה דִּמָּה מִשְׁרָח שִׁיחִי וְאִפְּלֹן מְבַשֵּׁר לְבִשֵּׁר וְזֶל דְּלַעֲשֵׁל בְּכִלִּי
מִנְקָב וְהַקְעֵרָה שֶׁלְּחֵרֶם דֹּאֲמִי סִיךָ בִּדְּ מִיִּשְׁרָה שִׁרְיָה וְנִרְעֵטָה מִלְּבָב
בִּשְׁלֵל דֹּהֵא זֶעֶן בִּזְעוֹן לֹא בִלְעֵי וְכֹכֶל חֵרֶם דֹּאֲמִיָּה מִיָּטִן לֹא דְּמִדִּיָּה
וְכֹכֶל דֹּאֲמִיָּה פִּי דְּבִלְעֵי אִפְּלֹן מִיָּטִן עִם וְהַדָּהֵא זֶל כֶּתֶבִּי הַכִּלִּי שִׁמְלָחֹן
בִּדְּ בְּשֶׁר הִרֵי הוּא מִוּרָה שֶׁעַד טֵאֵם הִיָּה הַבְּשֶׁר מְלִיחָה כְּוֹרָתָה כְּכֹד כִּרִי

הָרֶם הַעֲבֻרָה לִזְמַת עֵי מִלְחָח וְסִין הַטֵּעֵם הִיָּה זֶל מִוּרָה לְחֻוֹךְ בְּשֶׁר
מְלִיחָה כֶּכֶן וְאֵין הַסִּסְיִן נֹאסֵר עַבֵּי וְכֹכֶל מִנְקָב וְאֵין חֻשְׁטָנִין לִן שִׁמָּה

וְכוֹרֶת

יִפְלֹט בִּפְעָם שִׁשִּׁת מִה
שֶׁבִלְעֵי בְּדֹאשׁוֹנָה וְכֹכֶל הַבְּשֶׁר אִם יִשְׁהֵה שֶׁסֶּה יוֹמֵר מִשְׁעוֹר מְלִיחָה
רַבֵּל וְסִין שֶׁטֶרֶד לְפִלְטָה יִזְרֵל לֹא יִבְלָעֵרֶם וְעַד כִּי הַמְלִיחָה מִפְּלִטָתָהּ דִּק
הַבְּשֶׁר יִבְלָע מִלֵּה אִינֵה מִפְּלִטָתָהּ הַבָּא מִן הַחוּץ לֹא מִן הַבְּשֶׁר וְלֹא מִן הַכִּי
כְּדֹאשְׁחֵן בְּדָשִׁים וְכֵעֻפּוֹת שִׁמְלָחֹן זֶה עִם זֶה שֶׁהַדָּשִׁים אֲסוּרִין וְאֵין לִסְסֵי
תִקְנָה בְּמִלְחָה שִׁשִּׁת וְאֲסוּר הַנְּמַלְחָה עִם הַיִּתֵּר הִרֵי הוּא
כְּדִוְחָם דִּי־עֲרִיךְ קְלִיפָה לֹאֲוֵת הַיִּתֵּר וְאִם

עבשו בחומין יחד הרי הוא כמבושש בקדירה וזהכל אסור: **ובשר**
 שהטוה שגמלה עם בשר נבילה אסורה אעפ"י שהם בכל
 מנהגים: **וכן** דג טהור שגמלה עם דג טמא אפילו בכל מנהג אסור מנהג
 שבלע מדר הטמא ויחד נח בלע אב נבלה דג טהור בבירי
 שיהיה דג טמא תפל ואפילו אינו מנהג מותר הטהור שהיה אינו בלע כל
 שיחור ויפלט כלם: **בני מעים** אין מחזיקין בהן דם לפיכך אם
 בשן אותן בקדירה **וכתל** הרבא ז"ל בלא בט מעש אמרו בדרים הסובבין הכרם סביב
 הכתא והמיעש (ולחלות) אבל הכרם נשאר בט מעש
 מחזיקין בהן דם וצריך מליחה (ובט מעש שאמרן לא אמרנו לא בהם
 עצמן אבל בשומט מחזיקין בהן דם והעין מעודה שיש בהם דם והסתא
 עומה יש מן הנדלים שאסור בקדירה לפי שהיא מליחה יותר מראי חושן
 דקים קוטט מלאים דם ואפי' חתולה חתוכת קטנות אסורין ועשו דאית
 שהן בהן ביתר (ואותן חוטי דם כשארם בקי' בהן דותחין אותן ונשליפין
 היטב עד שלא יסור אחר מה): **אחר** שאמרנו שאין מחזיקין דם
 בהן יש מי שאמר אותן למוחל (והטעם נ"ל אעפ"י שאין מחזיקין בהם דם בשר
 טרי לפיכך בלע ויש מתירין והטעם נ"ל אעפ"י שאין מחזיקין בהם דם בשר
 יש בהם וכל שפלט צד אין בלעין דם ולא ראינו מי שנהג ממנו אורח
 עם הבשר ויל' כשמוחלין החל חלת אין מולחין אותה לא מן הצד החיצון
 שיש השומן דבק ושמוחזיקין בהם דם: **עוד** כתב ז"ל בהשוואה מותר
 למלח בשר בכלי שמוחלין בו יין של וינס לדיקס מכמה טעמים: **הרא**
 שאין זה מפליט כלל וכמו דמורה ל' שכן כתבו מקצת גדולי הערפנים
 ועוד שאי אפשר שיפלט כב' שיבא לדי' עתה נעם נמנעין איסור משהו
 לכתחלה שאי אפשר ללא לדי' נהנת טעם וכן דעת ר' אב"ד ז"ל
 והדאיה קרקעם של ג' שם אמרו וי' נתן לתוכן יין וישרד נתן לתוכן מים
 ואינו חושש ופ' מכנס לתוכן מים פתוחה: **ועוד** ראוב' דטריר מופלט
 דמא לא בלע שם דבר ולא מותר שגמא או דה' אב דם דרשיק' ואי' נמי
 פלטי' יין לא עפ"י: **ואם** מלחו בשר או דגים בכלי אסור מן גלגל
 וינס הבשר והדגים מותרין לפי שאין המלח מפלטי' ואסור
 הכל ואפי' בן יומו (ולמדנו זה מדרש ור' שם שחלק זה עש' טהור וינס
 אסורין ואין להם תקנה במליחה שעת): **ומלח** שגמלה בן בשר
 במליחה דאסורה אין שגמלה בן דבר טמא אסור למלוח בה

דבר שם ה' יתברך וכן אסור לתת ממנו בקדושה ולא אסורין שכל מה שכלל
המלה מן הדם או מן האיסור נשקף בתוך המלה אבל נאם שהאיסור בבנין
בתוך המלה ואסור לאוכלו ונכלל בו דבר שם ה' יתברך
ול כלל שם הדם ול מלה שנשאר ממליחתו בשם מותר
בו בשאר אחרת אפילו יש כמה ימים שכלל ממנו מה לי עתה מה לי לאחר
ומין וכן נמי כולל האור ול ולל במשכנת מליון בפרק אחרון המלה שאין מולחין
בן ירמיהו אמן לאו שמענו שאלמלא כן אי אפי' שר למליחה שיהא מותרת
שהיא נראה שהמלה נקד על הבשר (למה דאין לאסור הבשר לא וראי שהם
שהמלה מותרת ונעש דבר זה מפני שהדם נקפץ במלה או נשקף במלה
ואע"פ שהדם נשקף על פני המלה טהור נקד על הבשר וברי הוא נקד
על המלה ונפס או נשקף דין זה אינו לא במלה עם דם אבל במלה שנמלח

ועופות

בו בשאר אסור הרי זה אסור ע"פ
חלבן בשאר וביוטין ובטלן אסורות
לחובן ואע"פ שכללן יפה יפה ואפי' היקד הבשר שבתוכן מבוטל וכן שוק
או יצין ואם עאלו הרי אן מותרות אע"פ שהבשר שבתוכן חי ואפי' קלין מ
מכרעבה וכן דעת הרמב"ם ול אבל הראב"ד נשאר המאכל וכל פסיון
שאר נמלח העוף יפה יפה ונעשה שיעור מליחה בקדושה וכן הבשר
שבתוכן נמלח כדאוי אן טהור אן מושקין לו והוא לאו הממלאין הכרכשא
בשר וכן נמי דעת הרמב"ם ול
בין שלמים בין מחוטבין אם

ועופות

הסמיכה הטפילה אונס אמה מפני שהטפילה מפורדת וזו היא הדם
טפיל בקמח חטים שבתוכן אם הייתה הטפילה לבנה כמו
הכסף מותר לאוכל ממנה ואם לאו אסורה טפיל בשאר
חמין אם הארימו אסורין ואם לאו מותרין
בלא מליחה בקדושה אסורה וכן כתב הר"ר
מכרעבה ול בספר שער הפסח שחידד וביאר עוד דלא משערינן במאי
דנפח מיעה במ' לא כל החתיכה אסורה ובדירה משערינן ע"פ
נמשכה היה שהעדר לפי ל' שיעור דטר שקין ול בשם החסד ר' לוי ול
שעשע על בשר שהושמה בקדושה בלא מליחה ונרד שבת היה (ומתיר
ה' לוי ול משע דוחק וא"ל כי כל הנשים נקודות שאין משימין הבשר
בקדושה עד שמתא דוממת וקרא בחליטה ונשאן לאטה אס הין המין
דמתין ואמרה קן ומתיריה וקובא הפסח היה לפי ד' דור הכהן ול

ואם סיפה עשה כשהתיר מתרי טעמי חרא משום חליטה ועד שהראב"ד זל
 כתב בהנצחתו דבשר שלא נמלח במאי דעפ"ק מינה משעריץ אפי"ן אין
 המים דומין דרדר מועט הוא וכלל ב"ה כלל וכן כתב רבי יחזקאל מפריס זל
 ברין שחיל' זל בעד שלא נמלחה שנתנה בקדירה לבשל הדין שבתוכה
 בטל כל ע"כ כדן חמישי בדיון שבעה עשר לכל כזה הלכין אשה אחת
 נתנה לתוך הקדירה חמשה שאניה מלוחות עם חמשינות מלוחות ולא היה בין
 הדו"ט ובין הדלתות מ מאותה חתיכה שלא נמלחה ונתמן מן הדו"ט בקדירה
 נראה והיה בתוך הקדירה כף ואסד מו"ק הכל ונתן ל"ג ע"כ ונמחה ע"כ
 דבריו כי במקום אחד משער בוש החתיכה ונמחה אחד בכל החתיכה וה"ל
 ספר אסופות נמי התיר בשם הד שמה כל אברהם בשנים מהרס :

החרא

דאס ודוקים של כגס שנתפסלו בקדירה ונמלח הראש והדוקים
 לא נמלחו ויהיה שם קדירה אחת שנתפסלו אצל ואר
 הקדירה שהיו בה הדוקים ונמשש מעבר בקף אחת את שתיהן וא"ל אסורה
 וא"ל בשר הקדירה הסמוכה לה שיש האברים בבשר הדוקים מ"ד רבוב
 אבישדא בעלמ' ולשער בצפות א' א' אופסר סמאמר שרם בלוע בבשר ה"ו
 לבורקלים לכל חר וחר חתיכה דאסורא ונלכחא הכל אסור :

ופרסות

הדוקים שנתלחו בקליפתן ולא נחתך דאין ה"ו נמלחו
 בכלי שאינו מתקב ואסור מה שבתוך הקליפה וכן נמי
 דעת ה"ה התחמוה זל ור"י מקורב"ל זל ובעל האסופות כתב שערין להסיר
 מדוקי הבשמה הראשונים ב' חוטין שיש בקן שהן אסורין משום דש' וא"ל
 חתכן ומלחן דין ע"כ : **וראש** העוף שנתפסל שלם כתב ה"ה
 המנהל בשם ר"י ר"ס שכל מותר אף המוח כ"פ
 שרם שבמוח וז"ל דרך בית השחיטה ודרך העצם שהוא דרך ודרך החוטם
 ע"י חוטב וישבו שרם ממנו ואם נבלה הראש שלם מותר דנראה מיטא
 שא"ב דמא ע"כ :

סימני

במורה וזהו הנאסל מפרשים
 מפרסת פרסה ומעלה וזה
 כלל שהיא מעלה וזה אין לה שום בלי העליון כל מהצד
 י"ת וית' שמו השלש בעלמיו הראשונים דר"ט מ"פ
 שא"ן כלל שיעט לעטין וללגוס ומאכל כ"פ הדין דה"ל כלל העליון
 וזה לכוונתו ולכוונתו היטב דה"ל כ"פ הדין : **והעדר**
 העינים שנתפסל וזה הדין כלל שיהא
 עזותה מן העשבים ומעלה האילנות ביערות ואין לה פטא לטחון כראי בעת

כל 13 מ"ן פ"ד

האכילה קצת פחד החיות הדוגמת הטורפות וספק רוב הדגם נקודת וסבור
 אחרות כפיך מאספת ונכסות בעת האכילה כל מה שתוכל ומקבצת אותו
 במקום במעלה בעצמה מונעת נארה ששנמח בעת הצידים ונכסות היא
 מעלה ונה ומונעת מעט מעט ולפיכך לא היה ראוי להיות לה שנים למעלה
 ועל כן ראוי לה כי מאדבתה ה' אלהיך בך בן נהן לך אן הסימון לפי שה
 מונישין ומעדין שאין לו המינס דורסין ולא טורפים שאין מונעין מן הבשר
 שיצרכו לדרוס ולטרוף כמו הארץ והדוב והנמר ולפיכך נש אן להם
 כלי הדריסה שאין הצפרים שלהם חדים ופרסתם חלוקות וסדוקות כפי
 הצורך להילוכן ולרדן ולקפץ בדרים ובנפגות ובאמת לפי חבתינן ה' ה'
 הדמיון ה' י' מונותינן מן המינס הדורסים והטורפים בעלי הארץ לפי
 שהדבר ידוע בנראי שהמון מהפך טבע הדגן ומשך אותו לטבעו והפך
 טבעם להמית ולהרוק ולא יאות לה לעבור ה' י' נש נמלתו:

בהמה

הפורה שילדה כמין בהמה טמאה ובדמונה טמא
 הפרים פרסה ולא מעלה ונה סה ה' דוד ב' ל' ו'
 הדי והמונה באכילה ונחא שילדה בפעם ובבהמה טמאה שילדה כמין
 בהמה טהורה אלף שמפדים פרסה ומעלה ונה הדי זה אסור באכילה
 שהנולד מן הטהור טהור ונולד מן הטמא טמא ונה
 הנמצא בסרע דין טמא טהור ונה טמא הנמצא
 טהור טמא לפי שאין זה נדון: **בהמה**
 או טמא זה בהמה שיש לה שטן וכן אן טב
 שדאנת אסורה באכילה וזו היא הנקראת בתורה חסונה:

וכן עיקר בהמה טמאה שדאנת עוף אף עוף טהור אסור באכילה
 ואת הבבא שאין מין טהור מתעבר ממין טמא בידוע
 נדה ובכורות ומה בשני ההם כולו אדם ופשוט
 בהמה היא ונולד כולו בהמה ופשוט פג אדם הדי והנולד
 אדם ופשוט פג בהמה אפי' עומד וקורא בתורה אומדן לו
 דר לשונותיו כולו בהמה ופשוט פג אדם אפי' חודש בשדה
 אומרים לו בא חלק או יבס: **וכתב** הדשכאזל השוחט
 את הבהמה ונמצא בה בהמה אפילו שפרסוה ירה
 קללותו כחמור מותר ואין צריך לומר במיש אמו אפילו יצא לאויר
 העולם מותר דאפילו גמל במיש פרה מותר: **והשוה**
 את הבהמה ונמצא בה דמות יונה אסור שלא

התורה תורה לא פרסה או פרסות ש"ל וכל בהמה מפרסת פרסה וש"ל עברה
ששע פרסות מעלת ירה בבהמה אותה תאכל לא העירה תורה אלא
בשיש פרסה או פרסות אבל דמוות יונה לא התורה תורה :

והיטות

אלה הבהמות ומהם בהמה ור"ל כר"ל
היטות מותר שיהיה הוא בדמוות מי שיש במין פרסות
אפילו מציא בה דמוות בהמה שיש לה פרסה ו"ל שכל מי שנמצא בה דמוות מין
בהמה שאינה לא בן פרסה ולא בן פרסות הרי הוא בדמוות יונה ואסור
וכל שנמצא בה דמוות מין בהמה שהיא בה פרסה או בה פרסות מותר אלא
מציא בה מה שאינה דמוות בהמה אע"פ שהיא מין שיש לה פרסה בארץ
אסור מספק וכן
לכאן דאמר חוששין לזרע האב ויולד זה אין לו תקנה דמיא
האב כשמתין הן אם יש מיטות נולד זה כלל מחזיתו שחוששין ולכך אין לו תקנה
נדאו לחוש לזרע מי האב דחוששין לזרע האב באסור של תורה :

מה

דינא של בן פקועה זה אם לא הפדים עליו קרקע מותר בשחיטת
האם הפדים עליו קרקע טעון שחיטה משום מראית העין
וכיון שאין טעון שחיטה לא מצינו מראית העין כבשר בעלמא הוא ואין
משכין בטורפות לא בן שלם בין טריפה כשל וכן הוה מביולי המורח
ומתוך דבניהם נראה שאפילו נמצאת הסנין פקועה אין בכך כלום :

וחלבו

אסור שאם הוא יש בו משום מראית העין
בן פקועה זה קלט מותר דכל שתי מביאות

כתב

וכן אומר בן ארם על הדשבא ז"ל
נדרשין אטלוגריס בן הבהמה (בהמה)

ומימנו

לחלב אסור ואין דמה טעון כסוי (בהמה חלבה מותר ודמה טעון כסוי)
חיה למדנו מפי השמועה כל שקדנו מפי יבנות פ'
פירקיש בלעג כסוי קרע האיל והעב' אין שוין כיונות פ'

הקפה על הקפה כדבר כדור כסוי קרע הסור וחרקות כסוי קרע העץ
שיש בהן חל"טין ופרימות יתור החור נבלע בהן וחרקות סקרת העצי פ'
מלשון חדר כלום מצינו דות והש פ' הדורות ענינות אס' יח' בהן ג' סימני
לכל כרסות וחרקות (הקורות הרי זה זה מה טעורה או שקדנו מפי יבנות
כסוי שביארא

וכל

עליו נמססין אה דמו
אסור ואין לקח

וכלאים

הוא מן הבהמה ומן החיה והוא הנקרא כני חלבו

אמר ואין לוקין עליו ומכסין את דמו : **ושור** הבר הכרי הוא מין בהמה וחלבו אסור וזה שאנכסין חלב

הבר כי אם יחמור הוא שקורין על הבר וחורין לו בורפס בעלן גם זה קורין לו כי עכל הד דוד על : כתיב והשיג קול אעפ שאין לו לא קרן אחת חלב מלך וכן נמי כתיב המלכס על דמיה היא על : **והרשבה** ולבת

כל בהמה וחיה שפרסותיה סדוקות ומדוקות ומעלה

נדה בידוע שהיא טהורה כל בהמה וחיה שאין לה שינים למעלה ולא עין וכן תלמי בשד כמו שינים בולטין בחיורין נעצבט בעלן כמו שינים בולט בידוע שפרסותיה סדוקות וכשירה חוץ מכן קמל שאין לו אפידין עין עד שינדל : **למכר** היה מהלך במדבר ומצא בהמה ש שפרסותיה

שינים למעלה ולא עין בידוע שהיא כשירה והוא שיסר בן ומל וכן כל בהמה שפרסותיה סדוקות בידוע שמעלה נדה חוץ מן התיר לפיכך היה מהלך במדבר ומצא בהמה שפיה חתוך ואינו יכול לדרוק בפיה בורק בפרס ותוד ואם פרסותיה סדוקות בידוע שהיא טהורה והוא שיסר חוץ :

הין לה קרעם הדין זה יצאת מספק חוץ והדין היא מותרת שיין לך חיה טמאה שיש לה קרעם וכל שיש לה קרעם בידוע שיש לה טפסים ומעלה נדה : **ואין** לך בהמה וחיה טמאה שבשר

טלה בענף העוקץ הולך טלה וערב חוץ מעדור פ"ה תחדת עץ האכיל שנקרא אקח שם ש בשד כשקודשין אונן הולך שרטי ויש הולך ערב ולפיכך מצא חיה או בהמה שפרסותיה מתובלות ופיה חתוך ואינו יכול לדרוק לא בנה ולא בנה בורק בבשר שבכנפי העוקץ אם הולך טלה וערב בידוע שהיא מותרת והוא שיסר עגור :

ותיר חיה על בהמה שחלבה מותר שלא אסרה תורה אלא שור וכשב ועל :

אין וסור הין וחלבן מותר וכן חלב עין כדון עב :

סימני שוף טהור לא נמפרשו מן התורה לא מנה המיטע העץ הטמאים בעבר וכל שאר המיטע טהורים לפיכך כל מי טבא באמן טמורה נגדה בשמנותן אכל כל עוף שאין מכה :

ועוף טהור נאכל במסורת אם היה פטא באגון מקום שהוא עוף טהור ואמין היסד לום תל עוף זה התל ל דבי אצל היסד והוא שיהיה מלוק אמת הדב לבית בקי בן בשמנותיו :

ומי שחית מוכרין כוונתו כפי שחית דעם ואוכל ויחיה בו אחר מן שמימי
הכלל ולא רק יאמרו יתורה פ"ה האצבע הנביאה מואחזי הרגל או זכר

ושיחיה קרובבט נקמה ביה **חיה** מן ודבק וכוונתו נשמש וקשר
הרי זה מותר ואסור הנאות

שאינו מוכרין כוונתו שחית הוא אחד מן שמימי ואם לא יחיה הכי נקרא חיה
הרשע ול זה חיה נקמה בסוף וכלא ביה אין זה בגלל נקמה מן הסתם

וכתב ושאר ענינים הבאים בקצרה שיבאר כלל ויש מהן שכתבתי ידע מה הם
אשרין ופסוק אין נאכלין לא נאכלות

ובמקצת אין נאכלין סומכין עב אולם **חיה** נאכלין במקצת שפסוק חמה לך
לחיל ואיפשר דהא לאונו נעבדן כפי איסור אכילין עב

כתב הב השעור כל חיה דלית ליה ג' סימני טהרה אשר
דלא ידעין דלא דרים טהור ואי ידעין ביה דרים לא מהטא ביה מסורת

ואי ידעין ביה דלא דרים מותר בסיון אחר ואי לית טוס סימן אשר דל
דמים טמא שאין זה סימן טהרה ואי לא ידעין אי דמים אשר דלית ביה

סימן טמא אי לא פשיטא לן דלאו מינה הדומה הוא כגון אוויר ודמיון
והרת ופרו פקקו דכל היכא דלא דרים כשר בלא סימן טהרה אחר וכן

כתבו מקצת האומות **סענית** הדירה בביתם אם כריסה לבנה
מותרת ואם לא אסורה

לא חייב מי טעמן ביה היתר אף כנריסה לבנה **כתב** הד יחזיק
ול קבלת מאבולת וסוקטט שכל שחית טהורטו

שיט לו כף הרגל כגון האנו כדור שאין דורס וכן דעה הרשעא ול בשוק
שיטלו כף הרגל כגון האנו אבל בהרטמו רחב כתר בהשיבה זה לא חייב

אלה לית ול אי שכן קבלה ביה הורקש ולא מצינו להם שחר בשום מקום
ומה שאין לן מקום מה אדן עליו עד לשעמך מפי המקובל במה היתה דל

קבלת עב **ומציאת** בשם כל שחית חסוך עם העמאים וד
והדמה להם טמא וכל שחית חר גליו כשמוחמן לו

חוטא וטעם לכתב או שחית כן האור חר זה דורס וטמא **ידעין**
הראב"ד ול בשחית הדריסה אי קבלת שחית הדורס בגלל מה

שהוא אולם כן חר בין מה טמא וזהו כחו שפירוט כל שחית
טענה את קבל עם האדם ומחזיקו בגליו שלא יטול כולו אצל חר דריסה

היא כמו ששטה העדום שקורין קונה ואי אפשר לפרש דורס בעוף שחית
אדם לפי שערב וחב המעין ה הפרטה אין להם אדם עב

העופות הבריים בין העצים ומלמון באילנות בחנוט טהר דת
היה אולם משום שהן העוף וכן היה דבר יחיד אולם

אדם

במים אם היו שם הארץ כדן או ארץ או חלמון מחמון
החלמון מבפנים בידוע שהוא ביצת עוף טמא דאמה אחר
בד וראשה אחר חלמון מן הפנים וחלמון מבחוץ אפשר שהוא ביצת
עוף טהור כפסד צריך לעולם להיות המכיל ואעפ"י שהוא מכיל סומך עליו
אם אולי שם עוף פסול ועוד ואם לא הוכיח שמו אעפ"י שאולי טהור
הוא אינו סומך עליו והענין כשיאמר לו שם עוף פסול הוא באמת נכא
יחש"י יורא שמה יבא לו מביצי אותו המין ויבחיסו אותו אבל אם
לא אבר לו רק שם עוף אחר הם לפיכך אין ראוי לסמוך עליו

סרב

ביצים מן הנוס אם מכיר אותם שהם של עוף
טהור ואין חוששין שמה של עוף טריפה הן
הרש"א ז"ל ונכשין נה"ל לזנות ביצים מכל אדם
ואפילו נסתם לפי שאין המעיט הטמאים מצויים

ודוקהין

וכתב

ביצת ואין דבולות בשום אדם למיכר עכ"ל
אין לוקהין לפי שאפשר שיערב בו ביצת עוף טמא ומה

אבר

החשש יש אומרים לזכות מהן מאותם הלחמיות טהורין אותן בביצת
לפי שזה נעשה ביראי בניזוי טרופות ויא שאין לאוסרן בשביל זה
כי אין זה שזה לביצת טרופות לפי שטרופות יש לחוש שמה דה"ל
העלים לטרף כדי לרמות בהן ולמכור בחוקת עוף טהור אבל
באותן לחמיות אין לחוש לטרף לפי שאין צריך להם כי אם מעט מזה
וכן נמי פסק הרשב"א ז"ל שאותן הפת מותר במקום מותר שנקול להקטר

סימני

פת של נוס דגים טהורים מפורשים בתורה שטמא
כל אשר בו

פסיד וקטחיות ואלו הן קטשים חלולים
הרשב"א ז"ל כמה יבית ויבית

כתב

וקטחיות אלה והוא שיהיה
אותו קטחיות היחיד תחת לחיו או תחת זנבו או תחת סנפיד שגוף

דירה

במקום אחר את חשש שמה אחר שטמא נהפך בו
מן הקדשים שהיה לאסור גר שיהי טהור קטחיות

ויש

לחיו ואחת מזה נכא ואחת תחת סנפידו ודאין
לחוש מרבויס

ודרמב"ם

ולכתב אין לו עשיו ויחש"י

כשנפיל או שיהיו לו קטקשים בעת המים ובעת ליל יסיר הקטשים או שאין
 לו קטקשים הרפין את רובו או שאין לו סא סנפיר אחד או קטקשת אחת הרי
 זו מותר **כל** שיש לו קטקשת יסל סנפיר ולא נכנס בנהר אל
 לתפיל **ותר** תורה ואידו
 התבטל דין שיש בקטקשים אמן
 בנפיל שיש לו סא מלא בה קטקשים אעפ"י שיש בהם סנפיר אסור מן הפק
 מים דגים שהקטקשת שלהם דקה שבדקה יאנה נכרת בהן לפיכך כל
 שנתפך אם יש לו קטקשת אם לא אם לפי אותו בבע"א ששמו אותו
 בב"ה מהם נמצאו בהם קטקשים בדוע שהיה לו ומותר **רגים**
 טמאים ראשו חד ואין להם חוט הסדרה וטבורן רוב
 אין ראשו חד ולפיכך יש מנפילי המורים שהורו שכל דג שנכר בדאמו ובשרו
 דל סאין ראשו חד וסל סנפיר אעפ"י שיש סנפיר לו קטקשת מותר בדוע שיש לו
 אלא ששטרים או שלא תכלה וראוי להחמיר שלא סמאן לאחר ממחברי הספרים
 ולא נאמנו ששטרים חתוכות דגים ויש באחת מהן קטקשים
 או שיש החתוכות **מנא** מתאימות מכל מותרות תורה בלדן אחד
 היו ואין חוששין למורן טבורה וטמא וכן אינו דרך מקרה להחתיכות
 מתאימות **הר** בה חתוכות מותרות אחת שיש בה קטקשים ואחרת
 שאין בה קטקשים את שנתפך בה קטקשים מותרת ומאחר
 אסורות אפילו היו כסין מותרות כנגד אחד ברא להמיר וכן אבל להתיר ציון לא
 נכנסו ששטרים בו דאחר ואפי' קטן ככלבית או שנמצאת בהם
 חתוכה אחת שיש בה קטקשים כל תציל שנגב מותר לפי שטור
 דגים טמאים יענה בעלמא הוא ואינו אסור רבד תורה וכל רבדים הקרין
 וסמל על מיד שלא נמצא למכור דג טמא ודג לתור אחד לפי שזה צריך
 מטהר יותר מזה **ואם** נגב פתח הוא צריך שיאכל שש דגים שאלו
 לא נמצאו בו אלא אחד חששין שישאכל פלג שם דרך מקרה ברא
 בזמן שם החסות אחרות שאין בהן קטקשים אבל היו בה חתוכות או דגים שיש
 בהן קטקשים וחתוכות שאין הקטקשים נכרים בהם ככל אסור ואפילו מותר
 נגיד ציון אלו וכן **הר** חביות הדגים מלאות סר אם פתוחות
 ויש באחת מהן שט דגים טמאין כל מותרת עבירה שכל
 שכן פתוחות כאלו נעבדו וטמאות אכל אם היו פתוחות כל שנמצא בה
 אפילו דג אחד קטן מותרות כאלו שביארו ונשאר אסורות עד שיקרא באחרת
 מן הפתוחות שכל **קרבי** דגים אין נקחין לא מיטעם שאין משור

אם לא יאמרו אל דברים נסו קרוביהם אבל אם כן נחמין ואפילו כן יאמרו שאפי' יאמרו של דבר פלוני הם נטבוח הוא נאמן ויש מי שאמר

אמר

קרביים שו של דבר פלוני הם ואת מלחמותם יש מי שבורח בקד לאסור אם לא בישרה שער ואעפ שאינו מומחה במוכרין עבין נטאמן כן עבדן

סימני

ביצי הדגים פסימני ביצי העוף ובספק אינו פוסק על ישרה המוסרן אם לא הדחוק בספרות אבל אם אולי את מלחמתם

ומצאיהם מדג טהור מותר לאוכלו על פיו וכבר דנים סדיו קרביים שכתבין חנבים הטבורים שלטה ואלו הן כל שיש לו ארבע קרניים וארבע

סימני

כנפים שחופות רוב אורך גוף דוב הקיץ ויש לו ב' כרעש לעד כן על הארץ וכתב הרשב"א אין נאכלין כסימניו או שפסין עד שידע

שקראין חוב אבל על ידי מסורת שקראין כן נאכלין על שנים חוב ויש להם

ואם

סימני הללו מותרין בין טראשו אורך או נץ שאין לו כרעש או כנפים עשוי ועתיד לדרוש לאחר זמן

כדי

שע' אשר לא כרעש נכתב באשך ונקרא ביו' לבשר חנבים טמאים מותר מפני שאין להם ליהנות

ועיר

כתב

בתנחומא אמר ר' בשם ר' חייא בר שאמר הבד בבמה התיר בחיה

מזה שאסר בחיה התיר בשוף ומה שאסר בשוף התיר בדגים

אסר חלב הכהמה התיר בחיה אסר ג' הגדה בחיה התיר בשוף אסר דם בשוף התיר בדגים וכללן לבד ליתן שער טוב לשרש ששם מדין המצוות

תמו הלבית מאכלות אסורות אמרות י"א אמרות טהורות

הלכות שחיטה

הם מלשון חרמכם זל ושאר הפוסקים זל

מצות עשה

שיתורה שישחוט מה שידעה לאכול שער בבמה

חיה ושוף ואח"כ יאכל שטאם ונבחה מבקר ומצאך כאשר צויתך

וְאִם בְּבִסּוֹר בַּעַל מוֹס אִךְ כְּאִשֶּׁר יֵאָכֵל אֶת הָרֵבִי וְאֶת הָאֵיל כִּן תֵּאָכְלוּ. הֵא
 לְמִנְתָּ שְׁחִיב בְּכֶלֶל בְּהִסְלֵה לְשִׁמְיוֹת. פִּי עֵבִי וְאֵיל הֵא לְלֶמֶד וּנְמִינָה אִךְ
 לְמֶד כִּי־ר מִה עֵבִי וְאֵיל טְהוֹא פֶּסֶל לְעִנְבֹה וּמוֹנֵד בְּאִטְלֵה אִךְ בְּבוֹר בַּעַל
 מוֹס פֶּסֶל לְמוֹנֵד וּמוֹנֵד בְּאִטְלֵה וְאִכְלִיתֵה בְּמֶה בְּשִׁמְיוֹת שֵׁן הִצָּן וְבִק־
 יִשְׁחַט לְהֵס וְהִרִי בְּבוֹר בַּעַל מוֹס בְּכֶלֶל טָאן וְבִק־ לְעִנְיֵן שְׁמִיטֵה וְאִךְ עֵבִי וְאֵיל
 כְּמוֹת מוֹתָרִין בְּאִטְלֵה בְּשִׁמְיוֹת שְׁלִדְרִין לְמֶדוּ שְׁמִיטֵה מִבַּעַל מוֹס וְנִשְׁחָף הֵא אִמֹּד
 לְמֶד אִטְלֵה מִנְעֵבִי וְאֵיל וְעֵבִי וְאֵיל לְמֶדוּ שְׁמִיטֵה מִבַּעַל מוֹס וְנִשְׁחָף הֵא אִמֹּד
 אִשֶּׁר יִצְוֶה יִצְדֵּק מִה אִן עָלָה אִשֶּׁר יֵאָכֵל וְשִׁפָּךְ אֶת דָּמֹו וְכִסְתֹה בַּעֲפֹר מִלְמֶד
 שְׁפִיטֵה דֵס עָלָה כְּשִׁפְטִית דֵס חִיר וְהִלְבִּית שְׁמִיטֵה בְּכֶלֶל אִחֲתֵהוּ לְפִיכ־
 הַשְׁחִיט בְּהִיבֵה אִן חִיר אִן עָלָה מִבְּקֶר תְּחִלֶּה בְּאִי אִלֹּה אִךְ עֵבִי בְּשִׁמְיוֹת וְאִס־
 לֹא בִיקֶר בִּן בְּשִׁלְלֵה בִּין בַּעֲדֵה הַבְּשֵׁר מִתָּרֶה וְאִסֹּר
 הַבְּשֵׁר כֵּל וְעֵן שְׁמִיטֵה דֵסֶה וְהֵאָכְלֵה מִמֶּנָּה קוֹדֵשׁ שְׁתֵּי

טְפִלָּה וּמוֹלָחַן יִפָּה יִפָּה וְיִמְנֹחַ עַד שְׁחִיטָה וְאִם יֵאָכְלוּ
 וְחִיבִים אֵין עֲרִיבִין שְׁמִיטֵה וְאִסִּיפְתֵּן זֶן הֵא שְׁמִיטֵה הַמִּתְגַּדֵּת
 אִתָּה הִי הֵא אִלֹּה הִצָּן וְבִק־ יִשְׁחַט לְהֵס וּמִצָּא לְהֵס אִם אֶת כֶּלֶדֶן הֵס יֵאָכֵל
 לְהֵס וּמִצָּא לְהֵס אִסִּיפְתֵּן דֵּס שְׁמִיטֵה בִק־ וְעֵבִי וְעֵבִי הֵא אִלֹּה וְאִסִּיפְתֵּן
 שְׁלֵלֶכֶם אִסִּיפְתֵּן הַחֲסִידִים בְּאִסִּיפְתֵּן לְבוֹד לְפִיכֶר אִם מִתֵּן מֵאִילֵיכֶן בַּעֲדֵה הַמִּיטֵה
 מוֹתָרִין וּמוֹנֵד לְאִכְסֵה חִי־ס יְרוּשָׁלַיִם חֲבֵב חִי טוֹכֵר אֵשֶׁף שֹׁאֵין טַעֲמֵן
 שְׁמִיטֵה אִסֹּר לְאִכְסֵה כְּטִהוֹא חִי מִשֵּׁשׁ אֵשֶׁף אֶת טַעֲמֵיכֶם עֵבִי חִי כְּמֵן
 זֶן דִּרְבָּרִיבִין כִּד חִי אִכֵּל כְּמֵן שְׁמִיטֵה וְכֵלֵל מִלִּשְׁחֵה מִתָּרֶה
 וְהֵאָמְרוּהָ לְמִתָּה פִתֵּן עֲרִיב לְפִדְשָׁה וְלִדְעָה בְּאִי וְזֶה

מִקּוֹם מִן הַבְּהֵמָה שֹׁחֲטִין וְכִמְכֵה שִׁיעֵד שְׁמִיטֵה וְאִלֹּה דְבֵר שֹׁחֲטִין וְנִתְּנָה
 שֹׁחֲטִין וְכִיכֵן שֹׁחֲטִין וְכִיכֵר שֹׁחֲטִין וְכִיכֵר הַדְּבָרִים הַמִּפְסִידִין הַשְׁחִיטֵה
 וְכִיכֵר הַשְׁחִיט וְכִיכֵר שֹׁחֲטִין וְכִיכֵר כֵּל אֵל הַדְּבָרִים זֶמַן בְּהִלְבֵּת שֵׁן וְנִתְּנָה
 מִבְּקֶר וּמִצָּאֵן כְּאִשֶּׁר צִוִּיתֵךְ לְמֶדוּ שֵׁל אֵל הַדְּבָרִים עַל פִּי יִמְכֵה לְהֵס
 כְּטִהוֹא מִתָּה שְׁבַעֲפֵה שִׁהֵא הַקִּדְרָת מִצָּוֵה כְּמֵן שְׁבִיאֵרֵן בְּחִמְלֵת בְּבוֹר וְזֶה
 הַשְׁחִיטֵה מִן הַחִי הֵא הַעֲרֹאֵר וְכֵל הִצָּן אִסֹּר כְּטִה לְשִׁמְיוֹת
 כִּיכֵר בְּוֹשֵׁט מִתְּחִלַּת הַמִּקּוֹם שְׁחִיטָתֵן אִתָּה וּמִמֶּנָּה עַד

מקום

מִקּוֹם שִׁיעֵד וְיִתְחִיל לְהִיטֵה כִּד צִיִּים פְּרִיטִים כְּכִדֵּס וְזֶה מִקּוֹם שְׁחִיטֵה בְּוֹשֵׁט
 פִּי הֵא מִתְּחִלָּה לֹא אִחֲתֵךְ קֵאֵי אֵל אֲנִשְׁלֵךְ פִּי חֵלֶב הַוֹּשֵׁט וְכֵל שְׁבַעֲפֵה
 פִּיכֵה לְעִד חֵלֶב וְנִתְּנָה עָלָיִךְ פִּי חֵלֶב יִי עַד מִקּוֹם שִׁיעֵד מִקּוֹם יִי
 בְּשִׁדְרִים שֶׁהַשְׁחִיטֵה לְשִׁמְיוֹת הַפְּכִיכֵה אֵשֶׁר הַשְׁחִיטֵה טַעֲמֵה וְעַד הַמִּקּוֹם

קנה

שהיה חצו פנים ושחט על מקום החתך כמעט והשלימו לרוב בין
 שהתחיל במקום השלם ופגע בחתך בין שהכניס הסכין בחתך
 והשלימו לרוב שחיתו כשירה: **כל** השחט צריך שידרוס הסימין לאחר
 שחיתו ואם לא בדרן ונחתך **כל** דאם קודם שידרוס היינו גבילד
 אפי' היה השחט וזע' ומוהר' שכל בהמה בחייה בחלק איסור עומדת פרט איסור
 עליונות אבר מן החי' ויוצא בחזקת איסור טלא שחטה כלאו' וכל פי' ה' התעורר
 עד שיוצא לך כמה שחטה' שחטה כשירה: **כל** סק' פה בראיית הסימנים
 נחמתין בשעל השחיתו דשמה למעלה משי'י' כובע נחמתין וכן אינו יכול
 לבדוק בשעל שחטה ויצא' איזהו וזש' וזו נחמתין הוושט' ולא חלש אצדו
 ול צדך לבדוק בסימנים אחר שחיתו שהיה לו לומר צדך לראות בסימנים אם
 שחטו נראה מזה שבדיקה אמתה בעיניו' ועוד טעם דקיים' לו דאי לא בדרן
 שדירה יש לבחמיר בזה' וזו שדורס שחיתו העוף בנצח אינה בדיקה
 שהערה יוצא דרך נקב קטן לפיכך הטומא שבבדיקות שיקחם בידו' ויראה
 אותם היטב: **וכאן** זה דבר שחטין בכל שחטין בין בעור בין בפניו
 בין בקרומית טל קרב האם וכן יצא בהן מדרבנן והחובבים
 והוא שיהיה פיה חדר ולא יהיה בה פס' אבל אם היה בה כמו תלם בחורו
 של דבר ששחטין בו ואפילו היה התלם דק ביותר שחטתו פסולה:

תוספתא

ואפילו היה התלם דק ביותר שחטתו פסולה:
 (לענין שיעור הפגולה יא' כדי שיעור בה הצפור
 יא' טהור בכל טהור' והביא ראיה מדאמרינן בנזיר
 בסורא בדרין לה במי' נהדרדגא בדרין לה בשמשא' סגרי' אינהו דפגמיה
 בכל דברו ואינה נמיתה בצפורן משום גבורה' וכן דעת הרשב"א וז' גס' הראי'
 ול הביא לו המעשים בהלכותיו נראה שדעתו לטוב לזה עמל' ודמיו'
 להלכה וכן באה דכל חץ שחט' פי' משוך' או וקב שחט' מה משי'י'
 אינה בהלכה והבאה אף שחיתו אינה טא בהלכה (והבאה):
היה התלם מדרו אמת' לא ישחט ואם שחט דרך הדורח שאין הפגמה
 נעדרת בה בכל שחיתו כשירה: **ריצד** סכין שידרוס
 אדם בהלכה ולא הריג' בה שיש בה פס' ופסולתו
 אומה בהבאה הריג' בה פס' אם שחט בה דרך הולכה ולא הבא שח'
 שחיתו כשירה: **סכין** שחיה עלה ויודת כחש אין בה פס'
 שחטין בה לנצח: **תוספתא** ולטון המעורר בה
 אונ'ל ומסוססת כעור' משתי דוחות כלפי' שחטין בה בהלכה וכן באה'
 אונ'ל כהפס' פגמה משתי דוחות כלפי' שחטין בה בהלכה וכן באה':

מסוכסכת היא שאין מרדנין בה לא או בהולכה או בהובאה ואוננת פסולה בין
הולך ולא הביא בין הביא ולא הולך לפי שהסימנים נעלמין בענין הפנימה או
בהולכה או בהובאה ונקרעו אצל כשהיא מסוכסכת שאין מרדנין בה לא מחו
אחת אם שחט באותה דרך שאין מרדנין בהכשרה ובכל מקום שהיה
הפנימה בדרך זה כשיהיה ובה בהשעמה כל שדרך שהיה הפנימה
בראש הסכין כדי שתעבור הפנימה על העור לבד לא על הסימנים דאי לא
קיימא אדישא דסכינא עבר חרפה דסכינא דקמי פנימה על העור וחורגו
ונשיא שהפנימה העובר על הסימנים וסמך אין לסמוך במסוכסכת לסתמלה
לפי שהיה קצלה להולך ולבטיא ולא אדענה וכן דעת הרי"ד מהרשב"ל
שאם לא יהיה בראש הסכין ונשחט בה שחטתו פסולה ודחה ולא נראה
דלא דמסדריט מסוכסכת אדישא דסכינא ובהולך לא הביא היינו נשחט
כשהריש בה ה' השוחט קודם שחיטה וכן דרבי' ודקדק כששחט לעצור
הולכה בלא הובאה או איפכא אבל אם מציא סכין יפה קודם שחט
שחיטה ואחר שחיטה מציא פנימה אפילו מסוכסכת פסולה ואפי' קיימא
אדישא דסכינא לפי שלא נקדל בה כשמיציא סכין יפה כי מסתמא
עשה הולכה והובאה ואף על גב דלא נשיא כי אם הולכה לבד
לא מהימנו ליה דמילתא דלא דמיא עליה דאיש לאו אדעתה
לכך נראה לפסול כל פנימה שמיציאת אחד שחיטה כדפריש' **וסכין**
ועוד אין דניסולת שמיציאת אדישא דסכינא ממס' ומעשה בא לפסול
הש' ול' בארד שברך לאחר שחיטה ונראה לו שם פנימה קטנה ובא לפסול
רש"י ולא דעה לאוסלה כפס' שאין צורך חנוכה בה עכ"ל
שפיה קלם ואינה חרה בא"ל ואין בה פס' שומטין בה
לסתמלה ואעפ' שהולך בה כל היס והביא שחיטתו טעיה
חרה שחטתו והדי איעה קלקה ומעשה כמנע דא
השתמלה שהוא מסתבר באצבע הואיל ואין בה פס'
שומטין בה לסתמלה **התולש** קעה או טו או ארסור
והרי"ן מדיס ואין בה פס' שומטין בהם ואם
נשחט בהקדק לא ינחוש ביה כשהן מחוברין ואם שחטתו שחט כשיהיה
וכן נמי דעת הרשב"א ול' ואעפ' שבטלן ויש מי שאוסר
תוספתא אבל אם לא בטלן שחטתו כשיהיה ברא' בשחטתו
הבהמה לטעמו וכן' כמו שנבאר בענין סכין שנעצה בסומל' ויא' שלא
ישחוט לעולם כשהן מחוברין פי' דרבי' תבוא ונכסף חבירו אטו מ'

מחובר משקרו לבתחלה עב: **שחט** כבן כשהן מחוברים מחלת
בריתן קודם שיעקרו אותם
שחטו פסולה אלף שאין

בדפוס פ' דשחיטה בתלש בעשן דמילין מקרא דמילין דשחיטה אברהם את י
ויקח את האבאכל דומיא דמאכלת בע' דשיך ביה ליתיה מטבח במחבר עב:

לקח לחי בהמה טיש בה שיעה חדים ושרט בלן שחטתו פסולה מפני
שהוא כמלך פ' לפי שבאמת יש פנימיה במקום חבור עב: אבל

כשן אמת הקבועה בלחי שחט בה לבתחלה: **לכן** סבין טאר וטחט
בה שחטתו פסולה אלף שחידרה קודם

בית השחיטה מרחיב וכן נמי פסקו דל אברין הלי וברעבא ול נבאק צר
ספדי הלש במלך המדוייקים מצאנו ששחטתו כשירה:

סבין שצירה האחר קב וצירה אחר יפה וקוא הנקרא מל יר לא
ישחט בצד היפה לבתחלה וצירה שטא ישחט בצד האמר

ואם שחט האיל וכבר היפה שחט שחטתו כשירה: **וכתב**
הדש ול אמר לשחט לבתחלה בסבין שיש בה פנימיה

אלף שהוא ארוך ויש בה שיעור שחיטה מן הפנימיה ולמעשה: או
סמנה ולמטה דהשטא ממל יר נצטן כש שיש טוור כשהפנימיה בצד

עצמו **וזה** ההגומה ול כתב שמותר לברך מטלית עב
הפנימיה גשטא ממנה ולמעשה או ממנה ולמטה לבתחלה

דלו לכאמרי כין דאיכא היכרא והדא אוסר כי אס ביט שאינו יכור
לשחוט ושאינו מוצא סבין אחד מוטב שיחטוד קב עב הפנימיה כד

שלא ימוע ששחטת יט: וזה נמי לא אמרין אלא בשיש לסבין מלא
טאר חוץ לטאר בלא פנימיה אבל איפסא לא עב: **השוחט**

צריך שיבדוק הסבין בחורה ומשע תדירה וכיכר
מדיקה מולסה ומבואה עב בשד אצטעו ומליה: וסבואה על הצפור

משלש דחומותה סבין פיה וזה תדירה כדי שלא יהיה בה פסם כל
ואחכ ישחוט בה: **הטפחה** (הטעם לבדוק אצטעו)

ואנופרא ספב: טהבשר הוא כשן פונט
והצפור סבין החנה ולפי שיש פנימיה מסתבכות בחדר דלוא בחדר קטן

ולא דבר דל ולפסך צריך לבדוק בשטח (והאבד ול כתב שצריך
לשנות הצפורי אחר קצת בדיקות שטח נפומה הצפורי מזור של סבין

ואולי יש פנימיה בצד דין ולא ילש בה מפני שגוברת בתוך פנימיה
הצפורי ולא אמרין לפסול השחיטה אם נמצאת הסבין עב פנימיה מל

יש מסיבתות בחדר קטן

לבדוק

פ

מירדן לא לבדלה אב שט ונמצאת פלגה בעיר הסני כשירה דא
 סכנין ארסור דא בית השניה מירוח דוח וכתב הר מקורביל ול
 שם נמצא יפה בחורן שט סכנין אגף שנמצאת פלגה מן הסני שמותה
 בדברי הקד' והר' ול סת מיהו נכון העלם לפסול אף שנמצאת פלגה
 מן הירדן כמו בחורן שט סכנין כמאן דא דבענין בדיקה וס אמתה דר
 רחמא ונס אסמכוה דא אקרא דו שחטתם בזה ואסלתם בזה בנ' ים
 ויש סכנין יב בדיקות כטבירין אורג מן רחמות וביקרא דבה בסוף הקדוש
 דרש בזה אורח הסני ים אעבשת סמין בזה וזה למענה אב לא לעבש
 ט ד' לן כמלא דואר ונ' ולמדנו מרפסין ונ' שערך שיהא בלא פלגה
 ואמר' סכנין ברוך בלא פלגה סכר להס' ועבר דאמר' לא תשחט על
 חמץ דס' חמץ בנ' פלגה ועבר סכר אחרת ויקח את המאכלת
 לשחט את בנ' מאכלת בנ' שאין בה פס' עב'

וצריך

לבדוק וס' אחר שחטו' שאם מרא בה פס' אחר
 שחטו' הדיון ספק נבילה שמה בעור לפלגה וכששחט הסימין בסנין
 פלגה שחט' לפס' השחט בהמות או עופות הדבב עריך לבדוק בין כל
 אחד ואחד ישאם לא ברוך בראשונה וברך באחרונה ונמצאת פלגה הס
 ספק נבילה ואפילו הראשונה: **ברך** הסנין ושחט בה ולא
 ברוך אחד שחטו' ושבר בה עשם או עץ וכיוצא בזה
 ואחכ בדקה ונמצאת פלגה שחטו' כשירה שחטתה הסנין טעם מה
 בדבר קשה שיעבר בה: **היספדת** וזה אם טלה עד
 קדקדקתה או אכנס' ברא
 אבכ אם לא נדעלן שאין תלץ להקל לא כשירה עשם וכיוצא בו וכן נמי
 דעת הרשב"א זל' ויא' היסא דקים ליה דעש' בעשם המפרקת וכן דעת הר
 אהרן הל' זל' ויש חולקין בזה ואומרים דלא דמי שחטת עשם המפרקת
 לשחטת עשם אחר דהוי דרך הכאה בבה ופס' ליה אבכ בעשם המ
 המפרקת כהולכה והנאכל לא טבח לפנ' בהה' וכן נמי דעת הרשב"א
 זל' ובאר עבר שאם נע' כבידור בעשם המפרקת ואחכ שחט בה בלא
 בדיקה בהמלך ונ' לא בסוף ונאכד הסנין הדין דבות בן מוטין לב
 אות' שהיו אחר נועלו בעשם המפרקת נמצא לפי דבריו שחטין בו
 להמיר אב לא להקל ויש חלק בין עשם המפרקת דעוף דבר פס
 כממה שהוא קשה וזה ההשכלה זל' כתב ומסתבא לן דלא יצריך למי
 למי בדקה היסא דלא בש' למישח האילכ בדקיה משקרא ומיית' ב' מדרת

רב כהנא מר"ק בדיקה בין כל חמא וחדא ולא אמר סתם כל חמא וחדא ועוד
 מביא ראיות אחרות ויש מהמדין לבדוק בדברי הרמב"ם ז"ל ויש ורקין הסכין כדי
 שיהיה לבס דבר לבנות אם ימצא פס והדאבד הנה על הרמב"ם ז"ל ואמר
 כבר הסכימו רבמ"ם ז"ל שאין צריך לבדוק לא אם יצא לשחוט בהמה אחרת על
 וכן נביא את ה' אלהינו וכו' וכן פשט ולא ברק אחר שחיטה
 ולאבד הסכין עד שלא יבדוק **וכן** שחיטתו נכירה והרמב"ם ז"ל כתב
 אם לא ברק אחר שחיטה והרמב"ם ז"ל כתב אם לא ברק אחר שחיטה דאין חוששין
 ואבד הסכין שחיטתו נכירה והרמב"ם ז"ל כתב אם לא ברק אחר שחיטה דאין חוששין
 שיהא עם עבודתו נפס מעצמו אבל צריך שיהא לו סכין מיוחד לשחיטה שלא
 ישהה בו ומצטנע בחזקת ברוך ואח"כ יטחוט בו בכל בדיקה נמצא טחוט ב
 בסכין בלוק פסם ע"י **כל** טבח שלא ברק הסכין ששחט בו לפע חכס
 ושחט בו לצדו בדיקין אותה אם נמצאת סכין יפה מדין אותו לפי
 טחוטו עם דעתו פסם אחרת וזהו פנימה וישחוט בה ואם נמצאת פנימה מעבדו
 אותו ומשדן אותו ומסדיון על כל דבר שחט בה שהיא טריפה ונפסין לא נהי
 כלל לרבאין לחכס בלודקין אם לא יהיה בפס החכס דרך מקרה והטעם להחליט
 לחכס אם לא יחסס בלודקין כי דוב קצונין אצל שחיטה ממנה אין בין בבדיקת
 סכין בין בכל הלכות והם מחלו על כבודם וזהו שחט על כבודו כבודו מחלו על
במה הוא הסכין שחט בו כל שהוא והוא שלא יהיה דבר דין שנקב
 ואין טחוט כמו דאש האומלל הקטן ומצאנו
ומדתי שוחטין בכל זמן בין ביום בין בלילה והוא שיהיה אבוקה
השוחט כנף כד' שיהיה מזה יעלה ואם שחט באפילה שחיטתו נכירה
בכל ביום הספורים או בשבת בשלל אע"פ שמתחייב בנפשו לו היה מיד
 על שבת או ממתיב מלקות על יום הספורים שחיטתו נכירה
 מקום מותר לשחוט חוץ מן העדרה שאין שוחטין בעדרה אלא
 קדש מנחה בלבד אבל בחולין אסור לשחוט בעדרה בין בהמה בין חיה ועוף
 וכהו בעדר תאכל וכן ירחק ממך המקום ונשת מבדוק ומצאנו ואסלר
 בעדר הוא לעדת שאין שוחטין בשד תאכל לא חוק מקום אשר חזר לו ועוד
 השחט חוק לעדרה הוא המורה לאוכלכל ששגים אבל השוחט חולין בעדרה אותו
 הנשר עומד ואסור בהנאה כשנדר במלך וכיוצא בו וקובצין אותו ואפ"י אסור אף
 שחט לפרוא או לאיכלת וניס או לאיכלת כבשים אבל הנשר בעדרה או המעקר או
 וי שחט והשוחט ונמצאת ערפ' והשוחט בהמה חיה ועוף הנמצאים בעדרה כל
 לו מותרין בהנאה ולא בהמה חיה ועוף אם כל חולין אסדין למטטין לעדרה

אפילן בעד שחטה ופירות ופטר ואם עבר והכטין מותרין באכילה ודברים אלו
כולן דברי קבלה הן וכל שחטה חולין בעירה אף האוכל כוית מבשר חולין ששחטן

בעירה מכן אמת מוכת מדרת: **האומר** בהמה זו לשחטין וזו לזבח חולין
אם שחטה בעצרה מותר וזו לאכילה לפי שחטין יכר

לשחטין אורה בביהוק מקום: **אין** שחטין לזבח ימים ולזבח נהדרות שלא
יאמרו שובד מים הוא ועראה במקדש ימים ולא ישחטו כלל מלא

מים שלא יאמרו לצורה שדואה במים שחט וכן לא ישחטו כלל הכסלים ולא
לזבח קומא שכן דרך עובדי עץ ואם שחט בכל אופן שחטתו כשירה:

שוחטין כלל מלא מים עוברין שאין הצורה נראית בהן וכן שחט אדם
חזק לזמא ויהיה יודע קומא ונשחק לא יעשה כן שמה ימקרה

המינים פה שלא יאמרו שמה עשה כן לשם חזק המישן שהיה דרכן בכך אבל
בבית מועד שאין דואה אותו ואעפ"י שאמרו וזל כל דבר שהוא אסור משום מדאית

העין איך בהדרי חרדים אסור לא משטן עבירה משום משטא דחזקה טעם עשה
בבית ונעשה מקום חזק לזמא יאמרו לזכר חזקו הוא צריך אבל אם יעשה

כן בשוק שאין שם טעם וזו יאמרו עכפ הוא עשה כן לשם חזק המעשים עב
ואם שחט לזמא נזק אסור לאכול משחטתו עד שיבדקו אמרו שמאמין הוא

לשחטין על דופן השמיטה ויהיה טוהר ניווד למי: **ומותר** לשחטין על פני כלים:
ומותר שחט עבר משל אחר מכל העצמות

שחטין שחטה פסולת שאין מותרין האדם מחזקת טענתו עד שיבדק
ועביטא חסוד עב: **וכיחד** שחטין מותרת היטואר ומולך העינין

ומבואה עד ששחטין כן שהיה תש בהחמיה דבזעב בן שהיה
שומדת ואמן בעצרה והכטין בדרו מלמעה וסחטתו וזו כשירה:

נעץ סכין בנזק והעביר היטואר עבירה עד ששחט שחטתו כשירה וזו
שחטה עב: **שחטה** שחטה שחטה שחטה וסכין למעלה שאם היה עזא

למעלה מהסכין פסולת חושטין שמה מרד בהחמיה בכבוד ונפח ותחזק בלא
הולכה והובאה ואין זו שחטה כמו שיתבאר: **וכתב** הרש"ב וזל

שלא אמרו לא בעשה הקל כן מרגשין אבל באוון וזל
וכיטא בהן פסולת כדמיה עב: ואיך שאין דואר וימים וטלויים נמי

דקלילי כשל עוף דמי ומכשדיט לבו לזכא כילתא ואית דאמרי דל
פסל רבנן בהא מילתא בעזארה בהמה: **וכתב** הרש"ב וזל שאין

אם בדי לי שלא דרשתי פסולת עב לפיכך אם היה

שך בין שהיה צוארו למטה בין הפסין הנשערים בין שהיה למעלה מימנו שחיתו
 וחוֹלֶךְ חֲסִינִין וְלֹא הִבִּיאוּ אוֹ הִבִּיאוּ וְלֹא הוֹלִכֶה
 שחיתו כשירה חֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ עַד שֶׁנִּהְיָה הָרֹאשׁ
 הַתִּיץ אֶת הָרֹאשׁ בְּבֵת אַחֶרֶת

הִסְפֵּתָה

וְהוֹבֵאָה עִם חֹלֶךְ וְלֹא הִבִּיאוּ אֶת הָרֹאשׁ בְּבֵת אַחֶרֶת
 כִּבְבֵּד אוֹ בְּהוֹבֵאָה אִם יֵשׁ בְּמִין כִּבְבֵּד טַעַם צוֹאֲרִין מִצָּרֵה הַנֶּחֱשֵׁט שְׁחִיטָה
 כְּשִׁירָה וְאִם לֹא שְׁחִיטָה כְּשִׁירָה
 מִתְּהַדָּשׁ מִמֶּשׁ אֶבֶב בְּמִימֵינוּ לֹא
 וְהִשְׁבֵּא לוֹ פִּי הַמִּימִין כִּבְבֵּד וְכֵן הָיָה דְּאִיכָא וְאִיכָא דְּאִיכָא דְּאִיכָא דְּאִיכָא דְּאִיכָא
 שְׁחִיטָה דְּרֵךְ וְהוֹבֵאָה הָרֹאשׁ לוֹ מִתְּהַדָּשׁ כִּי הוּא לֹא כִּי דְּשִׁמְעֵהָ הִכִּי הוּא בְּדָא
 דְּבִעֲנֵן מִלֵּא צוֹאֵר חוּץ לְצוֹאֵר בְּשֶׁחֹלֶךְ וְלֹא הִבִּיאוּ אֶבֶב אֶם הוֹלֶךְ וְהִבִּיאוּ
 אֶפְסוֹל מִלֵּא שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר כִּי וְכֵן חוּץ לְצוֹאֵר מִשְׁחֵהוּ בְּשִׁיטָה וְלִבְנֵי פְּרִיטָא
 לֹא טַעַם שֶׁחֹךְ וְלֹא טַעַם בְּהִמָּה וְאִיכָא כִּי שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר וְכֵן כִּי מִחֲטָא
 דְּאִיכָא כִּי כִּי אִיכָא דְּהִלָּכָה בְּהִלָּכָה שְׁחִיטָה טַעַם עִם שְׁחִיטָה

תוספתא

רֹאשִׁים בְּכָל שְׁחִיטָה כְּשִׁירָה
 וְלֹא הִבִּיאוּ אֶת הָרֹאשׁ וְלֹא הוֹלֶךְ
 הַצֹּאֲרִין לְדַעַת הָרֹאשׁ לוֹ וְלִדְעַת שֶׁחֹךְ הַפְּסִיקִים לֹא יִסְרֹךְ כִּי חוּץ לְצוֹאֲרִין הוּא
 הַצֹּאֲרִין וְהוֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ
 אֶפְסוֹל הוֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ
 הָרֹאשׁ מִלֵּא שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר כִּי וְכֵן חוּץ לְצוֹאֵר מִשְׁחֵהוּ בְּשִׁיטָה וְלִבְנֵי פְּרִיטָא
 לֹא טַעַם שֶׁחֹךְ וְלֹא טַעַם בְּהִמָּה וְאִיכָא כִי שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר וְכֵן כִּי מִחֲטָא
 דְּאִיכָא כִּי כִי אִיכָא דְּהִלָּכָה בְּהִלָּכָה שְׁחִיטָה טַעַם עִם שְׁחִיטָה

שחט

רֹאשִׁים בְּכָל שְׁחִיטָה כְּשִׁירָה
 וְלֹא הִבִּיאוּ אֶת הָרֹאשׁ וְלֹא הוֹלֶךְ
 הַצֹּאֲרִין לְדַעַת הָרֹאשׁ לוֹ וְלִדְעַת שֶׁחֹךְ הַפְּסִיקִים לֹא יִסְרֹךְ כִּי חוּץ לְצוֹאֲרִין הוּא
 הַצֹּאֲרִין וְהוֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ
 אֶפְסוֹל הוֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ
 הָרֹאשׁ מִלֵּא שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר כִּי וְכֵן חוּץ לְצוֹאֵר מִשְׁחֵהוּ בְּשִׁיטָה וְלִבְנֵי פְּרִיטָא
 לֹא טַעַם שֶׁחֹךְ וְלֹא טַעַם בְּהִמָּה וְאִיכָא כִי שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר וְכֵן כִּי מִחֲטָא
 דְּאִיכָא כִּי כִי אִיכָא דְּהִלָּכָה בְּהִלָּכָה שְׁחִיטָה טַעַם עִם שְׁחִיטָה

תוספתא

רֹאשִׁים בְּכָל שְׁחִיטָה כְּשִׁירָה
 וְלֹא הִבִּיאוּ אֶת הָרֹאשׁ וְלֹא הוֹלֶךְ
 הַצֹּאֲרִין לְדַעַת הָרֹאשׁ לוֹ וְלִדְעַת שֶׁחֹךְ הַפְּסִיקִים לֹא יִסְרֹךְ כִּי חוּץ לְצוֹאֲרִין הוּא
 הַצֹּאֲרִין וְהוֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ
 אֶפְסוֹל הוֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ
 הָרֹאשׁ מִלֵּא שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר כִּי וְכֵן חוּץ לְצוֹאֵר מִשְׁחֵהוּ בְּשִׁיטָה וְלִבְנֵי פְּרִיטָא
 לֹא טַעַם שֶׁחֹךְ וְלֹא טַעַם בְּהִמָּה וְאִיכָא כִי שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר וְכֵן כִּי מִחֲטָא
 דְּאִיכָא כִּי כִי אִיכָא דְּהִלָּכָה בְּהִלָּכָה שְׁחִיטָה טַעַם עִם שְׁחִיטָה

שנים

שְׁחִיטָה בְּכָל שְׁחִיטָה כְּשִׁירָה
 וְלֹא הִבִּיאוּ אֶת הָרֹאשׁ וְלֹא הוֹלֶךְ
 הַצֹּאֲרִין לְדַעַת הָרֹאשׁ לוֹ וְלִדְעַת שֶׁחֹךְ הַפְּסִיקִים לֹא יִסְרֹךְ כִּי חוּץ לְצוֹאֲרִין הוּא
 הַצֹּאֲרִין וְהוֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ
 אֶפְסוֹל הוֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ
 הָרֹאשׁ מִלֵּא שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר כִּי וְכֵן חוּץ לְצוֹאֵר מִשְׁחֵהוּ בְּשִׁיטָה וְלִבְנֵי פְּרִיטָא
 לֹא טַעַם שֶׁחֹךְ וְלֹא טַעַם בְּהִמָּה וְאִיכָא כִי שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר וְכֵן כִּי מִחֲטָא
 דְּאִיכָא כִּי כִי אִיכָא דְּהִלָּכָה בְּהִלָּכָה שְׁחִיטָה טַעַם עִם שְׁחִיטָה

תוספתא

רֹאשִׁים בְּכָל שְׁחִיטָה כְּשִׁירָה
 וְלֹא הִבִּיאוּ אֶת הָרֹאשׁ וְלֹא הוֹלֶךְ
 הַצֹּאֲרִין לְדַעַת הָרֹאשׁ לוֹ וְלִדְעַת שֶׁחֹךְ הַפְּסִיקִים לֹא יִסְרֹךְ כִּי חוּץ לְצוֹאֲרִין הוּא
 הַצֹּאֲרִין וְהוֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ
 אֶפְסוֹל הוֹלֶךְ וְכִבִּיאוּ
 הָרֹאשׁ מִלֵּא שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר כִּי וְכֵן חוּץ לְצוֹאֵר מִשְׁחֵהוּ בְּשִׁיטָה וְלִבְנֵי פְּרִיטָא
 לֹא טַעַם שֶׁחֹךְ וְלֹא טַעַם בְּהִמָּה וְאִיכָא כִי שְׁחִיטָה חוּץ לְצוֹאֵר וְכֵן כִּי מִחֲטָא
 דְּאִיכָא כִּי כִי אִיכָא דְּהִלָּכָה בְּהִלָּכָה שְׁחִיטָה טַעַם עִם שְׁחִיטָה

[illegible]

תוספתא

[illegible]

השוט

לשם הדריס לשם נפשות לשם ימים לשם נדרות לשם
 נדרות אשף שלם נהבון לעבדן אלא לרפואה וכיוצא
 בהן מדברי רמב"ם ואומדן ה' שחשבו פסולת אבא אה שחט לשם מלך היס
 או לשם מלך הדר או לבוסבוס ולמלכותו וכיוצא בהן הרי זו אסורה בהנאה ככל
 הקדמות ע"ז וכתב הרשב"א ז"ל שחט לשם אחד מכל אלה
 שחט לעבודה

תוספתא

הנאי שחטנו פסולה לאוכלה חזקיהם ע"ז
 לזרוע דמה לע"ז או להקטיר חלב לע"ז הרי זו
 שחטנו

השוט

שחטנו חזק בחולין מחשבת קדשים בפעם שחטנו כנאות פסולת
 בהן כח שחטנו בהלכות פסולי המוקדשין
 לזרוע דמה לע"ז או להקטיר חלב לע"ז הרי זו

שחטה

מספק שחט סוף מוכח על תחלתו (ובמחשבת כנאות שחט)

השוט

לשם קדשים שחטנו פסולה שחט
 שחט קדשים בחוץ שחט לשם קדשים שאינם באים בנדר ונדבה שחטנו
 כשירה כיצד השוטה לשם עולה לשם שלמים לשם תורה לשם אשף תבין לשם
 קדש נזיר לשם פסח שחטנו פסולה האילן (הפסח) חפשי אותו בכל השנה

תוספתא

ככל ע"ז שחטנו דרסה לדרס הנדר ונדב
 על אפס היתה בהמת חבירו זו בעלת מוס

שחט

להקדשה אסורה פגמים שאדם מסב מוכח (אין עבר)
 הרי אנו מדברי רמב"ם וכו"ל וכו"ל מן הדברים שאין ראויין למנחה
 אסורין ואם היו תרין קטנים וז"ל יורה דברים כחבב וז"ל שאין לו ראויין
 להקדשה ע"ז

שחט

לשם כבוד לשם מעשר לשם תמורה שחטנו כשירה
 לשם כבוד

היה

מחוייב חטאת ואם לחטאתי פסולה
 בתוך ביתו ואם לשם תמורת זמין

האשה

פסולה שחט המיר בו
 ואמרה זאת לעולמי
 יולדת אשה בנדר ובנדבה ודרי אשה יולדת שחט יבב בעולה ואין חוששין שחט
 הפלג שחט המפלה יש לה קול אבא השוטה לשם עולת נזיר שחטנו פסולה
 אשף שאין ע"ז שחט הנזירות נדר מן הגדרים
 יא דבזמן תרשן קדמות לביא חטאת שאמרו

תוספתא

שיהא שוחט קדשים בחי' (והוא דבר רוב הפוסקים ול פמין לאיסורא אפי'
 גמין תוב עב: **שנה** אחרון בסמך נשחטין אחר שחט לטם דבר
 שחטלו פסולת (והשטל היה לו כוונה כל
 מהשחט לו תפילן נתבונן לשדבר המותר היינו פסולת: וכן אם שחט זה אחד זה ונתבון
 אחר מהם כלשדבר הפסול פוסל: כדא בשדה לו בד שחטתה אכל את לא היה
 לו בד שחטתה אינה אסורה: שאין אדם אוסר דבר שאין שחט מתבון אלא
 לעצמו: ויא שאפילו יש לו שחטתה שחט אסורה שחט נט
 נתבון לא **הוספתא** לעבר שחטתה: ואם התרו בו קבל ההרואה אף
 משולד נדול מזה וינסה אפילו אין בד שחטתה עב:
 שחט לגבי אעפ שהתבון מתבון לכל מה שירצה
 שחטתה שחט שאין חוששין אלא למחטבת בעל הבהמה לפיכך נבי
 שחט לשדא אפילו היה קטן שחטתה נבילה כמו שיתבאר

חמשה דברים

מפסידין את השחיטה עיקר הלכות שחיטה להודיע מכל אחת מהן: ואן הן:
שהיה דרכה חלדה הגרמה ועיקרה:
 וכולן הלכה למטה מסיני: וסמך לרבה: נעודה לו שירה: כמעב בלא דמון
 לחמשה דברים המפסידים את השחיטה: **כתב** הדף זל טעם
 לשחיטה לבד אסורה משום דשחטתה: **כתב** באמצע שחיטה
 חורס ופיר הכשר השחיטה: אם תשחורן נשחט נבילה קא שחט: ועל הממחה
 לעתידותא דשחיטה מבלע דס מאכרס עב: ופי' אמר שחיה מתדוין: והאיש
 משהוא ונביא שחיה: **שהיה** הדף שחטתה לשחוט
 (תפילתו יד קודם שחמך השחיטה נשחט בן שחט: בן
 במעור בן שחט ויתר הוא או אחר ונמר השחיטה יאם שהיה כדי שחטתה
 וידיעה שחוט שחטתה פסולת: ואם שהיה פחות מזה שחטתה כשירה:
דוספתא כדא בשחטתה ידו ולא שחט: אכל את שחטתה ופולת
 (והביא כל היום שחטתה שחטתה: **וכתב**
 והשחט זל כדא בשחט: אכל בהמה אס הולך נכבא
 במיעוט אחרון של סימן ראשון ושהיה בכך שיעור שחיה פסולה מספק עב:
 בהמה דקה שיעור שחיה כדי שחטתה בהמה דקה: ויד
 (דידיעה וישחט): ואם הייתה פה כדי שחטתה בהמה פה

היתה

וירביצה וישחוט ונעוף כרי שיביה בהמה דקה וישחוט תוספתא

בהמה הראויה לו דבין ולא איתפרט בהיה בהמה דקה
לעוף היום שם דאפס לעוף היום איתפרט בהמה דקה ולפי שדרך הטבחים
להביא בהמה שדורין להביאה לעשות נקט כדי שיביאה וכן כלומר שיעשה
כל דקיה השחיטה ומה שכתוב לעשות בה וזהו לו כל שאין השעור בשחיטה דק
כדי שחטת בהמה בלבד דקה בדרקה ופסל לופה ודקה לעוף ויש פסקין שם
שחיטה כל שחיטה ושחיטה כשיעור מעשה השחיטה בהמה בלבד ונעוף
לעוף כי פסל סימן אחד וכן דעת הרשב"א ול שכתב יש מחמדין ונאמדין שאין
לא כדי שחיטה בלבד כשחיתת דבוקה ועומדת וראוי לחוש לדבדיהם עכ"ל
וכן נמי דעת הרי"ף והרמב"ם וכן שכתבו עמהם שאם ר' יוסי בד חטא שיביעה

וירביצה לא קיימא בן סנהדרין ע"כ שחט מעט ונשחט מעט וכן ע"כ שומר השחיטה

שיעור שהיה לאכל סתעצורה וזמן השחיטה יצטרך בזמן שיעור שהיה
היה לו ספק עבירה וכן אם שהה כדי שיביעה וירביצה וכדי שישחוט כמו
מישחט הלכות בלבד לא כדי שישחוט שחיטה ומוזה הרי"ף ספק עבירה כח
ספק אחד דמה שכתב למעלה פחות מקנה שחיטתו כשיחיד וכלאיה הבבא
כה ספק עבירה וכדי שלא ישתרו דבדיו צריך לפרש דייא מידי דבא
שהה בלדי שיביעה וירביצה לבד כשיחיד וסיפא מידי בשעה כדי

שיביעה וירביצה עם שיעור דוב הווש"א וכל שהוא מן הקנה נאפקיך הרי
ספק עבירה ולפי כן יחזיק עם שחיטת מהו שיצטרף לכל ונאמך מהדוק
מהדוק דבדיו שהוא נדרס שהה במיעוט סימנין בכה ומהפס אחד כתב בן

גדא שזאת הבבא נדרסת הרמב"ם לו חודת לבשיא דשהה במיעוט סימנין

הכי קא מיבעיא ליה האי דקאמ' וירביצה וישחוט האי וישחוט שחיטה ומוזה

קאמ' או דילמא כדי שישחוט מיעוט סימנין וסלקא בתוקן ונחומיא והרי"ף קריין ושה

ולפי דאמי למה דר' יוסי בד חטא קאי האי וישחוט דאם יוסי דל כדי

שחיטת דוב סימנין בלא מיעוט דבוב מקריא שחיטה או דילמא כדי שישחוט

כלן ועלמה בתוקן הלכך שיעור שהיה כדי שיביעה וירביצה וישחוט

דוב שם סימנין בלא מיעוט בתרא עכ"ל והרי"ף וכלפי שהה במיעוט בתרא דסימן

קריא כגון שחט דוב הסימן ונעמד חזרו שם סבין נמולך ומביא באור

מיעוט מהו מי אמרי' אחד למולך ומביא במקום הראוי לשחיטה שחיטה

מעליא היא ופסידה או דילמא אחד שחט דוב הסימן כמחנה בבשר הרי"ף

ועלמה בתוקן וכן נמי פ' הרשב"א ולפי דעת דוב המפרשים ולפי הרי"ף פ"ד

שחט

שהה במיעוט בשרא דסיסין סתרא כמו שכתב בעל
דבאחד בעוף ורוב שנים בבהמה אעפ"י ששחט

חצי היום וצמר חתוכה הסימין ברי ון מהדנה מאחד ששחט בה כשיעור
הרי זה כשרה תר' בשחט השחטה : **תוספתא** וחדש וט' מחמד
בזה ואם דכיון דלכתחלה יצא

כל הסימין כאלו דעגל מתחלה כלומר את שחטו וכתשחטו באמצע שהיה
מיקר' ומיפסל השחיטה בהכ"י ופ"י זה מי ששחט בעוף רוב האחד או
אפילו רוב שנים ועדיין העוף חי ונמצא להסימין מוטב שירצץ את מוחו או
יכא באבן או בצנץ או לא שחט ויין צמר הסימין בשחיטה שחט יפסול אותו
בשחיטה וכן ארבעה שגדין לא יפסול שחיטתו ושהה באמצע שהיה
דעת הדין מקובל וכן נהגו וכן נהגו וכן נהגו וכן נהגו וכן נהגו וכן נהגו
ממיעוט קמא שח קנה כי השלם נהגו כרטי' ועל כלה דקף וכן יש
לפסול כסאדס שחט עוף ושחט מעט שהיה יוצא וכן היה סכינ' מן
הצואה יש לפסול שלא יפסול שחיטתו לפי שיש להושי' שמה חתך משחט
מן הוושט קודם שהצוה סכינ' ושהיה פוסלת בשחיט קמא דלושט לרבי
הכל אפי' לא הוציח סכינ' כי אם מעט יש לחוש דשהיה עוף ממש
דכדי שחיטת רוב סימן אחד הוא נעשית מזה ויש להאריך בשיעור זה
השהה אם העור מן השחט ואפילו אם השחט בדי י' שלא מתבטל לא העור
אין סומכין עליו כיצד שירא חתמה' ואע"פ קנה סמוך לעור הוא ויין
לחוש בו במיעוט קמא מכל פלגים שיש הוושט סמוך לעור ע"י אחיזה הסימין
שחטם בהן כשרא לשחט ואם בא לשחט אחד שהצוה סכינ' מה יעשה
אומרים לו שחוט הקנה לבד ואחר השחיטה נהפוכה לנשט ועבדיה
דנשט אין לו בדיקה מבחוץ כי אם מבפנים ואם אין בקיין בבדיקה לא
יפסול שחיטתו כל דק ימכרנו לנפ' ובעל שחיטה הני העוף בפסול דלא
היה מוצין לה לישל לאחד שיתרפא וטרפח חיוב עד י' חדש ומהא
ע"פ אין לשהותו בביתו ואפי' אם בא לשהותו עד י' חדש אסור דילמא
אתה לדי' תחלא שאין הטרפח ידוע עליו : **והדף** והדי' ומה
בצבאן וכן כולם תסכימו לדעת ההלכה ול' נהגו
וזה הפוסקים וכן יש השוין שכן ששחטו רוב הסימין כשרה טוב אין
חוססין לשל פוסל דשחיטה לא בשחיטה ובדרבנן ובאברהם ובבבלי
ובעקור ע"י : **שחט** מקנה חציו לבדו או ממיעוטו ושהיה
מן מלובק יד